

ДЕРЖАВНА НАУКОВА УСТАНОВА
«ЕНЦИКЛОПЕДИЧНЕ ВИДАВНИЦТВО»

ГЕРОЇ УКРАЇНИ

Російсько-українська
війна

ВИПУСК 1

КИЇВ 2023

*Рекомендовано до друку
Вченою радою Державної наукової установи
«Енциклопедичне видавництво»
(Протокол № 1 від 22.02.2023)*

Авторський колектив: д. і. н., проф. Алла Киридон (кер. авт. колективу);
д. філос. н., проф. Алла Арістова; Юлія Богорадова; к. і. н. Наталія
Гаврилишина; к. філол. н. Наталія Вербич; к. політ. н. Володимир Марченко;
Наталія Маслова; Дар'я Панчук; Олена Рудюк; к. і. н. Мар'яна Чорна; провідний
редактор художній Михайло Гутман; фахівець з комп'ютерної графіки
(дизайну) Максим Ткаченко.

ГЕРОЇ УКРАЇНИ. Російсько-українська війна / Упоряд.: к. і. н. Наталія Гаврили-
шина; д. і. н., проф. Алла Киридон; кер. автор. колективу та заг. ред. д. і. н., проф. Алли
Киридон. Київ : Державна наукова установа «Енциклопедичне видавництво», 2023.
Вип. 1. 214 с.

Видання пропонує статті енциклопедійного формату про Героїв України, які брали
участь у російсько-українській війні та здобули найвищу державну нагороду. Статті, що
увійшли до цієї збірки, були розміщені на порталі «Великої української енциклопедії».
Сподіваємося, що пропонуване видання слугуватиме не лише увічненню героїв-
пасіонаріїв, але й сприятиме підтриманню колективної пам'яті та міжпоколіннєвій
трансляції знань про події російсько-української війни.

Видання призначене для широкого загалу читачів.

Матеріал видання розміщено на умовах ліцензії
Creative Commons BY-SA (із зазначенням авторства —
поширення на тих самих умовах)

«Нехай життя — момент
і зложене з моментів,
ми вічність носимо в душі...»

(Іван Франко)

ФОРМУВАННЯ ПАНТЕОНУ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ

«Серце кожне карбує імення...»

(Т. Домашенко)

Російсько-українська війна, яка триває від 2014 р., є продовженням національно-визвольних змагань у нових формах і за нових обставин. Цей етап був започаткований Євромайданом, у процесі розгортання якого риторика, екзистенційно-вольові засади та способи самоідентифікації, органічні для традиційного українського націоналізму, вийшли на провідні позиції. А день 24 лютого 2022 р. став переломним моментом для багатьох українців, своєрідною «точкою неповернення» в історії постколоніальної трансформації українського суспільства, днем прозріння й розуміння сутності «руського мира», а водночас — і самоствердження українців, усвідомлення власної ідентичності. Для України ця війна — національно-визвольна, антиколоніальна, цивілізаційна, екзистенційна.

Окреслені події спричинили карколомні зміни у свідомості українських громадян: увиразнився державницький імператив, оприсутнився визначальний цивілізаційний злам самоідентифікації, неймовірно загострилися патріотичні почуття мас тощо. Зовнішня загроза сприяла єднанню, незважаючи на конфесійну, національну належність, мову, місце проживання тощо. Героїзм та звитяга українців пов'язані зі сплеском могутньої духовної енергії абсолютної більшості громадян України всіх регіонів, спрямованої на боротьбу за незалежність, державу, ідентичність.

Події Революції гідності та військова агресія з боку Російської Федерації не лише оприсутнили імена героїв-пасіонаріїв сучасності (від Небесної Сотні — до учасників російсько-української війни), але й

увиразнили необхідність переосмислення поняття героїчного (яке тривалий час, навіть на етапі незалежності, існувало в межах радянських практик і канонів) та формування новітнього національного пантеону героїв (комплекс уявлень, оцінок та характеристик про історичні персоналії), серед яких чільне місце посідають Герої Небесної Сотні, Революції гідності, російсько-української війни.

Героїзм є певним форматом вияву гідності, чеснотою, певним типом поведінки, пов'язаних з ідеєю громадянського суспільства й держави; формується, розвивається і змінюється на тлі історичного розвитку суспільства, має історичні конотації. Осмислення «героїзму», «героїчного», «героїки» впливає на подальший розвиток того чи того соціуму. Формування власного пантеону героїв (і відповідно антигероїв), під яким розуміють комплекс уявлень, оцінок та характеристик про історичні персоналії, певну систему культурних кодів і моральних цінностей, які впливають на наше повсякдення і визначають майбутнє, — неодмінний складник самовизначення та пошуку ідентичності народу або його окремих груп, конструювання національної ідентичності. Пантеон національних героїв закріплює на масовому рівні сприйняття певних знакових постатей української історії, які спричинилися до творення української держави та є дієвим інструментом свідомої консолідації та визначення системи ціннісних орієнтирів нації. Водночас варто зазначити, що категорії «герой»/ «антигерой» та пов'язані з цим конотації доволі мінливі в просторі й часі. Оцінка певних історичних персоналій узалежнена передусім від контексту, соціально-політичної атмосфери, ціннісних орієнтацій, що панують у суспільстві в конкретний відрізок часу, ідентичності (яка реформується й перетворюється в різних дискурсах і спільнотах) тощо. Рецепція діяльності персоналій відбувається відповідно до контексту та установок, вироблених національним історієписанням і політикою пам'яті держави. Зміна історичних парадигм впливає на суспільний дискурс довкола героїзації історичних особистостей та подій. Створення пантеону національних героїв — важливий компонент утривалення колективної пам'яті, яка функціонує і опосередковується, зокрема, у тих історичних подіях і постанях, які спричинилися до межового усвідомлення своєї інакшості. Функціонування колективної / соціальної пам'яті забезпечується оперуванням образами, які формуються і форматуються відповідними «соціальними рамками» спільноти, у певних групових, соціальних, регіональних контекстах.

Спрямована проти України й українства людиноненависницька російська неоімперська або рашистська пропаганда та практика віроломної, спочатку гібридної, а потім широкомасштабної війни Російської Федерації проти України й українського народу у 2014–2023 рр. стали жорстоким випробуванням для всіх українців на стійкість і вірність своєму народу, нації, державі. Героїчна боротьба українства у постійній російському агресорові — за державу, за право людини на життя, свободу, волю, незалежність. У цей критичний етап буття України сублімація патріотичної активності громадян є вирішальним чинником утвердження політичної нації. Зміст патріотизму набуває особливого статусу в умовах військової агресії. Патріотичні й національні почуття зливаються в єдиному пориві боротьби з окупантами. Смертельна небезпека буття народу підносить патріотизм до рівня національних інтересів держави, патріотизм набуває міліарних конотацій. Жертовна любов до свого краю, території, землі, прагнення до їх захисту — сьогодні все це набуває не риторичних конотацій, а стає способом життя наших патріотів, що проявляється в героїчних вчинках на полі бою¹. Масовий героїзм демонструють Збройні сили України, добровольчі батальйони, учасники територіальної оборони, партизанського й волонтерського рухів. Герої України засвідчили, що найбільшою чеснотою для громадянина є безкорисливо служити Батьківщині та навіть віддати своє життя за неї. Ми не героїзуємо війну як явище, але захоплюємося людьми, які виконують свій обов'язок.

Колективом Державної наукової установи «Енциклопедичне видавництво» започатковано видання «Герої України», яке виходитиме кількома випусками та включатиме статті про Героїв України Революції гідності, Небесної Сотні, російсько-української війни. Ми свідомі того, що персоніфікована історія слугує репрезентації сюжетів історичного полотна та глибшій фіксації подій у пам'яттєвому дискурсі. У першому випуску видання вміщено статті про Героїв України російсько-української війни, як данина нашої пам'яті тим, хто відійшов у Вічність.

В основі видання — статті, оприлюднені на порталі «Великої української енциклопедії»², присвячені героям, удостоєних найголовнішої

¹ Гордієнко М. М. Зовнішня агресія як фактор індукції патріотизму // Патріотизм у системі сучасних суспільних цінностей : матеріали XV наук.-практ. конф. Київ : ВНЗ «Національна академія управління», 2016. С. 40.

² Герої російсько-української війни // Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/Герої_російсько-української_війни

державної нагороди — Герой України¹. Так, 20.06.2014 р. орденом «Золота Зірка» нагороджено (посмертно) генерал-майора С. Кульчицького (1963–2014) з формулюванням: «за виняткові військові заслуги перед Українською державою, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету України»². Він загинув під час виконання завдання біля м. Слов'янська Донецької області. Того ж дня вийшли відповідні Укази Президента України про нагородження військового льотчика К. Могилко (1978–2014) та десантника Т. Сенюка (1980–2014; обох — посмертно). З початком повномасштабної війни Російської Федерації проти України (24.02.2022) одним із перших (26.02.2022) був відзначений (посмертно) український військовий, сапер В. Скаун (1996–2022)³, який підірвав Генічеський міст (Херсонська область), сповільнивши в такий спосіб просування ворожої колони танків углиб України.

За підготовки статей про Героїв України прагнули закарбувати імена патріотів-пасіонаріїв у форматі фактологічної біографії (що суголосно стилістиці енциклопедії), а не оцінних штампів. Не йдеться про ранжування персоналій за принципом ієрархічним чи статусним. Сюжетні нариси вибудовано за принципом абетки. Сподіваємося, що випуски видань «Герої України» допоможуть із пошуком імен у розмаїтих базах даних, довідкових і енциклопедичних виданнях. Маємо зауважити, що статті про Героїв України, які продовжують виконання бойових завдань, з метою безпеки та нерозголошення інформації в умовах теперішньої повномасштабної війни, поки не оприлюднюємо на порталі e-VUE.

Під час підготовки статей про Героїв України було використано офіційні джерела, розміщені на сайтах Президента України, Генерального штабу ЗСУ, Національної гвардії України, Головного управління розвідки Міністерства оборони України, місцевих органів влади тощо. Інформацію у статтях про Героїв України доповнено з використанням відкритих інтернет-ресурсів.

¹ Детальніше див.: Гаврилишина Н. Герої України на сторінках «Великої української енциклопедії» // Українська енциклопедистика: постаті, події, поняття: збірник матеріалів / За заг. ред. д. і. н., проф. А. Киридон. Київ : Державна наукова установа «Енциклопедичне видавництво», 2022. С. 47–52.

² Про присвоєння С. Кульчицькому звання Герой України: Указ Президента України № 544/2014 від 20 червня 2014 р. // Президент України. Офіційний сайт. URL: <https://web.archive.org/web/20190328062327/https://www.president.gov.ua/documents/5442014-17387>

³ Скаун, Віталій Володимирович // Велика українська енциклопедія. 2022. URL: <https://vue.gov.ua/Скаун,ВіталійВолодимирович>

Пошукова робота триває. Запрошуємо долучатися до написання статей, надання, верифікації та доповнення інформації.

Висловлюємо щиру вдячність родинам, друзям, побратимам Героїв, які зі зболілим серцем від втрати уточнювали сюжети, надавали інформацію, телефонували, листували. Дякуємо працівникам закладів освіти та місцевих органів влади, які відповідали на офіційні запити установи.

Підготували видання до друку співробітники Державної наукової установи «Енциклопедичне видавництво»: д. філос. н., проф. Алла Арістова; Юлія Богорадова; к. і. н. Наталія Гаврилишина; к. філол. н. Наталія Вербич; д. і. н., проф. Алла Киридон; к. політ. н. Володимир Марченко; Наталя Маслова; Дар'я Панчук; Олена Рудюк; к. і. н. Мар'яна Чорна; провідний редактор художній Михайло Гутман; фахівець з комп'ютерної графіки (дизайну) Максим Ткаченко.

Сподіваємося, що пропонована книга пам'яті «Герої України. Російсько-українська війна» слугуватиме не лише увічненню героїв-пасіонаріїв, але і сприятиме підтриманню колективної пам'яті та міжпоколіннєвій трансляції знань про події російсько-української війни.

*Директор Державної наукової установи
«Енциклопедичне видавництво»,
доктор історичних наук, професор
Алла Киридон*

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Герой України — відзнака Президента України (з 1998), державна нагорода України, найвищий ступінь відзнаки (від 2000).

Історична довідка

23.08.1998 Указом Президента України (№ 944/98) встановлено відзнаку Президента України Герой України (з врученням ордена «Золота Зірка» або ордена Держави). Званням Герой України можуть бути нагороджені лише громадяни України (крім передбаченого законом винятку), причому кількість нагороджень званням Герой України не може перевищувати двох (не більше ніж по одному нагородженню орденом «Золота Зірка» й орденом Держави).

Перші знаки орденів Герой України виготовлено на ВАТ «Українські ювеліри» (м. Київ). Від 1999 їх виробництво передано на заснований 1998 Банкотно-монетний двір Національного банку України.

Першим нагородженим відзнакою Герой України з врученням ордена Держави став президент НАН України Б. Патон (26.11.1998). Першим нагородженим відзнакою Герой України з врученням ордена «Золота Зірка» — льотчик-випробувач Авіаційного науково-технічного комплексу ім. О. Антонова О. Галуненко (21.08.1999).

16.03.2000 Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про державні нагороди України», згідно з яким державною нагородою України — найвищим ступенем відзнаки України є звання Герой України (з врученням ордена «Золота Зірка» або ордена Держави). Указ Президента України (№ 944/98) втратив чинність 02.12.2002 з ухваленням нового Указу № 1114/2002. Відповідно до нього затверджено новий Статут звання Герой України та встановлено нові описи ордена «Золота Зірка» та ордена Держави звання Герой України й нової мініатюри до них.

Згодом до відповідного закону було внесено доповнення та правки:

1) звання Герой України може бути надано, як виняток, посмертно іноземцю, нагородженому орденом Героїв Небесної Сотні, за здійснення визначного геройського вчинку, пов'язаного з відстоюванням конституційних засад демократії, прав і свобод людини під час Революції гідності (Закон України № 2013-VIII від 13.04.2017).

2) Указом Президента України (№ 92/2019 від 28.03.2019) внесено доповнення до Статуту про виплату одноразової грошової винагороди особам, яким надано звання Герой України, або членам їх сімей у разі надання звання посмертно (у 50-кратному розмірі прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб на 1 січня календарного року).

Характеристика

Процедура надання

Присвоєння звання Герой України провадиться указом Президента України за заслуги, пов'язані зі становленням та розвитком незалежної України.

Подання про присвоєння звання Герой України вносять Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, Вищий господарський суд України, Генеральна прокуратура України, міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, Верховна Рада та Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, Комісія державних нагород та геральдики при Президентові України.

Присвоєння звання Герой України вдруте з удостоєнням одного й того самого ордена не провадиться. Герой України, нагороджений орденом «Золота Зірка», у разі здійснення визначних трудових досягнень може бути удостоєний ордена Держави або навпаки.

У нагородному листі зазначають конкретні заслуги особи, що стали підставою для порушення клопотання про відзначення званням.

Церемонія нагородження відбувається в Маріїнському палаці в м. Києві (офіційна резиденція Президента України).

Нагородні атрибути звання

Герой України

Фінансове та матеріальне забезпечення виготовлення нагородних атрибутів провадить Кабінет Міністрів України.

Герой України отримує нагородні атрибути звання Герой України: орден «Золота Зірка» (за здійснення визначного героїського вчинку) або орден Держави (за здійснення трудового подвигу), Грамоту про присвоєння звання, мініатюру ордена, посвідчення про присвоєння звання Герой України.

Автор знаків орденів — художник В. Брезицький.

Орден «Золота Зірка» звання Герой України виготовляють із золота; він має форму п'ятикутної зірки з полірованими променями, накладеної на вінок із дубового листа. Розмір ордена між протилежними вершинами зірки становить 35 мм. Зворотний бік ордена плоский, з написом рельєфними літерами «Герой України» та порядковим номером.

У верхньому промені зірки є кільце з вушком, яке сполучається з фігурною колодкою (довжина — 45 мм, ширина — 28 мм), обтягнутою стрічкою, на звороті — застібка. Стрічка ордена шовкова муарова зі смужками синього й жовтого кольорів (ширина стрічки — 28 мм).

Орден Держави звання Герой України виготовляють із золота; він має форму Знака Княжої Держави Володимира Святославича (тризуба) в обрамленні двох дубових гілок (зображення рельєфні). Розмір ордена: довжина — 35 мм, ширина — 36 мм. Зворотний бік ордена, колодка та стрічка мають такі ж характеристики, як і в ордена «Золота Зірка» звання Герой України.

Мініатюру орденів «Золота Зірка» та Держави звання Герой України виготовлено із золота; має форму п'ятикутної зірки з гладкими двограними променями з лицьового боку. У центрі вміщено Знак Княжої Держави Володимира Великого. Діаметр кола, описаного навколо зірки, — 33 мм. На зворотному боці рельєфними літерами написано «Герой України».

Зірка з'єднана з колодкою у формі металевої пластини (висота — 19 мм, ширина — 27 мм). Через верхню та нижню частини колодки протягнуто муарову стрічку (ширина — 24 мм) зі смужками синього та жовтого кольорів.

Орден звання Герой України носять на лівому боці грудей, за наявності інших державних нагород його розміщують вище за них. Якщо Герой України удостоєний ордена «Золота Зірка» і ордена Держави, їх носять обидва. Замість ордена особа може носити мініатюру ордена, яку розміщує вище за мініатюри та планки інших державних нагород України.

Статистика

Загальна кількість нагороджених — 692 (станом на 17.02.2023). З них чоловіки — 652, жінок — 40. Ордена «Золота Зірка» удостоєно 421 особа, ордена Держави — 271. З перелічених 296 осіб нагороджені посмертно.

Л. Кучма нагородив 132 особи, В. Ющенко — 114, В. Янукович — 40, П. Порошенко — 163, В. Зеленський — 243 (станом на 17.02.2023).

2010 Донецький окружний адміністративний суд визнав незаконним та скасував Указ Президента В. Ющенка про надання звання Герой України С. Бандері та Р. Шухевичу (на підставі того, що вони померли до 1991 та не можуть бути громадянами України). 13 з Героїв України, нагороджених посмертно, померли до здобуття незалежності України (А. Волошин, О. Берест, М. Ващук, В. Ігнатенко, О. Лелечко, М. Тітенко, В. Тішура, О. Гірник, К. Дерев'янка, В. Івчук, Г. Китастий, В. Івасюк).

21.11.2014 П. Порошенко підписав Указ про надання 99 Героям Небесної Сотні звання Герой України з відзначенням орденом «Золота Зірка». Після внесення правок до закону (2017), звання отримав іноземець М. Жизневський.

Додатково

За В. Януковича 22 Герої України були з Донеччини, частина членів «Партії регіонів», що викликало осуд у суспільстві. Серед тих, чиє нагородження спричинило критику: Б. Білаш (2011; нар. 1941; тепер Україна) автор «Поети за Новоросією!»; Б. Дейч (2013; 1938–2022; Румунія — РФ), який підтримував окупацію Криму тощо. Згідно із Законом України, позбавити державних нагород може Президент України в разі засудження нагородженого за тяжкий злочин.

Джерела

Про державні нагороди: Закон України № 1549-III від 16 березня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України. 2000. № 21. Ст. 162. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1549-14#Text>
Про внесення зміни до розділу V «Прикінцеві положення» Закону України «Про державні нагороди України» щодо присвоєння звання Герой України: Закон України № 2013-VIII від 13 квітня 2017 р. // Відомості Верховної Ради. 2017. № 21. Ст. 250. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2013-VIII#Text>
Про звання Герой України: Указ Президента України № 92/2019 від 28 березня 2019 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1114/2002#Text>

Література

Солодзько П. Залишилося 253 Герої України. Хто вони? // Історична правда. 2011. URL: <https://www.istpravda.com.ua/articles/2011/01/13/14308/>
Герої України. URL: <http://www.ukrgeroes.com.ua/>

АДАМОВСЬКИЙ ОЛЕГ ОЛЕГОВИЧ

Адамовський, Олég Олégович 21.01.1992, с. Урожайне, тепер Волноваського району Донецької області, Україна — 12.03.2022, м. Харків, Україна; похований у Донецькій області) — військовослужбовець, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

З дитинства мріяв стати професійним військовим.

З 2009 у лавах Збройних сил України.

2014 закінчив із відзнакою Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Служив у складі 92-ї окремої механізованої бригади імені кошового отамана Івана Сірка Сухопутних військ ЗСУ. Брав участь в операції Об'єднаних сил на Сході України.

На момент повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) ніс службу в м. Харкові. Загинув, обороняючи місто. Група під його керівництвом під час виконання бойового завдання натрапила на ворожу засідку. Ціною власного життя прикрив відхід побратимів.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.04.2022).

Орден Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно, 2022) за оборону м. Харкова.

«У воїнів було важливе бойове завдання, успішне виконання якого зупинило б просування ворога, — каже 31-річна Анна Адамовська, вдова Героя. — Напередодні місцевість, де це мало відбутися, зазнала чергових авіаударів, мій чоловік дивом залишився живим. Це була його вже третя спроба виконати поставлену ціль. Олега навіть стали відмовляти побратими — мовляв, дивись, це вкрай небезпечно. Проте він вчинив як Герой, заявивши, що потрібно йти до кінця і зробити все, аби армія рф не дісталась Харкова».

Цит. за: Трудько В. «В останні хвилини життя він молився», — дружина бійця, який врятував побратимів ціною свого життя // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/v-ostanni-khvilini-zhittya-vin-molivsya-druzhina-biytsya-yakiy-vryatuvav-pobratimiv-tsinoyu-svogo-zhittya>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>

Література

Олехнович А. Ганна Адамовська, вдова Героя України: «У день прощання з Олегом ворожий снаряд знищив нашу квартиру...» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/04/ganna-adamovska-vdova-geroya-ukrayiny-u-den-proshhannya-z-olegom-vorozhyj-snaryad-znyshhyv-nashu-kvartyr>
Трудько В. «В останні хвилини життя він молився», — дружина бійця, який врятував побратимів ціною свого життя // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/v-ostanni-khvilini-zhittya-vin-molivsya-druzhina-biytsya-yakiy-vryatuvav-pobratimiv-tsinoyu-svogo-zhittya>

АЛЛЕРОВ ВЛАДИСЛАВ ЮРІЙОВИЧ

Аллеров, Владислав Юрійович (02.01.1985, м. Львів, тепер Україна — 30.05.2022, поблизу м. Ізюма Харківської області, Україна; похований 01.06.2022 у м. Львові) — військовослужбовець, полковник, командир окремого загону спеціального призначення Національної гвардії України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї генерал-полковника Ю. Аллерова (нар. 1964; тепер Україна).

Навчався в гімназії № 1 у м. Сімферополі (тепер Автономна Республіка Крим, Україна).

Закінчив Національну академію Національної гвардії України.

Від 2006 розпочав службу. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Командир групи спецпідрозділу Національної гвардії України «Омега» 05.05.2014 у бою під с. Семенівкою (тепер Краматорського району Донецької області).

2021 захистив дисертацію «Військово-призовні кампанії до Збройних Сил СРСР в умовах формування багатопартійної системи в Українській РСР (1990–1991)» на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук.

Жив у містах Львові та Харкові. Залишилися дружина й син.

Похований на Личаківському кладовищі-меморіалі.

Під час виконання бойового завдання в районі м. Ізюма (травень, 2022) група спецпризначення полковника Аллерова вступила у вогне-

вий контакт із противником та завдала йому втрат. Бої вели під час потужних артилерійських обстрілів. Забезпечуючи евакуацію пораненого побратима і відхід групи під обстрілом ворожої артилерії та мінометів, отримав поранення, несумісні з життям.

Відзнака Президента України «За участь в антитерористичній операції».

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності, вірність військовій присязі присвоєно орден «За мужність» III ступеня (17.06.2016).

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість українському народові, високий професіоналізм, мужність і героїзм, проявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, з нагоди Дня Незалежності України нагороджено Почесною грамотою облдержадміністрації (14.08.2018).

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, та з нагоди 7-ї річниці з дня Створення Національної гвардії України нагороджено годинником «Від голови облдержадміністрації» (25.03.2021).

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (27.12.2022, посмертно).

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 258/2016 від 17 червня 2016 р. // Президент України. 2016. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2582016-20183>

Про нагородження // Львівська обласна державна адміністрація. 2018. URL: https://media.loda.gov.ua/docs/upload/doc/2018/08/818_1534315988.pdf

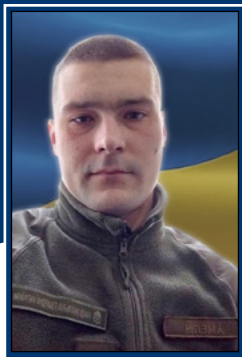
Про присвоєння В. Аллерову звання Герой України: Указ Президента України № 892/2022 від 27 грудня 2022 р. // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/8922022-45445>

Література

Львівщина попрощалася з полковником Нацгвардії Владиславом Аллеровим // Львівська обласна військова адміністрація. 2022. URL: <https://loda.gov.ua/news/29907>

Аллеров Владислав Юрійович // Омега. URL: <https://sf-omega.com.ua/ua/allerov/>

АМЕЛІН АРТЕМ АРТЕМОВИЧ

Аме́лін, Артём Артёмович (20.08.1994, м. Полтава, Україна — 26.02.2022, Щастинський район Луганської області, Україна) — військовослужбовець, старший солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

2013 закінчив Полтавське професійно-технічне училище № 23. Працював за набутою спеціальністю газозварювальника.

Пройшов строкову військову службу. У червні 2021 уклав контракт про проходження військової служби в підрозділі Національної гвардії України (НГУ).

Служив у складі 4-ї бригади оперативного призначення імені Героя України сержанта Сергія Михальчука (відома також як бригада швидкого реагування НГУ, місце дислокації — м. Гостомель Київської області). Проходив службу в роті оперативного призначення на бронетранспортерах, здобув посаду старшого кулеметника. Разом із побратимами опановував володіння бойовими навичками за стандартами НАТО.

23.02.2022 напередодні широкомасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну військовий оперативний резерв бригади було терміново передислоковано в Луганську область.

Від 24.02.2022 виконував бойові завдання у складі батальйонної тактичної групи на околицях смт Трьохізбенки Щастинського району Луганської області. 26.02.2022 підрозділ гвардійців (на чолі із заступником командира бригади підполковником А. Ілюхіним) стримував наступ колони ворожої бронетехніки. З метою прориву лінії оборони

окупанти вели щільний обстріл гвардійських позицій із застосуванням великокаліберних кулеметів, мінометів, скорострільних зенітних гармат тощо. Під обстрілами боєць дістався до протитанкового гранатомета й, попри пошкоджений оптичний приціл, поцілив у башту російського танка, вивівши її з ладу, а також зумів підбити інший танк, влучно метнувши дві протитанкові гранати. Дістав осколкове поранення, але продовжив прикривати відхід на запасні вогневі позиції та перегрупування однополчан. Після чергового масованого обстрілу отримав множинні осколкові поранення.

Амеліна вдалося доправити до шпиталю, помер під час проведення реанімаційних заходів.

Присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (25.03.2022, посмертно).

Присвоєно орден «За мужність» III ступеня (28.02.2022, посмертно).

Зі спогадів матері, Лариси Леонідівни: «Змалечку Артем був ініціативним та дуже енергійним хлопчиком, якому важко було всидіти на одному місці. Вже дорослим, він завжди був готовим простягнути руку допомоги. Військова служба, тим більше в такій бригаді, нелегка. Але хоч як бувало синові важко, він першим ділом думав не про себе, а про інших. Був щирим, обожнював свою молодшу сестричку Лізу».

Цит. за: Дробишева Т. У бою під Трьохізбенкою гвардієць Артем Амелін підбив два ворожі танки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/25/u-boyu-pid-trokhizbenkoyu-gvardiyecz-artem-amelin-pidbyv-dva-vorozhi-tanky/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 79/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/792022-41445>

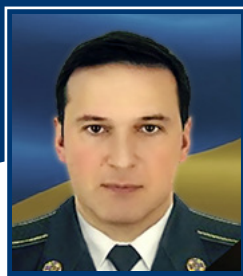
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 167/2022 від 25 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1672022-41809>

Література

Дробишева Т. У бою під Трьохізбенкою гвардієць Артем Амелін підбив два ворожі танки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/25/u-boyu-pid-trohezbenkoju-gvardiyecz-artem-amelin-pidbyv-dva-vorozhi-tanky/>

Синицька Д. У боях за Україну загинули шестеро військових з Полтавщини // Інтернет-видання Полтавщина. 2022. URL: <https://poltava.to/news/65935/>

АНИЩЕНКО ОЛЕКСАНДР ГРИГОРОВИЧ

Аніщенко, Олександр Григорович (17.12.1969, м. Суми, тепер Україна — 05.05.2014, поблизу с. Семенівки, тепер Краматорського району Донецької області, Україна; похований 07.05.2014 у м. Сумах) — військовослужбовець, спецпризначенець, полковник (посмертно) Служби безпеки України (СБУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2015, посмертно).

Народився в сім'ї спортсменів. Закінчив Сумську загальноосвітню (ЗОШ) школу № 4 (тепер імені Героя України Аніщенка).

1987–1993 навчався на кафедрі фізичного виховання Сумського державного педагогічного інституту імені А. С. Макаренка (тепер університет).

Під час навчання працював учителем фізичної культури. Займався плаванням на довгі дистанції, єдиноборствами (рукопашний бій, карате).

1990–1992 — у воєнізованій пожежній частині № 7 (м. Суми).

Вступив 1993 на військову службу до СБУ. Пройшов шлях від оперативного співробітника до керівника структурного підрозділу Центру спеціальних операцій «А» СБУ в Управлінні СБУ в Сумській області. Один із найкращих снайперів.

Під час Революції гідності написав рапорт і відмовився брати участь у спецоперації для силового розгону акцій протесту.

Від 15.04.2014 виконував обов'язки начальника відділу Центру спеціальних операцій боротьби з тероризмом і захисту учасників кримінального судочинства та працівників правоохоронних органів СБУ в Управлінні СБУ в Сумській області.

Учасник антитерористичної операції на Сході України. 05.05.2014 група у складі полковника Аніщенка та бойових побратимів зі спецпідрозділу «А» СБУ, Міністерства внутрішніх справ і Збройних сил України на двох бронетранспортерах вирушила в напрямку м. Слов'янська. Група мала здійснити розвідку та вогневе прикриття військових, які готувалися повернути під контроль української влади захоплене терористами місто. Поблизу с. Семенівки (Донецька область) на залізничному переїзді потрапили під обстріл (з трьох сторін). Один із БТРів підбили. Аніщенко разом із товаришами зайняв кругову оборону, прикриваючи евакуацію поранених. 25 спецпризначенців протистояли сотні бойовиків.

Аніщенко, Р. Лужевський (1975–2014) та В. Долінський (1980–2014; обидва — тепер Україна) загинули в бою від прямого влучання з гранатомета.

Похований 07.05.2014 на Алеї почесних поховань громадян на Центральному кладовищі в м. Сумах.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу нагороджено орденом Б. Хмельницького III ступеня (20.06.2014, посмертно).

За вияткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.01.2015, посмертно).

У вересні 2014 Сумська міськрада присвоїла Аніщенку звання «Почесний громадянин міста Суми» (посмертно).

На його честь випущено художній маркований конверт із серії «Героям Слава!» (Укрпошта, 2015); названо навчальний курс Національної академії СБУ та вулицю в м. Сумах (2016).

23.05.2015 у с. Семенівці відкрито пам'ятник військовослужбовцям, які загинули на околицях м. Слов'янська. 11.05.2017 відбулося урочисте відкриття оновленого пам'ятника, на якому увічнено імена 5 воїнів.

Аніщенку встановлено меморіальні дошки на фасадах:

Сумської ЗОШ I–III ступенів № 4 імені Героя України Аніщенка (15.09.2014);

Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка (06.05.2016).

Сергій Аніщенко (брат Олександра): «Коли ми з братом вирости, я взяв собі національність українця, як у батька, а мій молодший брат Саша взяв національність мами. Коли був похорон, наша мама запитала: «Кого захищає Путін? За його словами він захищає росіян, що живуть в Україні. Ось я — росіянка, і мій син — росіянин — загинув від рук його найманців».

Цит. за: Героям Слава. Книга пам'яті героїв АТО. Сумська область 2014–2017. 3-тій вип., допов. Суми : Всі Панорама-Медіа ; ПКП «Еллада S», 2017. С. 10.

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5432014-17386>

Про присвоєння О. Аніщенку звання Герой України: Указ Президента України № 1/2015 від 2 січня 2015 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/12015-18239>

Література

Аніщенко Олександр Григорович // Офіційний сайт Сумської міської ради. 2014. URL: <https://smr.gov.ua/en/misto/pro-sumchan/pochesni-gromadyanymista/316-anishchenko-oleksandr-grigorovich.html>

Героям Слава. Книга пам'яті героїв АТО. Сумська область 2014–2017. 3-тій вип., допов. Суми : Всі Панорама-Медіа ; ПКП «Еллада S», 2017. С. 10.

На Донеччині вшанували пам'ять загиблих героїв, які у 2014 році звільняли захоплений терористами Слов'янськ // АрміяInform. 2021. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/05/05/na-donechchyni-vshanuvaly-pamyat-zagyblyh-geroyiv-yaki-u-2014-roczii-zvilnyaly-zahoplenyj-terorystamy-slovyansk/>

На Донеччині вшанували пам'ять перших Героїв, які загинули під час АТО у 2014-му // АрміяInform. 2021. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/04/14/na-donechchyni-vshanuvaly-pamyat-pershyh-geroyiv-yaki-zagynuly-pid-chas-ato-u-2014-mu/>

Аніщенко Олександр Григорович // Служба безпеки України. URL: <https://ssu.gov.ua/nashi-heroi/Anishchenko-Oleksandr-Hryhorovych>

АПУХТІН ДМИТРО ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Апухтін, Дмитро Олександрович (01.04.1977 м. Запоріжжя, тепер Україна — 12.03.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна; похований 14.03.2022 у м. Маріуполі) — військовослужбовець, полковник Національної гвардії України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Служив у 9-му полку оперативного призначення імені Героя України лейтенанта Богдана Завади Національної гвардії України, військова частина 3029 (м. Запоріжжя).

З 2014 брав участь у антитерористичній операції на Сході України (АТО) та операції Об'єднаних сил (ООС). У складі зведеного загону підрозділів Національної гвардії України надавав допомогу Державній прикордонній службі України в охороні державного кордону в Донецькій області.

2018 закінчив Національну академію Національної гвардії України (магістр).

Служив у 23-й окремій бригаді охорони громадського порядку «Хортиця» Національної гвардії України, обіймав посаду заступника командира бригади.

3 грудня 2021 очолював батальйонну групу Південного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України в Оперативно-тактичному угрупованні «Схід» у районі проведення ООС.

Загальний трудовий стаж — 25 років.

Від першого дня повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну підрозділи окремої бригади охорони громадського порядку під керівництвом полковника Апухтіна обороняли м. Маріуполь,

прикриваючи основні вузли автомобільних шляхів на підступах до міста та утримуючи зайняті позиції. Щоденно перебуваючи під шквальним вогнем артилерійських систем та авіаційних ударів, підрозділи стримували натиск противника, завдаючи йому втрат.

Апухтін уміло керував підлеглим особовим складом. Грамотно організовував оборону. Під час бойового зіткнення 03.03.2022 знищено одну одиницю ворожої броньованої техніки, 05.03.2022 — дві одиниці броньованої техніки та близько 20 солдатів ворога. 10.03.2022 під час виконання бойового завдання щодо організації оборони та недопущення просування противника до м. Маріуполя зупинено рух механізованої колони противника (два ворожих БМП-2 та живу силу противника).

12.03.2022 відбувся бій на блокпості на північній околиці м. Маріуполя. Апухтін прийняв вогонь противника на себе. Це дозволило підрозділу продовжити оборону, уникнувши численних утрат серед особового складу. Наступ ворога зупинили й унеможливили його просування вглиб міста. Не зумівши захопити блокпост, російські військові розпочали мінометний обстріл позицій, унаслідок якого полковник Апухтін отримав осколкові поранення, несумісні з життям.

Нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції» (2016).

Присвоєно звання «Героя України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» — за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (2022, посмертно).

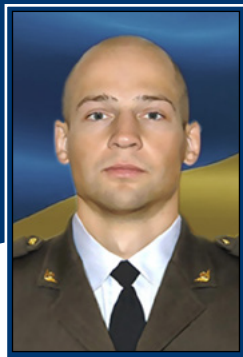
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 167/2022 від 25 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1672022-41809>

Література

Герой України із Запоріжжя ціною свого життя зупинив наступ ворога // Індустріалка. 2022. URL: <http://iz.com.ua/zaporoje/geroy-ukrayini-iz-zaporizhzhya-tsinoyu-svogo-zhittya-zupiniv-nastup-voroga>

БАЛЮК ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ

Балюк, Володимир Петрович (31.08.1996, с. Сереховичі, тепер Ковельського району Волинської області, Україна — 05.04.2022, поблизу с. Нововознесенське Бериславського району Херсонської області, Україна; похований 08.05.2022 у с. Сереховичах) — військовослужбовець, головний сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Випускник Сереховичівського ліцею ім. Ярошука (2011), Луцького правознавчого ліцею з посиленою фізичною підготовкою (2013). Закінчив Луцький національний технічний університет (2017), магістратуру Університету банківської справи в м. Львові (2019). Займався спортом, брав участь у змаганнях із практичної стрільби та кросфіту.

Брав участь у антитерористичній операції на Сході України (АТО) та операції Об'єднаних сил (ООС).

Був головним сержантом десантно-штурмової роти 80-ї окремої десантно-штурмової бригади Десантно-штурмових військ ЗСУ. Мав високу професійну підготовку, брав участь у міжнародних навчаннях. Позивний «Балу».

Загинув на півдні України під час бою з військовими Російської Федерації, що мали значну перевагу. Похований 08.05.2022 у рідному селі.

Після повномасштабного вторгнення РФ в Україну брав участь у бойових діях на території Херсонської та Миколаївської областей. Здійснював вогневе прикриття, евакуював із поля бою поранених, зни-

щував техніку та живу силу противника. 05.04.2022 підрозділ, у складі якого Балюк командував десантно-штурмовою групою, вів наступальні дії на півдні України. Вдалося зупинити контрнаступ противника. Балюк особисто знищив дві бойові машини десанту за допомогою протитанкового комплексу «Javelin» та переносної протитанкової керованої ракети «NLAW». Під час бою отримав смертельне осколкове поранення.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.04.2022, посмертно).

«Володя — учасник АТО та ООС, обіймав посаду головного сержанта нашої десантно-штурмової роти. Він був надійним, спокійним та виваженим, чесним і справедливим чоловіком. Не було таких питань, які б він не зміг вирішити. У нього завжди все виходило: у службі, спорті та інших справах... Планував продовжувати та розвивати свою військову кар'єру», — розповідає офіцер-десантник із позивним «Одін».

Цит. за: Карнаух Н. У бою на Півдні України загинув військовий 80 десантно-штурмової бригади Володимир Балюк // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspirne.media/227202-u-bou-na-pivdni-ukraini-zagynuv-vijskovij-80-desantno-sturmovo-brigadi-volodimir-baluk/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України №233/2022 від 12 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2332022-42101>

Література

Вічна пам'ять тобі, герою! // Сереховичівська громада. 2022. URL: <https://serehovychivska-gromada.gov.ua/news/1652089778/>
Волошко Л. «У бою з рашистами на півдні героїчно загинув десантник Володимир Балюк» // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/04/10/u-boyu-z-rashystamy-na-pivdni-geroichno-zagynuv-desantnyk-volodymyr-balyuk/>
Загинув за Україну. Вшановуємо хвилиною мовчання сержанта Володимира

Балюка // Вільне Радіо. 2022. URL: <https://freeradio.com.ua/zahynuv-za-ukrainu-vshanovuiemo-khvylynou-movchannia-serzhanta-volodymyra-baliuka/?fbclid=IwAR2Zck-Uba1DDbYhXvAd-dSI2mUV6lxocXCbUZXTSVJH7daBZBUMIy7NvOw/>

Карнаух Н. У бою на Півдні України загинув військовий 80 десантно-штурмової бригади Володимир Балюк // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/227202-u-bou-na-pivdni-ukraini-zagynuv-vijskovij-80-desantno-sturmovo-brigadi-volodimir-baluk/>

Крайванович С. «Останній бій Героя з Волині» // Вісник. 2022. URL: <https://visnyk.lutsk.ua/news/ukraine/regions/volyn/72092-ostanniy-biy-volinskogo-gyeroya/?fbclid=IwAR3a9M9oxCd6S2DMChhqN2gNy6lhtid97yccXm4LEUVdlzs2r11BJnQY6c>

Скоростецький В. Герой України, десантник Володимир Балюк у своєму останньому бою підбив дві ворожі БМД // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/13-geroj-ukrayiny-desantnyk-volodymyr-balyuk-u-svoyemu-ostannomu-boyu-pidbyv-dvi-vorozhi-bmd/>

У Війні з окупантами загинув волинянин Володимир Балюк // Волинські новини. 2022. URL: <https://www.volynnews.com/news/all/u-viyni-z-okupantamy-zahynuv-volynianyn-volodymyr-baliuk/>

БЕДЗАЙ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

Бедзай, Ігор Володимирович (20.07.1972, м. Миколаїв, тепер Україна — 7.05.2022, Одеська область, Україна; похований 11.05.2022 у м. Миколаєві) — військовослужбовець, полковник Військово-морських сил (ВМС) Збройних сил України (ЗСУ), начальник служби безпеки польотів — старший інспектор-льотчик Командування ВМС ЗСУ, ВМС ЗСУ з авіації, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї залізничника. З дитинства мріяв підніматися в небо на винищувачах. Отримав дозвіл медкомісії літати тільки на гелікоптерах.

1989–1993 навчався в Сизранському вищому військовому авіаційному училищі льотчиків (Самарська область, Російська Федерація). Виявив бажання проходити службу в Україні. За розподілом потрапив у частину морської авіації м. Очакова (Миколаївська область).

2004 переведений на службу до смт Новофедорівки Сакського району (АР Крим, Україна). Обіймав посаду командира вертолітного загону, став командиром ескадрильї. Під час окупації Криму в березні 2014 полковник Бедзай виконував обов'язки командира бригади морської авіації, очолив 10-ту авіабригаду ВМС ЗСУ (смт Новофедорівка).

Брав участь у багатонаціональних військових навчаннях «Сі Бриз-2014» (англ. «Sea Breeze-2014»).

Від 2014 командував бригадою в м. Миколаєві. Літав на Мі-8, Мі-14, зокрема доставляли особовий склад і вантажі до району проведення антитерористичної операції на Сході України, операції Об'єднаних сил.

Переведений 2019 на вищу посаду в Командування ВМС, переїхав до м. Одеси.

07.05.2022 під час здійснення пошуково-рятувальних заходів у районі гирла р. Дунаю завдяки майстерності Бедзая вдалося ухилитися від двох ворожих пострілів гарматою винищувача Су-30. Проте керувана ракета Р-73, випущена цим винищувачем, уразила Мі-14 з п'ятьма військовослужбовцями України на борту.

11.05.2022 похований на Алеї слави Мішковського кладовища в м. Миколаєві. Був одружений, виховував двох дітей.

У березні 2014 10-та бригада морської авіації стала єдиним підрозділом Збройних сил, який зумів вивести з окупованого Криму свою бойову техніку. Під керівництвом Бедзая проведено ризиковану операцію з порятунку літаків і гелікоптерів. Завдяки його лідерству Україна зберегла морську авіацію під час окупації РФ Криму. Гелікоптери та літаки перекинуто під м. Миколаїв.

Після повномасштабного вторгнення РФ Бедзай бездоганно та ефективно виконував найскладніші бойові завдання. Забезпечував підготовку і застосування морської авіації над районами бойових дій.

За особисту мужність і відвагу, виявлені в захисті державних інтересів, зміцнення обороноздатності та безпеки України відзначено медаллю «За військову службу Україні» (19.02.2004).

За вагомий особистий внесок у розвиток транспортної системи України, забезпечення безперебійної роботи морського і річкового флоту, зразкове виконання військового обов'язку в підтриманні бойової, мобілізаційної готовності та боєздатності ВМС ЗСУ вручено медаль «За бездоганну службу» III ступеня (01.07.2011).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (21.08.2014).

2016 Бедзай став Народним Героєм України.

Вручено автоматичний пістолет Стєчкіна — відомчу відзнаку Міністерства оборони України (01.07.2018).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння

Українському народу присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (11.05.2022, посмертно).

За визначні особисті заслуги у становленні незалежної України, зміцненні її державності, захисті Вітчизни та служінні Українському народові, вагомий внесок у розвиток національної освіти, мистецтва, спорту, охорони здоров'я, а також багаторічну плідну громадську діяльність нагороджено відзнакою Президента України «Національна легенда України» (20.08.2022, посмертно).

24.06.2022 10-тій авіаційній бригаді Військово-Морських сил ЗСУ присвоїли ім'я Героя України полковника Ігоря Бедзая.

«Ігор Бедзай, більш відомий як колишній командир 10-ї морської авіаційної бригади з Новофедорівки, поблизу Сак, Крим. 2014 полковник Бедзай чи не єдиний з усього командування флоту, хто проявив лідерство та рішучість: допоки всі чекали на міфічні “накази з Києва”, він організував особовий склад, підготував техніку та на очах окупантів перегнав усю справну авіацію на континентальну частину України. А наступного дня — повторив це з тим, що не змогло полетіти першого дня», — написав про героя-льотчика голова фонду «Повернись живим», морпіх і військовий експерт Тарас Чмут.

Цит. за: Скотнікова О. Загинув легендарний льотчик Ігор Бедзай // Вечірній Київ. 2022. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/66158/?fbclid=IwAR2-GsLkWuUqPfiC4Zpe1BvjiOmVUmqwuQfObDq0k7TDgdwrTekTF9O6wLc>

«Частина Криму була проросійська, але думали, що росіяни — братський народ і нам вимоги пред'являти не будуть. А коли ситуація почала розвиватись таким чином, то чекали на рішення міждержавного рівня. Але ж не мовчки вводили війська... Гібридні дії РФ трохи заскочили нас несподіванкою. Ми до цього не готувались. А зараз у військових закладах це проаналізовано», — згадував у інтерв'ю Бедзай.

Цит. за: Скотнікова О. Загинув легендарний льотчик Ігор Бедзай // Вечірній Київ. 2022. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/66158/?fbclid=IwAR2-GsLkWuUqPfiC4Zpe1BvjiOmVUmqwuQfObDq0k7TDgdwrTekTF9O6wLc>

«Була прекрасна погода, і в особового складу була година, щоб зібрати особисті речі та вивести техніку, — згадував Бедзай. — Пілоти летіли дуже низько, у радіомовчанні, щоб не бути перехопленими. Погода після проходження мису Тарханкут змінилась. Екіпажі потрапили

у змінену погоду, туман над Миколаївщиною, але вони були готові здійснити у дуже поганих умовах посадку на аеродромі Кульбакино».

Цит. за: Скотнікова О. Загинув легендарний льотчик Ігор Бедзай // Вечірній Київ. 2022. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/66158/?fbclid=IwAR2-GsLkWuUqPfiC4Zpe1BvjOmVUmqwuQfObDq0k7TDgdwrTekTF9O6wLc>

Джерело

Про присвоєння І. Бедзаю звання Герой України: Указ Президента України № 327/2022 від 11 травня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3272022-42489>

Література

Катера, флаги и новые назначения в штабе ВМСУ: на Морвокзале прошли праздничные мероприятия ко Дню флота Украины // Думская. 2018. URL: <https://dumskaya.net/news/na-morvokzale-proshli-prazdnichnye-meropriyatiya-087262/>

Романенко В. Зеленський присвоїв звання Героя України легендарному льотчику // Українська правда. 2022. URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2022/05/11/7345537/>

Скотнікова О. Загинув легендарний льотчик Ігор Бедзай // Вечірній Київ. 2022. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/66158/?fbclid=IwAR2-GsLkWuUqPfIC4Zpe1BvjOmVUmqwuQfObDq0k7TDgdwrTekTF9O6wLc>

У Миколаєві попрощалися з одним із найкращих льотчиків Ігорем Бедзаєм // Преступности.НЕТ. 2022. URL: https://news.pn/uk/public/272036?country=US&_device=desktop&lang=ru®ion=mk

У повітряному бою загинув заступник командувача ВМС України Ігор Бедзай // Inforesist. 2022. URL: https://inforesist.org/ua/u-povitryanomu-boyu-zaginuvt-zakomanduvach-vms-ukra%D1%97ni-igor-bedzaj/?fbclid=IwAR3r6c5vy1DAuS6762VrIZEEh/mk-h-Ztvjfb2-u80O8ptx_nJX6GiliBOo

Діордієв В. Останній політ, або Земля та небо полковника Бедзая // АрміяInform. 2022. URL: https://armyinform.com.ua/2022/08/04/ostannij-polit-abo-zemlya-ta-nebo-polkovnyka-bedzaya/?utm_source=mainnews&utm_medium=article&utm_campaign=trafficsource&fbclid=IwAR3FmgeQ28K0j7J1qBVnSHt7qR9N5isoQblcnJ-MXsF_n5VEj0xqRiFqnsI

БІЛОКОНЬ МАКСИМ ВІТАЛІЙОВИЧ

Білоконь, Максим Віталійович (01.04.1997, м. Ромни Сумської області, Україна — 27.02.2022, м. Чернігів, Україна; похований в рідному місті) — військовослужбовець, старший лейтенант, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в середній школі в м. Ромнах. Закінчив 2015 Державний ліцей-інтернат з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус» імені І. Г. Харитоненка Державної прикордонної служби України, згодом — танковий факультет Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні м. Чернігова. Знищив диверсійно-розвідувальну групу та 2 танки.

27.02.2022 загинув при обороні міста від російських окупантів разом зі своїм танковим екіпажем.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

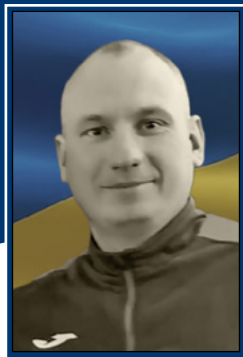
Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Пишаємося нашим героєм — випускником ліцею Держприкордонслужби України // Державна прикордонна служба України. 2022. URL: <https://dpsu.gov.ua/ua/news/pishamosya-nashim-gerom-vipusknikom-liceyu-dержprikorдонsluzhbi-ukraini/>

БЛОХА ЮРІЙ ІГОРЬОВИЧ

Блоха, Юрій Ігорьович (22.07.1988, с. Сергіївка, тепер Баштанського району Миколаївської області, Україна — 02.03.2022, с. Мурахівка, там само) — футбольний тренер, військовослужбовець, молодший лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Миколаївському національному університеті імені В. О. Сухомлинського, спеціальність «фізична культура і спорт та допризовна підготовка». У цьому ж ЗВО закінчив військову кафедру та отримав звання молодшого лейтенанта запасу.

Після завершення навчання працював у Березнегуватській школі викладачем фізичної культури, був тренером місцевої дитячої футбольної команди «Надія».

Від початку російсько-української війни (2014) брав участь у мирних акціях, займався волонтерською діяльністю.

Після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) записався в територіальну оборону. Служив у Баштанському батальйоні територіальної оборони, був начальником забезпечення блокпостів. Мав розгалужену систему зв'язків в усій області, що допомагало координувати місцевих волонтерів для забезпечення потреб військових.

У ніч проти 02.03.2022, дізнавшись про велику колону росіян, що рухалася в бік с. Мурахівки, приєднався до військовослужбовців на блокпості. Отримав три вогнепальних поранення, які були несумісні з життям.

Удостоєний звання «Герой України» із врученням ордена «Золота Зірка» (10.03.2022, посмертно) за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі.

Олександр Балакін (перший заступник голови Асоціації футболу Миколаївської області): «Юрій був з тих тренерів, які горіли футболом, які хотіли розвивати цей спорт» —

Цит. за: Мікула В. «Юрко дістав три вогнепальні поранення». 34-річний тероборонець Юрій Блоха загинув у бою з росіянами, захищаючи своїх // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/yurko-distav-tri-vognepalni-poranennya-34-richniy-teroboronets-yuriy-blokha-zaginu-u-boyu-z-rosiyanami-zakhishchayuchi-svoikh>

«Ворог був краще озброєний та мав механізовані підрозділи, яким ми з нашим тодішнім озброєнням не могли повноцінно протиставити...

Після цього зіткнення вижило тільки двоє...» — розповідає товариш Юрія, Петро Селецький, який був з ним під час бою.

Цит. за: Мікула В. «Юрко дістав три вогнепальні поранення». 34-річний тероборонець Юрій Блоха загинув у бою з росіянами, захищаючи своїх // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/yurko-distav-tri-vognepalni-poranennya-34-richniy-teroboronets-yuriy-blokha-zaginu-u-boyu-z-rosiyanami-zakhishchayuchi-svoikh>

«Я знаю, що Юрій усвідомлював небезпеку. Але він завжди вчив своїх підопічних: не важливо, наскільки сильний ворог, — треба з вірою у перемогу битися до кінця», — розповідає друг дитинства.

Цит. за: Мікула В. «Юрко дістав три вогнепальні поранення». 34-річний тероборонець Юрій Блоха загинув у бою з росіянами, захищаючи своїх // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/yurko-distav-tri-vognepalni-poranennya-34-richniy-teroboronets-yuriy-blokha-zaginu-u-boyu-z-rosiyanami-zakhishchayuchi-svoikh>

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1222022-41633>

Література

Дитячий футбольний тренер посмертно отримав звання Героя України // 24 Футбол. 2022. URL: https://football24.ua/dityachiy_futbolniy_trener_posmertno_otrimav_zvannya_geroya_ukrayini_n714042/

Мікула В. «Юрко дістав три вогнепальні поранення». 34-річний тероборонець Юрій Блоха загинув у бою з росіянами, захищаючи своїх // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/yurko-distav-tri-vognepalni-poranennya-34-richniy-teroboronets-yuriy-blokha-zaginu-u-boyu-z-rosiyanami-zakhishchayuchi-svoikh>

Олехнович А. Молодший лейтенант Юрій Блоха любив футбол та Україну: дитячий футбольний тренер загинув як Герой // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/13/molodshiy-lejtenant-yurij-bloha-lyubyv-futbol-ta-ukrayinu-dytyachyj-futbolnyj-trener-zaginu-yak-geroj/>

БОБАНИЧ ТАРАС МИКОЛАЙОВИЧ

Бобаніч, Тарас Миколайович (15.03.1989, м. Трускавець, тепер Дрогобицького району Львівської області, Україна — 08.04.2022, с. Вірнопілля Ізюмського району Харківської області, Україна; похований 13.04.2022 у м. Львові) — юрист, громадський діяч, військовослужбовець, молодший лейтенант, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

2006 закінчив Стрийську загальноосвітню школу № 9 (тепер Стрийський ліцей імені Героя України Тараса Бобанича).

2006–2011 навчався на юридичному факультеті Львівського державного університету внутрішніх справ (спеціальність «Правознавство»).

2011–2015 працював юристом у юридичній компанії «Де Лекс».

Був активним учасником вуличного правого руху, брав участь в організації акцій. Від 2013 долучився до громадської організації «Правий сектор», брав активну участь у Революції гідності.

Від березня 2014 — керівник силового блоку «Правого сектора» (Львівська область), від липня — командир запасного батальйону Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор» (далі — ДУК «ПС»). Брав участь у військових діях у зоні антитерористичної операції на Сході України.

Балотувався на позачергових виборах народних депутатів України (2014) від партії «Правий сектор». З 2016 — голова Львівського обласного штабу Національно-визвольного руху «Правий сектор».

2019 призначений заступником командира ДУК «ПС» із питань діяльності резервних підрозділів.

Від 24.02.2022 після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну очолив 2-й окремий батальйон ДУК «ПС». Мав позивний «Хаммер».

08.04.2022 загинув під час виконання бойового завдання підрозділом на Ізюмському напрямку. Він прикривав відхід побратимів, які потрапили під танковий обстріл.

Похований 13.04.2022 на Полі почесних поховань на Личаківському цвинтарі (м. Львів).

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час виконання бойових завдань, самовіддане служіння Українському народу присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (24.08.2022, посмертно).

Рішенням виконавчого комітету Львівської міськради (29.08.2022) вулицю Володимира Короленка в м. Львові перейменовано на вулицю Тараса Бобанича.

2022 Стрийську загальноосвітню школу № 9 перейменовано на Стрийський ліцей імені Героя України Тараса Бобанича. 14.10.2022 на його фасаді відкрито пам'ятну дошку.

Додатково

З кінця вересня 2015 був одним із координаторів акції «Громадянська блокада Криму» — товарної блокади адміністративного кордону з тимчасово окупованим півостровом Крим.

ДУК «ПС» — добровольче формування, створене у відповідь на початок російської збройної агресії проти України. Від початку повномасштабного вторгнення РФ (24.02.2022) ДУК «ПС» легалізовано як окрему військову частину в лавах Збройних сил України.

Прадід Бобанича був українським січовим стрільцем.

Джерело

Про присвоєння Т. Бобаничу звання Герой України: Указ Президента України № 612/2022 від 24 серпня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6122022-43685>

Література

Блонар М. Львів провів в останню путь захисника Тараса Бобанича // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/13/lviv-proviv-v-ostannyu-put-zahysnyka-tarasa-bobanycha/>

З нагоди Дня захисника та захисниці України в Стрию відкрили пам'ятну дошку Герою України Тарасу Бобаничу // Львівська ОВА. 2022. URL: <https://loda.gov.ua/news/43231>

У Львівській громаді перейменують 53 вулиці: перелік // Львівська міська рада. 2022. URL: <https://city-adm.lviv.ua/news/government/291650-u-lvivskii-hromadi-pereimenuiut-53-vulytsi-perelik>

Шутка Н. Президент присвоїв Героя України загиблому керівнику «Правого сектору» Львівщини // Zaxid.net. 2022. URL: https://zaxid.net/prezident_prisvoyiv_geroya_ukrayini_zagiblomu_kerivniku_pravogo_sektoru_lvivshhini_n1548729

БОНДАРУК ВІТАЛІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ

Бондарук, Віталій Анатолійович (11.11.1997, с. Княжолука, тепер Калуського району Івано-Франківської області, Україна — 25.03.2022, м. Київ, Україна; похований 28.03.2022 у с. Княжолуці) — військовослужбовець, старший лейтенант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Випускник Львівського державного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут (2016). Навчався в Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Проходив службу в 59-й окремії мотопіхотній бригаді імені Якова Гандзюка Сухопутних військ ЗСУ. Командир мінометної батареї. Від 2021 учасник антитерористичної операції на Сході України.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні м. Києва. Загинув від уламка ворожого снаряду в боях з агресором поблизу м. Києва, прикриваючи собою побратимів. Завдяки його мужності збережено життя воїнів одного з підрозділів.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (04.04.2022, посмертно).

Підполковник О. Подолян: «Так, Віталій не був «яскравим» емоційно. Але він був надійним, як стіна. І впертим — упевнено йшов до мети. Плекав мрію вчитися в Національній академії сухопутних військ. І він цього досяг. Досягав успіхів в навчанні та спорті. Я пишаюсь своїми випускниками».

«Віталій був зразком офіцера-українця. Виважений, наполегливий, сміливий. Вклоніться, будь ласка, за нього батькам та родині. Бо служити з ним було нам за честь!»

Цит. за: Скоростецький В. Герой України Віталій Бондарук в останньому бою ціною життя врятував побратимів // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/19/geroj-ukrayiny-vitalij-bondaruk-v-ostannomu-boyu-czinoyu-zhyttya-vryatuvav-pobratymiv/>

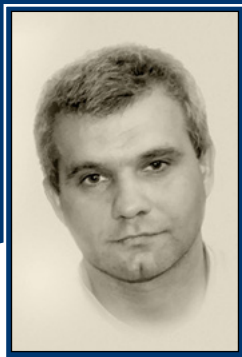
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 209/2022 від 4 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2092022-42013>

Література

На Прикарпатті попрощалися із 25-річним захисником України Віталієм Бондаруком // Вікна. 2022. URL: <https://vikna.if.ua/news/category/all/2022/03/28/132077/view>
Скоростецький В. Герой України Віталій Бондарук в останньому бою ціною життя врятував побратимів // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/19/geroj-ukrayiny-vitalij-bondaruk-v-ostannomu-boyu-czinoyu-zhyttya-vryatuvav-pobratymiv/>

БРАНОВИЦЬКИЙ ІГОР ЄВГЕНОВИЧ

Брановицький, Ігор Євгенович (25.04.1976, м. Київ, тепер Україна — 21.01.2015, м. Донецьк, Україна; похований 03.04.2015 у м. Києві) — підприємець, військовослужбовець, солдат Збройних сил України (ЗСУ), Герой України (2016, посмертно).

Народився в сім'ї військового, учасника війни в Афганістані 1979–1989.

Закінчив Київську загальноосвітню школу № 171 (тепер Києво-Печерський ліцей «Лідер»), Київський технікум електронних приладів (1995; тепер Київський фаховий коледж електронних приладів).

Проходив строкову службу в лавах ЗСУ (1995–1996; м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області). Під час проходження строкової служби брав участь у миротворчій місії Організації Об'єднаних Націй в Анголі (1996, у складі 901-ї окремої понтонно-мостової роти ЗСУ).

Після служби працював приватним підприємцем.

Був активним учасником Революції гідності. У серпні 2014 мобілізований до складу 90-го окремого аеромобільного батальйону 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ ЗСУ (м. Костянтинівка Донецької області). Від 2014 брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Позивний «Натрій».

Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва (грудень 2014, січень 2015).

Похований 03.04.2015 на Берковецькому кладовищі (м. Київ).

У грудні 2014 та січні 2015 брав участь у боях за Донецький аеропорт. Рятував побратимів з-під завалів зруйнованого 19–20.01.2015

термінала аеропорту. Вивів двох поранених бійців за межі термінала та повернувся для надання медичної допомоги іншим.

21.01.2015 Брановицький разом з іншими військовими потрапив у полон до представників окупаційної адміністрації на тимчасово окупованій території Донецької області. Зазнав численних тортур. За свідченнями очевидців, його застрелив (двома пострілами в голову) А. Павлов («Моторола»; 1983–2016; Російська Федерація — Україна).

Тіло Брановицького ідентифіковано завдяки експертизі ДНК.

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (23.05.2015, посмертно).

Недержавна нагорода «Народний Герой України» (04.06.2015, посмертно).

За виняткову особисту мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (23.08.2016, посмертно).

На честь Брановицького в м. Києві перейменовано вулицю Перспективну.

Вшановується під час ранкової церемонії в меморіальному комплексі на території Міністерства оборони України «Зала пам'яті» (21 січня).

Відкрито меморіальні дошки на фасадах:

Київського фахового коледжу електронних виробів (09.02.2016);

будівлі клубу 201-го навчального центру Головного управління оперативного забезпечення ЗСУ (м. Кам'янець-Подільський; 08.09.2017);

Києво-Печерського ліцею «Лідер».

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 р. // Президент України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/282/2015Text>

Про присвоєння І. Брановицькому звання Герой України: Указ Президента України № 349/2016 від 23 серпня 2016 р. // Президент України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/349/2016Text>

Література

Сова Ю. Військовий, що побував у полоні, розповів, як «Моторола» стратив «кіборга» // ZAXID.NET. 2015. URL: https://zaxid.net/viyskoviy_shho_pobuvav_u_poloni_rozpoviv_yak_motorola_strativ_kiborga_n1348046

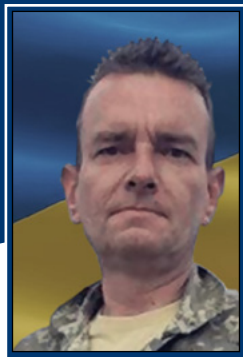
АД 242. Історія мужності, братерства та самопожертви. Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. 352 с.

Жирохов М. Перший народний герой: історія «кіборга» Ігоря Брановицького // Рубрика. 2019. URL: <https://rubryka.com/article/kiborg-igor-branovytskyj/>

Шторгін І. «Я хочу довести, що убивство мого сина є воєнним злочином» — Ніна Брановицька // Радіо Свобода. 2019. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/29722544.html>

Подільська С. За роки війни на Сході загинуло понад 500 десантників, 6 отримали звання Героїв України посмертно // АрміяInform. 2020. URL: <https://armyinform.com.ua/2020/08/02/za-roky-vijny-na-shodi-zagynulo-ponad-500-desantnykiv-6-otrymaly-zvannya-geroyiv-ukrayiny-posmertno/>
Брановицький Ігор Євгенович // Український меморіал. URL: <https://ukraine-memorial.org/ua/biography/branovickiy-igor-evgenovich/>

БРИНЖАЛА ОЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ

Брінжала, Олексáндр Петро́вич (14.11.1974, м. Охтирка Сумської області, тепер Україна — 02.03.2022, поблизу м. Києва, Україна) — військовослужбовець, майор, льотчик 1-го класу Повітряних сил Збройних сил України (ПС ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Охтирську середню школу (1991) та Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Служив у 40-й бригаді тактичної авіації (м. Васильків Київської області), авіаз'єднання Повітряного командування «Центр» ПС ЗСУ.

Брав участь в операціях в зоні антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил.

Був льотчиком-винищувачем літака МіГ-29. Навчав курсантів.

У ніч 02.03.2022 двоє МіГ-29 (одним із них пілотував Брінжала) вийшли на перехоплення 12 російських винищувачів біля м. Києва. Брінжала підбив 2 ворожі літаки, після чого був збитий, катапультиватися не встиг.

Присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (02.04.2022, посмертно).

Посмертно удостоєний ордена Б. Хмельницького III ступеня (08.03.2022).

На честь Героя України О. Бринжали названо вулицю в м. Василькові (вересень, 2022).

«Так, для ворога ми всі — Привиди! Сашко теж був Привидом! Сміливим і професійним! Маневри, які він виконував, його рішучість і влучність жодному окупанту не під силу! Після програних ближніх повітряних боїв ворог змінив тактику в повітрі й не наважується підлітати до нас, як і входити зону дії нашого ППО. Випускає ракети «повітря-повітря» з максимальної дальності й... навіть! Натомість продовжує тактику терору — пуски крилатих ракет із території Білорусі...».

...Я завжди знала, що тато — Герой! — говорить донька Олена. — Він віддав життя за нас, за Україну! Мама теж служить, і брат, і дідусь має бойовий досвід. Каже, що син — «обійшов» його... Ми із таким захопленням завжди дивились на швидкі винищувачі, затамувавши подих слухали історії про війну... Нервово чекали вісточки із зони АТО/ООС, адже тато одним із перших відправився захищати Україну. Усі разом раділи, коли він розповідав, наскільки горять очі у курсантів, яким передавав досвід...».

Цит. за: Олехнович А. «Після того, що ці нелюди влаштували в Бучі, ми просто мусимо їх винищити» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/06/pislya-togo-shho-czi-nelyudy-vlashtuvaly-v-buchi-my-prosto-musymo-yih-vynyshhyty/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 117/2022 від 08 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1172022-41613>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 201/2022 від 02 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>

Література

Парубський І. Якщо 540 поділити на 335? // Народна армія. 2009. 2 груд. С. 4.
Мізерник В. Розірвали РФ у небі! Грандіозний прорив ЗСУ у повітрі — двоє проти дюжини: неймовірно. Переможемо! // Корупція інфо. 2022. URL: <https://korupciya.com/rozirvaly-rf-u-nebi-grandioznyj-proryv-zsu-u-povitri-dvoye-proty-dyuzhyny-nejmovirno-peremozhemo/>

Олехнович А. «Після того, що ці нелюди влаштували в Бучі, ми просто мусимо їх винищити» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/06/pislya-togo-shho-czi-nelyudy-vlashtuvaly-v-buchi-my-prosto-musymo-yih-vynyshhyty/>

ВАГОРОВСЬКИЙ ЕДУАРД МИКОЛАЙОВИЧ

Вагорівський, Едуард Миколайович (06.12.1965, м. Рубіжне, тепер Северодонецького району Луганської області, Україна — 24.02.2022, смт Озерне Житомирського району Житомирської області, Україна) — військовослужбовець, військовий льотчик, підполковник Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив школу, Ставропольське вище військово-авіаційне училище льотчиків і штурманів Протиповітряної оборони.

Проходив службу в навчальному полку в Оренбурзькій області (тепер Російська Федерація).

1991–2005 служив у ЗСУ; вийшов на пенсію.

Працював на підприємстві «ЕКТА-ПРОМ» (м. Житомир).

2014 повернувся до української армії: працював пілотом-інструктором 39-ї окремої ескадрильї тактичної авіації (з 2018 — 39-та бригада тактичної авіації) Повітряних сил ЗСУ.

Залишилися дружина, донька та дві онуки.

Перебував на бойовому чергуванні (спільно з техніком літака В. Шелестом) на аеродромі «Озерне» (смт Озерне Житомирської області). 24.02.2022 потрапив під ракетний обстріл, але дав можливість іншим піднятися в повітря та вивів військову авіацію з-під ракетного удару.

28.02.2022 похований в смт Озерному.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (28.02.2022, посмертно).

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>

Література

Кокошко Ю. Герои не умирают: подполковник погиб, выводя авиацию из-под удара // Наше місто. 2022. URL: <https://nashemisto.dp.ua/2022/03/01/geroi-ne-umirajut-podpolkovnik-pogib-vyvodja-aviaciju-iz-pod-udara/>

Олехнович А. Герой України Едуард Вагоровський загинув, виводячи військову авіацію від ракетного удару // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/26/geroj-ukrayiny-eduard-vagorovskyj-zagynuv-vyvodyachy-vijskovu-aviacziyu-z-pid-raketnogo-udaru/>

Тугас А. На Житомирщині в Озерному під час вибухів загинули військовослужбовці // Суспільне. 2022. URL: <https://suspilne.media/221011-na-zitomirsini-za-dobu-sim-raziv-vmikali-sireni-rosijski-vijska-obstrilali-kilka-gromad-oblasti/>

ВАСИЛЬЄВ ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Васильєв, Дмитро Миколайович (20.03.1978, м. Первомайськ Миколаївської області, тепер Україна — 19.03.2022, Запорізька область, Україна; похований 23.03.2022 на Алеї Слави в м. Хмельницькому, Україна) — військовослужбовець, підполковник Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався на артилериста-ракетника. Після випуску потрапив за розподілом до 19 ракетної бригади в м. Хмельницькому, де пройшов службу до командира другого дивізіону 19-ї ракетної бригади «Свята Варвара».

Від 2014 брав участь в антитерористичній операції на Сході України. З перших днів повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) зі своїм підрозділом брав участь у боях.

Вміло керував ракетним дивізіоном, який завдав точних ударів по колоні противника біля с. Чонгар (Генічеський район Херсонської області). Внаслідок цього було знищено до сотні одиниць техніки та особового складу ворога.

Упродовж 24.02–18.03. ракетний дивізіон під керівництвом Василюєва завдавав ударів по скупченню військ противника біля населених пунктів Василівка, Токмак, Мелітополь, Пологи, Гуляйполе, Кам'янка, Дніпрорудне, Бердянськ, Велика Білозерка, знищуючи значну кількість сил і засобів окупантів.

18.03.2022 разом із побратимами потрапив під ворожий обстріл у Запорізькій області. Унаслідок ракетного удару російських окупантів отримав численні осколкові та опікові поранення.

Удостоєний ордена Богдана Хмельницького III ступеня за вагомий особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час бойових дій, зразкове виконання службових обов'язків. (2017). Нагороджений медалями «15 років Збройним силам України» та «За сумлінну службу» II і III ступенів.

Мав відзнаки Президента України «За участь в антитерористичній операції» та Начальника Генерального штабу — нагрудний знак «Учасник АТО».

Присвоєно звання «Героя України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» — за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (13.04.2022, посмертно).

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького II ступеня за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (2022, посмертно).

«Він понад усе любив своїх дітей, дружину, цінував сімейний затишок і спокій в родині. Саме через це Дмитро Миколайович одним із перших офіцерів-ракетників у 2014 році просився в район АТО, де тоді було найгарячіше, — каже його бойовий побратим Олексій. — Так само з перших днів повномасштабного вторгнення російських військ, а саме від 24 лютого, він зі своїм підрозділом здійснив марш у визначений район і вже за кілька годин приступив до виконання бойових завдань».

Цит. за: Хомченко М. У Хмельницькому провели в останню путь підполковника-ракетника // Depo.ua. 2022. URL: <https://khm.depo.ua/ukr/khm/u-khmelnitskomu-proveli-v-ostannyu-put-pidpolkovnika-raketnika-202203231435690>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня захисника України: Указ Президента України № 319/2017 від 12 жовтня 2017 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/319/2017Text>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 157/2022 від 22 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1572022-41777>

Про присвоєння Д. Васильєву звання Герой України: Указ Президента України № 235/2022 від 13 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2352022-42105>

Література

Агєєв А. Хмельниччина прощається зі своїм загиблим захисником і дякує йому за звитягу // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/23/hmelnichchyna-proshhayetsya-i-dyakuye-za-zvityagu-svoyemu-zagyblomu-zahysnyku/>

Боднар Х. Окупанти вбили батька двох дітей Дмитра Васильєва. З ним попрощалися у Хмельницькому // Vsim.ua. 2022. URL: <https://vsim.ua/lyudi/okupanti-vbili-batka-dvoh-ditey-dmitra-vasileva-z-nim-poproschalisya-u-11546478.html>

Хомченко М. У Хмельницькому провели в останню путь підполковника-ракетника // Depo.ua. 2022. URL: <https://khm.depo.ua/ukr/khm/u-khmelnitskomu-proveli-v-ostannyu-put-pidpolkovnika-raketnika-202203231435690>

ВАСІЧ СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ

Васіч, Сергій Вікторович (30.04.1971, м. Батумі, тепер АР Аджарія, Грузія — 08.03.2022, поблизу смт Макарова Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, танкіст, старший сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Батько був офіцером, служив у танкових військах. Дитинство провів у військових гарнізонах, цікавився військовою технікою, особливо танками. Здобув технічну освіту.

Працював у міському відділенні поштового зв'язку смт Грицева (тепер Шепетівського району Хмельницької області, Україна). Був одружений, виховував двох доньок.

2015 мобілізований, згодом служив за контрактом у лавах ЗСУ. Неодноразово виконував бойові завдання в районі проведення антитерористичної операції на Сході України та операції Об'єднаних сил. Передавав досвід і знання молодим бійцям.

З 2018 — командир танка в танковому батальйоні 14-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ ЗСУ (від 2019 — бригада імені князя Романа Великого).

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) боровив Київську область.

08.03.2022 разом із трьома танковими екіпажами брав участь у боях за визволення від російських окупантів смт Макарова. Вступив у бій із переважаючими силами ворога. З першого пострілу екіпаж Т-64БВ під

командуванням Васіча підбив головну машину противника. Усього в бою знищено 6 одиниць ворожої техніки та значну кількість живої сили. Загинув разом з екіпажем (старший солдат В. Пархомук і солдат О. Свинчук; обидва — Герої України, посмертно) від влучення протитанкової керованої ракети. Цього самого дня під час контрнаступу українських військ смт Макарів було звільнено.

Присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (12.03.2022, посмертно).

З інтерв'ю кореспонденту «АрміяInform»: «Танкісти — завжди на першій лінії. Ми йдемо на прорив, тому ризиків більше. У танкістів повинно бути більше сміливості, віри, що не влучать по тобі. Тому треба вірити в машину, в навідника, щоб він першим влучив, у мехвода, щоб вчасно зманеврував. Танкістів потрібно якісно навчати, від них багато залежить».

Цит. за: Шульман О. Військова професія — танкіст // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/09/28/vijskova-profesiya-tankist/>

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>

Література

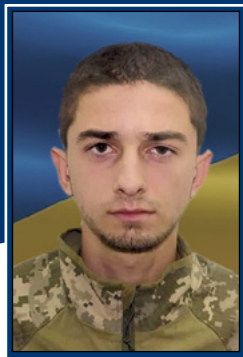
Касіяничук М. Знищив ворожу техніку та багато окупантів: що відомо про Героя України Сергія Васіча // 24 канал. 2022. URL: https://24tv.ua/znishhiv-vorozhu-tehniku-bagato-okupantiv-shho-vidomo-pro-geroya_n1906952

Повідомили деталі бою, в якому поклали голови волинські танкісти Сергій Васіч, Віталій Пархомук та Олег Свинчук // Волинь. 2022. URL: <https://www.volyn.com.ua/news/209766-povidomyly-detali-boiu-v-iakomu-poklaly-holovy-volynski-tankisty-serhii-vasich-vitalii-parkhomuk-ta-oleh-svynchuk>

Шульман О. Військова професія — танкіст // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/09/28/vijskova-profesiya-tankist/>

Шульман О., Коваленко С. Останній бій екіпажу Героїв // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/18/ostannij-bij-ekipazu-geroyiv/>

ГАРБУЗ ОЛЕКСАНДР РУСЛАНОВИЧ

Гарбуз, Олександр Русланович (02.07.2002, смт Губиниха Новомосковського району Дніпропетровської області, Україна — березень 2022, с. Гусарівка Балаклійського району Харківської області, Україна; похований у рідному місті) — військовослужбовець, солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

2017 закінчив 9 класів Губиниської загальноосвітньої школи № 2, Перещепинський професійний ліцей (Дніпропетровська область; 2020; спеціальність «Робітник фермерського господарства»).

20.11.2021 уклав контракт про проходження військової служби в складі 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр». Пройшов курс підготовки в навчальному центрі, став оператором протитанкового ракетного комплексу (ПТРК) протитанкового взводу механізованого батальйону. Позивний «Малой».

За допомогою ПТРК «Корсар» знищив близько десяти бойових машин противника. 16.03.2022 Гарбуз взяв участь у спеціальній операції з метою виявлення ворожої позиції. У складі розвідгрупи разом із побратимом (позивний «Хакер») потрапив у полон. 25.03.2022 у визволеному с. Гусарівці тіло бійця зі слідами тортур виявили українські військові.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій

присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (13.04.2022, посмертно).

«24 березня українські війська визволили село Гусарівку, виявивши там залишки близько 60 одиниць російської військової техніки й сліди численних воєнних злочинів, зокрема руйнувань, пограбувань та вбивств. Наступного дня, за інформацією місцевих жителів, на одній із вулиць села було виявлено тіло українського військовослужбовця, вбитого пострілами у голову, причому на тілі були сліди тортур... За татуваннями командир взводу упізнав “Малого”».

Цит. за: Коваленко С. «Малой», який став Героєм, на жаль, посмертно... // АрміяInform. 2022. URL: https://armyinform.com.ua/2022/05/27/maloj-yakyj-stav-geroyem-na-zhal-posmertno/?fbclid=IwAR0AG_B2hMOoDNwU20vShkCHrU7LG6KEiOj902CaviYbqb2f9f-KcQ8WxWU

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 237/2022 від 13 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2372022-42113>

Література

Коваленко С. «Малой», який став Героєм, на жаль, посмертно... // АрміяInform. 2022. URL: https://armyinform.com.ua/2022/05/27/maloj-yakyj-stav-geroyem-na-zhal-posmertno/?fbclid=IwAR0AG_B2hMOoDNwU20vShkCHrU7LG6KEiOj902CaviYbqb2f9f-KcQ8WxWU

ГЕГЕЧКОРІ ОЛЕГ ІРОДІЙОВИЧ

Гегечкорі, Олєг Іродієвич (09.01.1972, м. Херсон, тепер Україна — 08.03.2022, Київська область, Україна; похований 08.04.2022 у м. Кременчуці Полтавської області, Україна) — військовослужбовець, льотчик, полковник Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Кременчуцький льотний коледж (1995; тепер Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ). Служив командиром вертолітної ескадрильї 11-ї окремої бригади армійської авіації «Херсон» Сухопутних військ ЗСУ (с. Чорнобаївка Херсонського району Херсонської області).

Виконував обов'язки у складі українського контингенту місії ООН у Ліберії, Сьєрра-Леоне. Проходив службу в пошуковій бригаді.

Учасник антитерористичної операції на Сході України та операції Об'єднаних сил. Здійснивав бойові вильоти до міст Авдіївки, Волновахи, Дебальцевого, Слов'янська (усі — Донецької області) тощо.

Залишилися дружина та двоє дітей.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) виконував бойові вильоти. Його вертоліт 08.03.2022 збила ворожа ракета під час оборони м. Києва.

Прощання із загиблим відбулося в Міському палаці культури м. Кременчука, панахиду відспівали у Свято-Миколаївському соборі. Поховали на Алеї героїв Свіштовського цвинтаря м. Кременчука.

За особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (12.12.2016).

За особисту мужність під час виконання бойових завдань, самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено орденом «За мужність» II ступеня (14.03.2022, посмертно).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (08.05.2022, посмертно).

Гегечкорі: «Коли збили наші перші вертольоти, ми одразу почали літати нижче від верхівок дерев. Це давало змогу заховатися за рельєфом і вижити. Хоча в документах заборонено літати нижче за 15 метрів. На Донбасі було багато випадків, коли прилітав і думав: «Хух, цього разу пронесло» — і в Дебальцевому сідали під обстрілами, і в Волновасі було «спекотно», і в Слов'янську потрапили під вогонь. Але наступного дня просто запускаєш двигуни і працюєш далі... А як інакше? В країні війна!»

Цит. за: Олехнович А. Герой України Олег Гегечкорі: «Війна показала, хто чого вартий...» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/10/geroj-ukrayiny-oleg-gegechkori-vijna-pokazala-hto-chogo-vartyj/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня Сухопутних військ України: Указ Президента України № 551/2016 від 12 грудня 2016 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5512016-20906>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 134/2022 від 14 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1342022-41693>

Про присвоєння О. Гегечкорі звання Герой України: Указ Президента України № 322/2022 від 8 травня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3222022-42473>

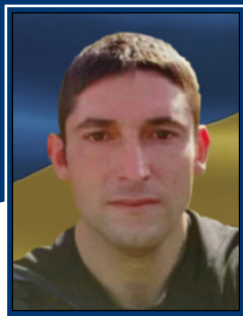
Література

Зло повертається, коли зневажають права людей, закон і руйнують культуру; саме це сталося з Росією — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/zlo-povertayetsya-koli-znevazhayut-prava-lyudej-zakon-i-rujn-74881>

Олехнович А. Герой України Олег Гегечкорі: «Війна показала, хто чого вартий...» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/10/geroj-ukrayiny-oleg-gegechkori-vijna-pokazala-hto-chogo-vartyj/>

Павленко С. «Такі люди — це цвіт нашої нації» — у Кременчуці попрощались із підполковником ЗСУ Олегом Гегечкорі, який загинув під час бойового вильоту // Кременчуцька газета. 2022. URL: <https://kg.ua/news/proshchanie-1>

ГОЛОВКО ВІКТОР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Головко, Віктор Олександрович (06.05.1984, м. Дубровиця, тепер Сарненського району Рівненської області, Україна — 14.03.2022, Київська область, Україна; похований у м. Дубровиці) — військово-службовець, старший лейтенант Національної гвардії України (НГУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Служив за контрактом у підрозділі Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України. Згодом був командиром групи окремого загону спецпризначення «Омега» Північного оперативного-територіального об'єднання НГУ.

Від серпня 2014 — учасник антитерористичної операції на Сході України, пізніше — операції Об'єднаних сил.

Похований 24.03.2022 у м. Дубровиці (Нове кладовище).

Під час широкомасштабного вторгнення військ Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні аеропорту «Київ». Підрозділ під керівництвом старшого лейтенанта Головка перешкодив диверсійним розвідувальним групам (ДРГ) противника створити плацдарм для висадки ворожого десанту. Спільно з іншими загонами утримували позиції протягом 9 діб.

Від 04.03.2022 спецпризначенці загону під командуванням Головка виконували військовий обов'язок у населених пунктах Вишгородського району (Київська область). Перешкодили просуванню ворога в бік м. Києва, знищуючи ДРГ та переправи через річки. 14.03.2022 підрозділ потрапив у вогневу засідку, проте успішно знищив ворожий десант.

Під час бою з основним угрупованням противника Головка запобіг оточенню: не допустив нової висадки ворожого десанту.

Під час надання першої медичної допомоги пораненим військовий прикрив собою побратима від ворожої гранати, отримав поранення, але зміг винести товариша з поля бою до евакуаційного автомобіля. Головка та ще два бійці загинули на полі бою від влучання з ручного протитанкового гранатомета в автомобіль.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (17.04.2022, посмертно).

Додатково

Загин під командуванням Головка діяв спільно з групою майора Р. Собківа.

«Постійно працював над підвищенням свого професійного рівня, особливу увагу приділяв професійній водолазній підготовці та загартовуванню організму, працюючи інколи на граничних людських можливостях. Серед особового складу загону відрізнявся особливою витривалістю та уважністю»

Цит. за: Агібалова В. Двоє Героїв «Омеги» здобули вічну славу в одному бою // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/22/dvoye-geroyiv-omegy-zdobuly-vichnu-slavu-v-odnomu-boyu/>

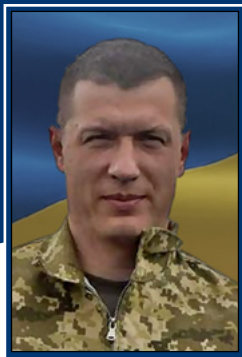
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 251/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2512022-42149>

Література

Агібалова В. Двоє Героїв «Омеги» здобули вічну славу в одному бою // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/22/dvoye-geroyiv-omegy-zdobuly-vichnu-slavu-v-odnomu-boyu/>
Історії Героїв. Віктор Головка, захисник Києва // Національна гвардія України. 2022. URL: <http://ngu.gov.ua/2022/04/25/istoriyi-geroyiv-viktor-golovko-zahysnyk-kyeva/>

ГРИГОР'ЄВ ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Григор'єв, Олександр Олександрович (1983, тепер Литва — 28.02.2022, поблизу смт Макарова Бучанського району Київської області, Україна; похований 16.04.2022 у м. Бродах) — військовослужбовець, військовий льотчик, полковник Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Походив з родини військовослужбовця. Шкільну освіту отримав у м. Мелітополі. Закінчив 2019 Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Служив у 16-й окремії бригаді армійської авіації «Броди» Сухопутних військ України. Військовий льотчик першого класу, досвідчений льотчик-інструктор. Пройшов шлях від льотчика-штурмана до начальника служби безпеки польотів бригади.

Брав участь у миротворчих місіях ООН у країнах Африки (зокрема, Конго, Лівії). Учасник антитерористичної операції на Сході України та операції Об'єднаних сил.

За високу професійну майстерність отримав позивний «Шумахер». Виховував сина.

Загинув під час виконання польотного бойового завдання з відбиття збройної агресії Російської Федерації разом з екіпажем гвинтокрила Мі-8 — капітаном (посмертно) Д. Нестеруком (бортовий авіаційний технік) та лейтенантом В. Гнатюком (льотчик-штурман). Поблизу смт Макарова у гвинтокрил влучила ворожа ракета, за декілька хвилин зв'язок із бортом було втрачено.

Присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (20.04.2022, посмертно).

Додатково

Тіла льотчиків-захисників вдалося забрати лише через місяць після загибелі, після звільнення Київської області від ворожих військ.

Зі спогадів В. Муліка: «Ми були більше, ніж друзі... Разом вчилися, разом літали, разом моталися по аеродромах-полігонах-навчаннях. Разом намотували гвинтокрили кілометри над ліберійськими джунглями та узбережжям Атлантики. Змінювали один одного в африканських місцях-ротаціях. Разом літали в АТО / ООС. І від першого дня широко-масштабного вторгнення — разом випалювали колони русні... Шумахер — профі. Найвищої проби професіонал. Талант. Інструктор. Один із дуже небагатьох українських вертолітників, хто виконував посадку у кратер вулкану Ньямлагіра у Конго».

Цит. за: Олехнович А. «Шумахер» був професіоналом найвищої проби... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/24/shumacher-buv-profesionalom-najvyshhoyi-proby/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 264/2022 від 20 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2642022-42217>

Література

Григор'єв, Середюк, Цюрик, Цюпак, Марценюк: ще п'ять Героїв України посмертно // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/04/21/grygoryev-seredyuk-czyuryk-czyupak-marczenyuk-shhe-pyat-geroyiv-ukrayiny-posmertno/>

Олехнович А. «Шумахер» був професіоналом найвищої проби... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/24/shumacher-buv-profesionalom-najvyshhoyi-proby/>

«У Бродях на Львівщині попросчалися із трьома авіаторами 16-ї бригади, які в перші дні війни загинули на Київщині» // Цензор.Нет. 2022. URL: https://censor.net/ua/photo_news/3334669/u_brodah_na_lvivschyni_poproschalysya_i_z_troma_aviatoramy_16yi_brygady_yaki_v_pershi_dni_viyiny_zagynuly

ГРИЦАЄНКО ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

Грицаєнко, Віталій Миколайович (03.08.1990, м. Полтава, тепер Україна — 19.03.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна) — військовослужбовець, старший лейтенант (2021), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Полтавську загальноосвітню школу № 20 імені Бориса Серги (1997).

2008–2012 навчався в Харківському національному університеті внутрішніх справ (магістр, спеціальність «Право»).

Працював дільничним офіцером поліції в Київському районному відділі Головного управління Міністерства внутрішніх справ (МВС) України в Харківській області (червень — листопад 2012).

Звільнився, працював менеджером відділу торгівлі ТОВ «Надія».

Приєднався до громадської організації «Патріот України» (тепер розформовано).

Від 2014 — учасник антитерористичної операції на Сході України. Брав участь в обороні м. Маріуполя.

Виконував обов'язки командира відділення, батальйону. Від 2019 — заступник командира окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України з бойової та спеціальної підготовки. Позивний «Гоголь».

2020 пройшов курс післядипломної освіти військової підготовки тактичного рівня Національної академії Національної гвардії України.

Мешкав разом із родиною в м. Харкові, від 30.01.2022 — у м. Маріуполі.

Віталій Грицаєнко під час вручення відзнаки МВС України (2019)

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні м. Маріуполя.

27.02.2022 група Грицаєнка відбила 4 спроби висадки морського десанту ворога та завдала йому суттєвих втрат. 01.03.2022 підрозділ повністю розбив ворожу колону, яка намагалася прорватися в місто.

15.03.2022 старший лейтенант Грицаєнко разом із побратимами успішно заблокували пересування ворога. Особисто знищив 2 бойові бронемашини «Тигр».

У ніч проти 19.03.2022 група військовослужбовців окремого загону спеціального призначення «Азов», до складу якої входив старший лейтенант Грицаєнко, здійснила успішний рейд у тил противника, знищила ворожий командний пункт, тиловий склад та склад із боеприпасами, танк, два БТР та близько взводу живої сили ворога.

Загинув від тяжких поранень 19.03.2022 під час виконання бойового завдання.

Нагороджено знаком МВС України — медаллю «Захиснику Маріуполя» (25.11.2015).

Вручено відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції» (17.02.2016).

Нагороджено відомчою заохочувальною відзнакою МВС України — нагрудним знаком «За відзнаку в службі» (15.06.2017).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку відзначено медаллю «За військову службу Україні» (11.10.2017).

Нагороджено відзнакою МВС України «Вогнепальна зброя» — пістолетом «Форт-17» калібру 9 мм (11.06.2019).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.04.2022, посмертно).

Додатково

Син головного інженера Полтавського академічного музично-драматичного театру імені М. В. Гоголя Миколи Грицаєнка. Це позначилося на любові до театру й позивному «Гоголь». Любив книги, зброю та настільні ігри. Був одружений, виховував сина.

Дружина Вікторія: «Він був розумним, начитаним, справедливим і добрим. Він стояв на своєму до останнього, якщо знав, що він правий. Ніхто не вірить, що Віталія більше немає. Я кажу, що він з нами завжди в наших серцях і пам'яті».

Цит. за: Добряк А. «Я вдова у 29». Розповідь дружини Героя України з Полтави, який загинув у Маріуполі // Зміст. 2022. URL: <https://zmist.pl.ua/publications/ya-vdova-u-29-rozpovid-druzhyny-geroya-ukrayiny-z-poltavy-yakyy-zagynuv-u-mariupoli>

Джерело

Про відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції»: Указ Президента України № 53/2016 від 17 лютого 2016 // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/532016-19787>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 318/2017 від 11 жовтня 2017 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/318/2017Text>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>

Література

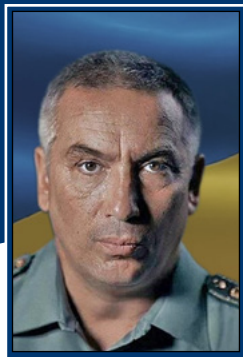
Агібалова В. Герой України Віталій Грицаєнко загинув, захищаючи Маріуполь // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/08/geroj-ukrayiny-vitalij-gryczayenko-zagynuv-zahyshhayuchy-mariupol/>

Добряк А. «Я вдова у 29». Розповідь дружини Героя України з Полтави, який загинув у Маріуполі // Зміст. 2022. URL: <https://zmist.pl.ua/publications/ya-vdova-u-29-rozpovid-druzhyny-geroya-ukrayiny-z-poltavy-yakyj-zagynuv-u-mariupoli>

Гасенко В., Кот А. Тіло полтавського бійця Віталія Грицаєнка не можуть вивезти із Маріуполя: історія дружини загиблого // Суспільне. 2022. URL: <https://suspilne.media/236238-tilo-poltavskogo-bijca-vitalia-gricaenka-ne-mozut-vivezti-iz-mariupola-istoria-druzini-zagiblogo/>

Випускнику ХНУВС Віталію Грицаєнку присвоєно звання «Герой України» (посмертно) // Харківський національний університет внутрішніх справ. 2022. URL: <https://univd.edu.ua/uk/news/12563>

ГУДЗЬ ВАЛЕРІЙ ФЕДОРОВИЧ

Гудзь, Валерій Фёдорович (12.02.1971, м. Бориспіль Київської області, тепер Україна — 12.03.2022, м. Попасна Луганської області, Україна; похований 15.03.2022 у м. Борисполі) — військовослужбовець, полковник Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (посмертно).

З 10 років мріяв про службу в армії, читав військову літературу. У 15 років за прикладом старшого брата-військового вирішив стати десантником. Навчався в Рязанському вищому повітрянодесантному командному училищі (тепер Рязанське вище повітрянодесантне командне училище імені генерала армії В. Ф. Маргелова, Російська Федерація). Після розпаду СРСР подав рапорт про переведення до ЗСУ.

10 років служив в ЗСУ (79-й окремий аеромобільний полк у м. Миколаєві). Позивний «79». Звільнився в запас (2001) у званні майора.

Мешкав і працював у рідному місті. Від 2006 викладав основи захисту Вітчизни та фізичної культури і здоров'я в Бориспільському професійно-технічному ліцеї. Майстер спорту з боксу, тренер з боксу районної спортивної школи. Ініціатор та засновник військово-патріотичного клубу «Боривітер». Обирався депутатом Бориспільської районної ради VII скликання.

У Героя залишилися дружина, син і дочка.

Від початку російсько-української війни майор запасу десантник Гудзь прибув до військкомату для поновлення на службі (бере-

зень, 2014). Призначений командиром взводу 72-ї окремої механізованої бригади (в/ч А2167, м. Біла Церква). Перші бойові завдання виконував під м. Волновахою Донецької області (травень, 2014).

Улітку 2014 призначений командиром роти. Під вогнем російських «градів» у 2014 пройшов бої в секторі «Д» на кордоні з РФ, 2014–2016 — у Луганській області (м. Червонопартизанськ, тепер м. Вознесенівка).

Здійснив бойову операцію у смт Старобешевому Донецької області, забезпечив вихід українських військових з оточення. 28.08.2014 під час бою був поранений.

2017–2020 — командир 24-ї окремої механізованої бригади імені Короля Данила. 2017 брав участь у боях у районі м. Авдіївки Донецької області (протидія танковим атакам). Під керівництвом Гудзя розробляли та здійснювали операції з узяття під контроль ЗСУ териконів довкола м. Докучаєвська Донецької області, захоплення панівних висот у степах Приазов'я.

Мав значний авторитет серед військовослужбовців.

Наказом Міністра оборони України достроково присвоєно військове звання полковника (листопад, 2019).

З 2020 був слухачем Національного університету оборони України імені Івана Черняховського (м. Київ).

Після початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну (24.02.2022) повернувся у 24-ту бригаду. 12.03.2022 загинув на Луганщині.

Орден Богдана Хмельницького III ступеня за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність військовій присязі (26.02.2015).

Орден «Народний Герой України» (02.04.2017, м. Маріуполь).

Орден Архистратига Михаїла II ступеня Синодального управління військового духовенства Православної церкви України (01.10.2019).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.03.2022, посмертно).

На його честь 2022 у м. Борисполі названо вулицю та провулок.

Додатково

Син Владислав (нар. 1993; Україна) — майстер спорту з боксу, офіцер ЗСУ, учасник російсько-української війни.

Родині Героя вручили Грамоту скорботи та пошани на знак вдячності за жертвоне служіння в лавах ЗСУ (2022).

Гудзь про нагороду «Народний Герой України»: «Чесно кажучи, у мене було два взаємно пов'язані відчуття. З одного боку, ніби й радість, але з цією нагородою пов'язано дуже багато трагічного у моєму житті. Цією відзнакою був нагороджений Андрій Жук, мій друг. Таку ж нагороду вручали і Андрію Кизилу, Герою України. У момент нагородження я, в першу чергу, згадував їх. Є й відео, де їм вручають нагороди, і вони ще живі... Другий момент — це те, що нагорода є не тільки визначною, але й покладає на мене дуже велику відповідальність — бути людиною, бути порядним, гідним цього звання, не зганьбити своє ім'я».

«Військові налаштовані до перемоги захищати свою Батьківщину. Кордони України мають повернутися до того стану, в якому вони були до війни. Тому військовим треба воювати, чи в такий незрозумілий період “тиші”, чи тоді, коли будуть більш активні бойові дії».

«Війну, поле бою можна порівняти із грою у шахи. Кількість фігур з обох сторін однакова, але виграє досвідчений гравець. Чому? Тому що він розуміє взаємодію шахових фігур... І так же на війні. Важливі досвід, розуміння взаємодії між командирами і підлеглими... І перемагає той, хто має більше підготовки всебічної (як теоретичної, так і практичної). Тобто тільки кількісна перевага не допоможе виграти. Але й кількісно створювати армію треба мудро, застосовуючи певні розрахунки і знання. Мистецтво ведення війни полягає у тому, щоб створити цю перевагу, маючи однакову силу. Точно так, як і в шахах. Хтось створює перевагу на конкретній ділянці поля — і перемагає. Але на війні — живі люди, які можуть загинути. І тому всі рішення мають бути дуже-дуже виважені. Командири усіх рівнів роблять усе для того, щоб смертей було якомога менше. У будь-якого командира є два завдання на війні: перше — це виконання наказу, а друге — збереження життя підлеглих. Але ці два завдання є несумісними. Виконуючи одне, ти втрачаєш друге».

«Ми ж воюємо за щось: за рідну землю, за свою Батьківщину, за те, щоб наші рідні могли спокійно спати і радіти життю. Я бачу тут

багатьох військових, для яких Україна — це все. І коли ти спілкуєшся з такими людьми, то не бути патріотом України — це неможливо. Саме за свою Батьківщину (малу і велику) ми всі воюємо».

Цит. за: Громадська Л. Народний Герой України Валерій Гудзь // Вісті. 2017. URL: <https://i-visti.com/news/boryspil/1274-narodniy-geroy-ukrayini-valery-gudzh.html>

«Схиляюся перед відвагою, стійкістю та патріотизмом Воїна...», — зазначив у зверненні до сім'ї Головнокомандувач Збройних Сил України генерал Валерій Залужний.

Цит. за: Ліпич О. На Київщині попросилися з Народним Героем України Валерієм Гудзем, який загинув у бою з окупантами // Obozrevatel. 2022. <https://news.obozrevatel.com/ukr/society/na-kiivschini-poproschalisya-z-narodnim-geroem-ukraini-valeriem-gudzem-yakij-zaginuv-u-boyu-z-okupantami-foto.htm>

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 139/2022 від 16 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1392022-41713>

Література

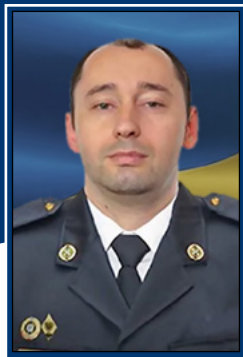
Листи учнів Бориспільського професійного ліцею військовим сил АТО // Департамент освіти і науки Київської обласної державної адміністрації. 2017. URL: <https://web.archive.org/web/20170908005102/http://www.kyiv-oblosvita.gov.ua/3716-listi-uchniv-borispilskogo-profesijnogo-litseyu-vijskovim-sil-ato>

Проворний Є. Полковник Валерій Гудзь: про маловідомий бій під Старобешевим, «ответку» за загиблого комбата та щоденні 40 хвилин для себе // АрміяInform. 2021. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/12/06/polkovnyk-valerij-gudzh-pro-malovidomyj-bij-pid-starobeshevym-otvyetku-za-zagyblogo-kombata-ta-shhodenni-40-hvylyn-dlya-sebe/>

Базар О. На Луганщині загинув Народний Герой України полковник Валерій Гудзь // LB.ua. 2022. URL: https://lb.ua/society/2022/03/13/509302_luganshchini_zaginuv_narodniy_geroy.html

Ліпич О. На Київщині попросилися з Народним Героем України Валерієм Гудзем, який загинув у бою з окупантами // Obozrevatel. 2022. URL: <https://news.obozrevatel.com/ukr/society/na-kiivschini-poproschalisya-z-narodnim-geroem-ukraini-valeriem-gudzem-yakij-zaginuv-u-boyu-z-okupantami-foto.htm>

ДАШКО ІГОР ТАРАСОВИЧ

Дашко, Ігор Тарасович (18.06.1977, м. Самбір Львівської області, тепер Україна — 09.04.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна) — військовослужбовець, підполковник, прикордонник Державної прикордонної служби України (ДПСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

1994 закінчив середню школу № 1 імені Т. Шевченка в м. Самборі.

Навчався в Національній академії державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (м. Хмельницький; 1999). Після закінчення академії розпочав службу в управлінні ДПСУ в м. Маріуполі.

Від літа 2012 до січня 2022 проходив службу в Західному регіональному управлінні ДПСУ. За місяць до повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну знову перевівся до м. Маріуполя.

Усе життя присвятив військовій службі у ДПСУ, багато років служив на різних керівних посадах.

Одружений. Виховував доньку.

На момент повномасштабного вторгнення був у складі прикордонних підрозділів, які брали участь в операції Об'єднаних сил.

Від 24.02.2022 м. Маріуполь стало форпостом оборони на Сході України. 09.04.2022 підрозділ, у якому служив підполковник Дашко, спільно з побратимами із Сил оборони України та бійцями полку «Азов» стримував сили ворога, які переважали. Під час чергової спроби противника прорвати позиції прикривав відхід товаришів. Був тяжко

поранений. Для уникнення полону та захисту радіостанції від ворога підірвав себе гранатою.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (17.04.2022, посмертно).

Додатково

Друзі та колеги згадують його як дуже позитивну людину та хорошого офіцера.

Дружина Ольга згадує, як чоловік радів, що йому випала доля захищати Україну.

На його честь 2022 у м. Львові названо вулицю.

Останніми словами офіцера в радіоефірі були «Слава Україні!».

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 252/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2522022-42153>

Література

Героїчний подвиг прикордонника Дашка буде вписаний золотими літерами в історію українського народу та оборони Маріуполя // Державна прикордонна служба України. 2022. URL: <https://dpsu.gov.ua/ua/news/%20VIDEO%20-Geroichniy-podvig-prikordonnika-bude-vpisaniy-zolotimi-literami-v-istoriyu-ukrainskogo-narodu-ta-oboroni-Mariupolya/>

Коваленко С. Героїчний подвиг прикордонника Дашка буде вписаний золотими літерами в історію українського народу та оборони Маріуполя // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/20/geroyichnyj-podvyg-prikordonnyka-dashka-bude-vpysanyj-zoloty-my-literamy-v-istoriyu-ukrayinskogo-narodu-ta-oborony-mariupolya/>

Прикордонник, який підірвав себе у Маріуполі, є уродженцем Самбора на Львівщині // Високий замок. 2022. URL: <https://wz.lviv.ua/news/456283-prikordonnyk-iyaki-pidirvav-sebe-u-mariupoli-ie-urodzhentsem-sambora-na-lvivshchyni>

ДЕРУСОВА ІННА МИКОЛАЇВНА

Дерусова, Інна Миколаївна (05.02.1970, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, тепер Україна — 26.02.2022, м. Охтирка Сумської області, Україна; похована 13.05.2022 у м. Кривому Розі) — медичний і соціальний працівник, старший бойовий медик, сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасниця російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчалася в Криворізький загальноосвітній школі № 108. Закінчила медичне училище. Працювала медичною сестрою в дитсадку № 46 залізничної станції Кривий Ріг-Головний.

2015 вступила до лав ЗСУ. Служила в медичній роті 58-ї окремої мотопіхотної бригади імені Івана Виговського (сформована 2015). У листопаді 2015 — березні 2018 виконувала завдання в зоні проведення антитерористичної операції на Сході України, зокрема в містах Золотому (Луганська область), Авдіївці, смт Верхньоторецькому, селах Горіховому, Торецькому, селищі Піски (усі — Покровського району Донецької області) тощо. Сержант медичної служби.

Упродовж 2018–2020 заочно навчалася на факультеті педагогіки і психології Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка за освітньою програмою «Соціальна робота». Захистивши роботу на тему «Особливості комплексної реабілітації учасників АТО/ООС», здобула ступінь бакалавра та отримала кваліфікацію «соціальний працівник».

З 24.02.2022 як старший бойовий медик виконувала завдання в м. Охтирці. Ризикуючи життям, врятувала понад 10 військовослужбовців. Загинула від артилерійського обстрілу російських військ, надаючи допомогу пораненим військовим.

Нагороджена медаллю «Захиснику Вітчизни» (2021) за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.03.2022, посмертно).

Вулицю Зої Космодем'янської у м. Мукачеві Закарпатської області перейменовано на її честь (квітень, 2022).

Додатково

12.03.2022 Президент України В. Зеленський зазначив, що Дерусова — перша жінка, удостоєна звання Героя України посмертно.

«Вона прийшла до нас у батальйон із третьою хвилею мобілізації на солдатську посаду в медичну службу підрозділу. Але ситуація тоді була важка й на її тендітні жіночі плечі лягла важка робота — вона була і за начальника медслужби, і за начальника медичного пункту, і за санінструктора. Але Інна ніколи не скаржилася. Вона для кожного бійця стала свого роду янголом-охоронцем, вони любили її і називали мамою, — пригадує побратим Героїні Петро Лисенко... Треба було бачити, як вже за 2 тижні з тих розгублених молодих дівчаток вона робила справжніх бойових медиків, готових до виконання завдань на передовій».

Цит. за: Задверняк Н. Загинула, рятуючи поранених: Інна Дерусова — перша жінка, яка посмертно отримала звання Героя України // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/13/zagynula-ryatuyuchy-poranenyh-inna-derusova-persha-zhinka-yaka-posmertno-otrymala-zvannya-geroya-ukrayiny/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>

Література

Задверняк Н. Загинула, рятуючи поранених: Інна Дерусова — перша жінка, яка посмертно отримала звання Героя України // АрміяInform. 2022.

URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/13/zagynula-ryatuyuchy-poranenyh-inna-derusova-persha-zhinka-yaka-posmertno-otrymala-zvannya-geroya-ukrayiny/>

Ще потрібно боротись і завдати ворогу максимальної шкоди на всіх напрямках оборони — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/she-potribno-borotis-i-zavdati-vorogu-maksimalnoyi-shkodi-na-73529>

ЄРКО В'ЯЧЕСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Єрко, В'ячеслав Володимирович (19.08.1985, м. Київ, тепер Україна — 24.02.2022, смт Іванків Вишгородського району Київської області, Україна; похований 09.04.2022 у м. Василькові Київської області) — військовослужбовець, військовий льотчик 1-го класу, полковник (по смертно), учасник антитерористичної операції на Сході України (АТО), операції Об'єднаних сил (ООС), російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив 9 класів Київської спеціалізованої школи № 2 імені Д. Карбишева (2000), Авіакосмічний ліцей (тепер імені І. Сікорського) Національного авіаційного університету (м. Київ; 2002), Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба [2006; спеціальність «Бойове застосування та управління діями підрозділів (частин, з'єднань) авіації»; кваліфікація — спеціаліст, офіцер військового управління тактичного рівня], Національний університет оборони України імені Івана Черняховського, Інститут авіації та ППО [2021; м. Київ; спеціальність «Військове управління (за видами ЗС)»; спеціалізація — бойове застосування та управління діями в/ч авіації; кваліфікація — магістр, офіцер військового управління оперативно-тактичного рівня].

На військовій службі від 2002. Направлений (2006) для подальшого проходження служби у в/ч А1789 (м. Васильків Київської області). Службу в 40-й бригаді тактичної авіації проходив на посадах старшого льотчика, командира авіаційної ланки авіаційної ескадрильї, заступника командира ескадрильї — штурмана авіаційної ескадрильї та командира авіаційної ескадрильї. За час служби освоїв літаки Як-52, Л-39, МіГ-29.

Від 2014 брав участь в АТО. 02–21.07.2014 виконував бойові завдання на Сході України з прикриття важливих державних і військових об'єктів, об'єктів критичної інфраструктури, забезпечення бойових дій інших родів авіації та завдання авіаційних ударів по наземних цілях противника.

За підсумками результатів бойової підготовки 2020 авіаційну ескадрилью Єрка визнано найкращою в Повітряному командуванні «Центр» Повітряних сил Збройних сил України (ЗСУ).

Після початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) одним із перших вступив у повітряний бій. Підполковник Єрко ціною власного життя не допустив завдання авіаційних ударів противника по важливих державних і військових об'єктах, позиціях сил оборони України та об'єктах критичної інфраструктури м. Києва та Київської області.

У бою підбив ворожий літак Су-25, два гелікоптери Мі-24, під час чергової атаки на столицю — Су-35.

Загинув 24.02.2022 у повітряному бою над Київщиною, знищивши авіацію противника.

Місцеві жителі поховали його на місці авіакатастрофи.

Перепохований 09.04.2022 на кладовищі у м. Василькові.

Відзнака Президента України «За участь в антитерористичній операції» (17.02.2016).

Заохочувальна відзнака (нагрудний знак) Начальника Генерального Штабу — Головнокомандувача ЗСУ — «Учасник АТО» (23.02.2017).

За старанність, розумну ініціативу, сумлінне виконання службових обов'язків, високі показники у бойовій підготовці та за результатами стратегічного командно-штабного навчання «Непобитна стійкість—2017» нагороджено заохочувальною відзнакою (почесним нагрудним знаком) Начальника Генерального Штабу — Головнокомандувача ЗСУ — «За досягнення у військовій службі II ступеня» (25.10.2017).

За особисту мужність та самовіддані дії, виявлені під час виконання військового обов'язку, високий професіоналізм та з нагоди Дня Повітряних сил ЗСУ нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (30.07.2020).

За особисті заслуги в професійній підготовці, підтримані високої бойової готовності військ, самовідданість і стійкість, проявлені під час проходження служби, зразкове виконання службового обов'язку нагороджено заохочувальною відзнакою (нагрудним знаком) Міністерства оборони України — «За зразкову службу» (16.08.2021).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі:

удостоєно ордена Богдана Хмельницького III ступеня (28.02.2022, посмертно);

присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.05.2022, посмертно).

На честь Героя України Єрка названо вулицю в м. Василькові.

Додатково

У м. Василькові на честь 40-ї бригади тактичної авіації названо вулицю «Вартові неба».

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 301/2020 від 30 липня 2020 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3012020-34565>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 79/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/79/2022Text>

Про присвоєння В. Єрку звання Герой України: Указ Президента України № 338/2022 від 16 травня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3382022-42549>

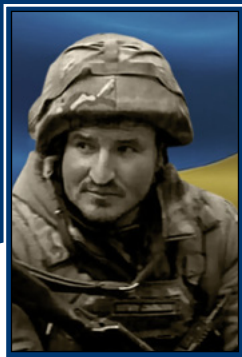
Література

Дар В. У Василькові перейменували понад 130 вулиць // Голос України. 2022. URL: <http://www.golos.com.ua/article/364143>

Загородній М. На честь «Привидів Києва»: у Василькові назвали три вулиці іменами українських пілотів // Українська правда. Життя. 2022. URL: <https://life.pravda.com.ua/society/2022/09/6/250347/>

О. Є. Блискун

ЖЕРЖЕВСЬКИЙ СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Жерже́вський, Сергі́й Олексáндрович (24.12.1987, с. Шишкань, тепер Ніспоренського району, Молдова — 06.06.2022, м. Северодонецьк Луганської області, Україна; похований 10.06.2022 у м. Києві, Україна) — військовослужбовець, старший солдат, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Жив у с. Новосілці Голованівського району Кіровоградської області.

Учасник антитерористичної операції на Сході України (АТО). 2014 приєднався до батальйону «Донбас». Брав участь у визволенні міст Попасної, Лисичанська (обидва — Луганська область), Курахового (Донецька область).

Під час боїв за м. Іловайськ (Донецька область) у серпні 2014 потрапив у полон.

26.12.2014 під час обміну полонених повернувся додому.

2016 повернувся з АТО, працював на будівництві в Україні та країнах Європи.

Проживав у м. Києві.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) приєднався до добровольчого формування територіальної громади «Легіон Свободи». Брав активну участь у визволенні міст Бучі та Ірпеня, смт Гостомеля (усі — Київська область), затримав коригувальника ворожої артилерії. Група під його командуванням знищила декілька танків, бронемашин, вантажних автомобілів, живу силу противника, захопила боєкомплекти та особисті документи окупантів.

Від квітня 2022 «Легіон Свободи» мобілізовано до 4-ї бригади оперативного призначення Національної гвардії України імені Героя України Сергія Михальчука. Жержевський обіймав посаду старшого механіка-водія бронетранспортера (БТР) та брав участь в обороні міст Лисичанська, Рубіжного, Северодонецька (усі — Луганська область).

10.05.2022 відзначився, командуючи екіпажем БТР, зірвав спробу противника прорвати колону. Знищив 2 ворожі БТР-80 та близько взводу піхоти.

Мав позивний «Жорж».

06.06.2022 під час захисту м. Северодонецька отримав смертельне осколкове поранення, прикрив собою побратима.

Похований на Лісовому кладовищі в м. Києві.

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (25.03.2015).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.09.2022, посмертно).

Додатково

26.12.2014 під час обміну з бойовиками звільнено 146 українських заручників. Серед них — військовослужбовці з різних підрозділів Збройних сил України та Національної гвардії, батальйону «Донбас», інших добровольчих батальйонів та кілька волонтерів, які допомагали військовим, перебували в полоні від кількох тижнів до кількох місяців.

«Я була підлітком. Єдине, що знаю, коли все почалося, Сергій сказав: “Хто, якщо не я, буде вас захищати?!” — розповіла сестра бійця Наталія Жержевська. — Мама його відмовляла, але в цьому не було сенсу: якщо брат щось вирішив, він це робив. Хоч Сергій був, можна сказати, своєрідною людиною, неемоційною, але проявляв свої почуття вчинками. Він дуже любив нас всіх — брата і чотирьох сестер. Фактично, замінив нам батька, про всіх піклувався, молодших вчив писати й читати, готував до школи».

Січинський І. (побратим С. Жержевського): «Сергій все життя так жив, геройствував... — Знаю, що він відпрацював диверсійно-розвідувальну групу на Оболоні в Києві — це відома подія початку ескалації конфлікту. Потім у Київській області в режимі розвідки наводив українську авіацію по російських силах. На Чернігівській трасі з побратимами попалив ворожу техніку... Тобто, Серьога дуже багато зробив на цьому напрямку».

Цит. за: Романов Д. Пройшов Іловайськ, Гостомель та полон: чим запам'ятався та як загинув Герой України Сергій Жержевський // Telegraf. 2022. URL: <https://telegraf.com.ua/ukr/ukraina/2022-09-19/5717137-proshel-ilovaysk-gostomeli-plen-chem-zapomnilsya-i-kak-pogib-geroy-ukrainy-sergey-zherzhevskiy>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України військовослужбовців Національної гвардії України: Указ Президента України № 176/2015 від 25 березня 2015 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1762015-18689>

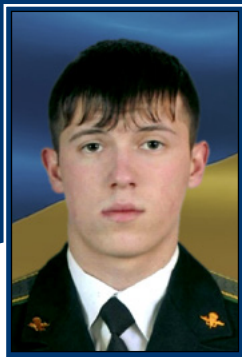
Про присвоєння С. Жержевському звання Герой України: Указ Президента України № 656/2022 від 16 вересня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6562022-44013>

Література

Коваленко С. Врятував життя побратима, але сам зазнав смертельних осколкових поранень... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/10/25/vryatuvav-zhyttya-pobratyma-ale-sam-zaznav-smertelnyh-oskolkovyh-poranen/>

Романов Д. Пройшов Іловайськ, Гостомель та полон: чим запам'ятався та як загинув Герой України Сергій Жержевський // Telegraf. 2022. <https://telegraf.com.ua/ukr/ukraina/2022-09-19/5717137-proshel-ilovaysk-gostomeli-plen-chem-zapomnilsya-i-kak-pogib-geroy-ukrainy-sergey-zherzhevskiy>

ЗЕЛЕНСЬКИЙ ЄВГЕНІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Зеленський, Євгеній Олександрович (28.01.1991, м. Потсдам, федеральна земля Бранденбург, Німеччина — 24.06.2014, м. Київ, Україна) — військовослужбовець, військовий розвідник, старший лейтенант Збройних сил України (ЗСУ), учасник антитерористичної операції на Сході України, Герой України (2014, посмертно).

Походив із сім'ї військового, мав двох сестер. Батько — полковник воєнної розвідки з великим бойовим досвідом. З дитинства мріяв наслідувати батька, стати офіцером і захисником Батьківщини.

Мешкав у м. Києві. Закінчив київську спеціалізовану школу I-III ступенів № 148 імені Івана Багряного з поглибленим вивченням української мови та літератури.

2008–2012 навчався в Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (факультет бойового забезпечення військ, спеціальність «Управління діями підрозділів військової розвідки та спеціального призначення»).

Після завершення навчання направлений для подальшого проходження служби на посаду командира розвідувальної групи до 8-го окремого полку спеціального призначення оперативного командування «Північ» Сухопутних військ ЗСУ (тепер у складі Сил спеціальних операцій ЗСУ; місце дислокації — м. Хмельницький).

З 2014 від початку російсько-української війни одним із перших відбув до району проведення антитерористичної операції, воював у найгарячіших точках. Заслужив визнання як найкращий розвідник частини, виконував складні й відповідальні спецзавдання командування.

У червні 2014 загін 8-го полку брав участь у бойових діях поблизу м. Щастя (Луганська область). 17.06.2014 група Зеленського у складі 5-ти розвідників отримала завдання визволити з полону групу бійців батальйону «Айдар». Завдання було виконане, проте розвідники втрапили в засідку. Командир забезпечив відхід групи під нищівним вогнем терористів, прикривав бійців автоматним вогнем з броні БТР-80. Дістав поранення, несумісні з життям, від влучання пострілу з ворожого реактивного протитанкового гранатомета.

Був доставлений у шпиталь. За кілька днів пішов із життя в реанімаційному відділенні Головного військово-медичного клінічного центру Міністерства оборони України в м. Києві. Похований на Совському кладовищі.

За героїзм і самопожертву, виявлені в захисті територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі Указом Президента України П. Порошенка присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (23.08.2014, посмертно).

2014 до Дня Збройних сил України Укрпошта спільно з Міністерством оборони України та Національною гвардією України випустила художній маркований конверт у серії «Героям Слава!», присвячений Герою України Зеленському.

Меморіальні дошки на честь полеглого героя встановлено в загальноосвітній школі № 3 м. Бровари (2014); на будинку за адресою вул. Трутенка 3-Г м. Києва, спеціалізованій школі № 148 імені Івана Багряного (обидві — 2015).

25.12.2015 на честь Зеленського названо вулицю в м. Броварах.

Джерела

Про присвоєння Є. Зеленському звання Герой України: Указ Президента України № 673/2014 від 23 серпня 2014 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6732014-17573>

Література

Герой України Зеленський Євгеній Олександрович // Головне управління розвідки Міністерства оборони України. URL: <https://gur.gov.ua/content/zelsenskyi-ievhenii-oleksandrovych.html>

Герої не вмирають — герої живуть вічно! // Голосіївська районна в місті Києві Державна адміністрація. 2015. URL: <https://golos.kyivcity.gov.ua/news/3540.html>

Відкриття пам'ятної дошки Герою України Євгенію Зеленському // Голосіївська районна в місті Києві Державна адміністрація. 2015. URL: <https://web.archive.org/web/20150519142928/http://golos.kievcity.gov.ua/gallery/377.html>

Відкриття меморіальної дошки на честь Героя України, учасника антитерористичної операції на сході України, старшого лейтенанта Зеленського Євгенія Олександровича // Дніпровська районна в місті Києві Державна адміністрація. URL: <https://web.archive.org/web/20191206174529/https://dnipr.kyivcity.gov.ua/news/3775.html>

Ткачук П., Баб'як О., Гусар Ю. та ін. Світла пам'ять героям полеглим. Честь і слава героям живим! Львів : Національна академія сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного, 2017. С. 16–18.

ІВАШКО АНДРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Іва́шко, Андрі́й Олекса́ндрович (1980, м. Кролевець Сумської області, тепер Україна — 24.02.2022, поблизу м. Глухова Сумської області, Україна) — військовослужбовець, старший сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Служив у складі 16-го окремого мотопіхотного батальйону «Полтава» 58-ї окремої мотопіхотної бригади імені гетьмана Івана Виговського Сухопутних військ ЗСУ (військова частина А0385, м. Глухів).

Боронив Сумську область у лавах Протиповітряної оборони. Військовослужбовці окремої мотопіхотної бригади імені гетьмана Івана Виговського серед перших прийняли на себе удар переважаючих сил противника. Івашко перебував на бойовому посту в окремій радіолокаційній роті Повітряних сил ЗСУ (відома як «Глухів-2»). Ціною власного життя передавав бойову інформацію про пересування ворога в умовах нещадного ракетного обстрілу позицій ЗСУ.

Загинув у перший день повномасштабної військової агресії Російської Федерації проти України.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій

присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (10.03.2022, посмертно).

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1222022-41633>

Література

Орлова В. Зеленський нагородив понад сотню героїв, які захищають Україну від російських загарбників // Уніан. 2022. URL: <https://www.unian.ua/war/zelskiy-nagorodiv-ponad-sotnyu-gerojiv-yaki-zahishchayut-ukrajinu-vid-rosiyskih-zagarnikov-novini-vtorgnennya-rosiji-v-ukrajinu-11739124.html>

КАГАЛ МАКСИМ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Кагал, Максим Володимирович (01.12.1991, м. Кременчук Полтавської області, Україна — 25.03.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна) — спортсмен, кікбоксер, військовослужбовець, старший лейтенант, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

З дитинства займався спортом.

Закінчив Інститут механіки і транспорту (тепер навчально-науковий) Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського.

Від початку російсько-української війни виявляв бажання стати на захист України. З 2015 — у складі окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України. Того ж року взяв участь у боях за с. Широкине Маріупольського району Донецької області. Військовий позивний — «Пістон».

Загинув під час виконання бойових завдань.

Спортивна кар'єра

Займався регбі, єдиноборствами, бігом.

Призер міських, обласних і всеукраїнських чемпіонатів (кікбоксинг, регбі).

У першому розділі чемпіонату світу з кікбоксингу за версією Міжнародної асоціації спортивного карате (ІСКА; 2014) здобув перемогу, у другому — посів третє місце.

Пізніше брав участь у військово-спортивних змаганнях. Переможець турнірів із воєнізованого кросу та стрільби, боксу, рукопашного бою серед військових частин і з'єднань, а також змагань із кросфіту.

Після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну 24.02.2022 боронив м. Маріуполь. Був командиром взводу.

05.03.2022 очолив зведений підрозділ, що розбив батальйонну тактичну групу противника: було знищено частину живої сили, декілька одиниць військової техніки. Стримав просування російської армії.

Пізніше група під орудою Кагала ліквідувала командний пункт ворога. Взяв у полон бійця підрозділу спеціального призначення. Зміг надати першу медичну допомогу та здійснити евакуацію поранених побратимів.

Особисто знищив значну кількість російських військових, зокрема й за свого останнього бою. Під час штурму українських позицій на околицях міста й авіаудару зазнав численних поранень, несумісних із життям.

За результатами кваліфікаційних іспитів Національної гвардії України 2018 здобув право носити берет із відзнакою (один із трьох переможців), а також кубок «За кращу техніку».

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.04.2022, посмертно).

«Я йому завжди наголошував, що він точно впише своє ім'я у світову історію кікбоксингу. Але тоді саме почався Майдан, війна на сході... Із середини 2014 року Максим став казати мені, що планує захищати Україну».

Цит. за: О. Скирта, тренер. Цит. за: Микитюк В. «Проміняв» пояс чемпіона на «Азов»: яким був Герой України Максим Кагал // Факти. 2022. URL: <https://ukrainenews.fakty.ua/400495-promenyal-poyas-chempiona-na-azov-kakim-by-geroj-ukrainy-maksim-kagal>.

«Про Максима ходили навіть легенди, що його не беруть кулі і він знищить будь-якого бійця рф».

Цит. за: А. Римар, прес-секретар. Цит. за: Микитюк В. «Проміняв» пояс чемпіона на «Азов»: яким був Герой України Максим Кагал // Факти. 2022.

URL: <https://ukrainenews.fakty.ua/400495-promenyal-poyas-chempiona-na-azov-kakim-byl-geroj-ukrainy-maksim-kagal>

Додатково

Через бої та блокаду м. Маріуполя вивезення тіла для поховання неможливе (станом на травень 2022).

Щороку 25 березня в м. Кременчуку влаштовуватимуть забіг героїв пам'яті Кагала.

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 201/2022 від 02 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>.

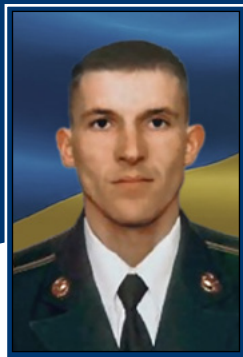
Література

Коваленко С. Окупантів, що ставали на його шляху, — чекала неминуча смерть // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/05/okupantiv-shho-stavaly-na-jogo-shlyahu-chekala-nemynucha-smert/>.

Микитюк В. «Проміняв» пояс чемпіона на «Азов»: яким був Герой України Максим Кагал // Факти. 2022. URL: <https://ukrainenews.fakty.ua/400495-promenyal-poyas-chempiona-na-azov-kakim-byl-geroj-ukrainy-maksim-kagal>.

У бою за Маріуполь віддав своє життя чемпіон світу з кікбоксингу // Міністерство молоді та спорту України. 2022. URL: <https://mms.gov.ua/news/u-boyu-za-mariupol-viddav-svoje-zhittya-champion-svitu-z-kikboksingu>.

КОВАЛЕНКО ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ

Коваленко, Юрій Вікторович (16.07.1977, м. Бершадь, тепер Гайсинського району Вінницької області, Україна — 15.07.2014, поблизу с. Провалля, тепер Довжанського району Луганської області, Україна; похований 24.07.2014 у с. Флориному, тепер Гайсинського району) — військовослужбовець, полковник (посмертно) Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2015, посмертно).

Народився в сім'ї військового.

Закінчив Бершадську загальноосвітню школу (ЗОШ) I–III ступенів № 3 (2014), Одеський інститут Сухопутних військ (1998; тепер Військова академія, м. Одеса).

Від 1998 проходив військову службу на посаді командира взводу 529-го механізованого полку 93-ї механізованої дивізії 6-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ (Дніпропетровська область). Командир групи 16-го окремого гвардійського розвідувального батальйону 93-ї механізованої дивізії 6-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ (тепер 502-й окремий полк радіоелектронної боротьби; Дніпропетровська область); командир групи спеціального призначення, командир роти спеціального призначення (2004–2009), заступник командира (від 2009) загону спеціального призначення 3-го окремого полку спеціального призначення Головного управління розвідки Міністерства оборони України (тепер м. Кропивницький).

Від весни 2014 Коваленко брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Його загін охороняв військові об'єкти, брав участь у розвідувальних операціях і боях.

Позивний «Путнік».

У червні 2014 забезпечив прохід через брід поблизу с. Кожевні (тепер Горлівського району Донецької області) військових колон уздовж кордону для блокування ліній постачання ворога. Коваленко першим перейшов р. Міус, потім його загін ішов в авангарді, щоб вивести підрозділи ЗСУ до міст Довжанська і Червонопартизанська (тепер Вознесенівка; обидва — Луганська область).

Під його командуванням розвідувальний загін із боями вийшов на визначений рубіж та закріпився на ньому. Такий маневр забезпечив прохід підрозділів ЗСУ та прикордонників для прикриття державного кордону України. Після здійсненої операції був удостоєний звання «підполковник».

2014 спільно з іншими підрозділами група 3-го полку спеціального призначення під командування Коваленка тричі штурмувала пункт пропуску «Ізварине» (однойменне смт, тепер Довжанського району). 15.07.2014 група потрапила під мінометний обстріл неподалік с. Провалля (загинуло 9 військовиків).

За виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (31.03.2015, посмертно).

Присвоєно військове звання «полковник» (2015, посмертно).

Рішенням виконкому Кіровоградської ради нагороджено відзнакою «За заслуги 1 ступеня» (2015, посмертно).

Меморіальні дошки Коваленку відкрито на фасадах:

будівлі ЗОШ № 3 (2015); тут відкрито районний музей Гідності та Свободи (20.02.2018), де вміщено експозицію пам'яті загиблих Героїв;

будівлі Кіровоградського коледжу статистики Національної академії статистики, обліку і аудиту (06.05.2016);

Флоринської сільської ради (06.12.2017).

На його честь перейменовано вулиці в:

м. Бершаді (29.12.2015);

м. Кіровограді (тепер м. Кропивницькому, 19.02.2016);

с. Флориному (06.12.2017).

Ім'я Коваленка внесено до стели військовослужбовців ЗСУ, яким присвоєно звання «Герой України» (на території Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського, м. Київ).

У жовтні 2016 портрет Коваленка зображено на художніх маркованих конвертах із серії «Героям Слава!», випущених Укрпоштою спільно з Міністерством оборони України та Національної гвардії України (від грудня 2014).

У м. Бершаді 14.07.2018 відкрито пам'ятний знак Коваленку.

Портрет вміщено на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» (м. Київ).

Додатково

У Коваленка залишилися батьки, дружина та дві доньки.

Джерела

Про присвоєння звання «Герой України»: Указ Президента України № 191/2015 від 31 березня 2015 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1912015-18818>

Література

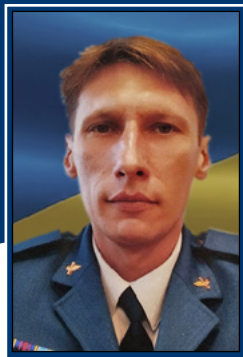
Бондар Т., Шевчук Ф. Вінничани попрощались з Юрієм Коваленком, який загинув за Україну // Вінниця.info. 2014 URL: <https://www.vinnitsa.info/news/vinnichani-poproshchalis-z-yuriyem-kovalenkom-yakiy-zaginuv-za-ukrayinu.html>

Шевченко В. Виняткова мужність бійця спецназу // Головне управління розвідки Міністерства оборони України. 2014. URL: <https://gur.gov.ua/content/vyniatkova-muzhnist-biitsia-spetsnazu.html>

Дудко О. «У бою під Извариним ми втратили кращих воїнів, але пам'ять про них допомагає впевненіше стискати зброю тим, хто зараз на передовій» // АрміяInform. 2020. URL: <https://armyinform.com.ua/2020/07/15/u-boyu-pid-izvarynym-my-vtratyly-krashhyh-voyiniv-ale-pamyat-pro-nyh-dopomagaie-vpevnenishe-styskati-zbroyu-tym-hto-zaraz-na-peredovij>

Коваленко Юрій Вікторович // Офіційний сайт Бершадської міської ради. 2022. URL: <https://radabershad.gov.ua/about/history/2650-kovalenko-yuriy-viktorovich.html>

КОЛОМІЄЦЬ ДМИТРО ВАЛЕРІЙОВИЧ

Коломієць, Дмитро Валерійович (05.12.1973, м. Біла Церква Київської області, тепер Україна — 24.02.2022, с. Кринців Городоцького району Хмельницької області, Україна) — військовослужбовець, льотчик-винищувач, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військового льотчика.

1980 батька перевели на службу в Озерненський гарнізон (сmt Озерне, тепер Житомирського району Житомирської області). Закінчив Озерненську середню школу (1990; тепер Озерненський ліцей, Житомирська область).

1990 вступив в Армавірське льотне училище (Краснодарський край, тепер Російська Федерація), 1991 продовжив навчання в м. Чернігові. Закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1995 розформовано), направлений на службу в Озерненський гарнізон. Служив у 39-й бригаді тактичної авіації Повітряних сил ЗСУ.

Літав на літаках Су-27, МіГ-29, Л-39.

24.02.2022 у перший день повномасштабного вторгнення РФ в Україну відволік на себе вогонь ворожої авіації та був збитий.

За виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (28.02.2022, посмертно).

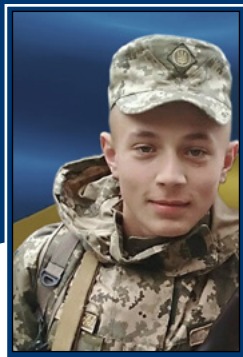
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>

Література

Голодрига Ю. «Я не хочу Героя, я хочу живого татка». 48-річний льотчик-винищувач загинув у повітряному бою, прикриваючи побратимів // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/ya-ne-khochu-geroya-ya-khochu-zhivogo-tatka-48-richniy-lotchik-vinishchuvach-zaginuv-u-povitryanomu-boyu-prikrivayuchi-pobratimiv>

КОРНІЙЧУК БОГДАН СЕРГІЙОВИЧ

Корнійчук, Богдан Сергійович (14.05.1998, с. Морочне, тепер Вараського району Рівненської області, Україна — 06.03.2022, м. Северодонецьк Луганської області, Україна) — військовослужбовець, лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Київському військовому лицейі імені Івана Богуна (2014–2016), Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (2016–2020; факультет морально-психологічного забезпечення).

Кандидат у майстри спорту, займався плаванням, боротьбою, військовим багатоборством.

21.06.2020 за розподілом направлений на службу до 53-ї окремої механізованої бригади імені князя Володимира Мономаха. Бригада дислокувалася в м. Северодонецьку (зона операції Об'єднаних сил).

Був заступником командира з морально-психологічного забезпечення третьої танкової роти.

Загинув унаслідок зіткнення з підрозділом збройних сил Російської Федерації під час повномасштабного військового вторгнення.

Нагороджений наручним іменним годинником.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (26.03.2022, посмертно).

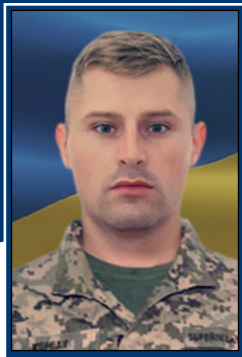
Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 179/2022 від 26 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1792022-41865>

Література

Щербан Р. Корнійчук Богдан Сергійович (14.05.1998–06.03.2022) // Революція Гідності. Війна. Рівненщина. 2022. URL: http://memory.rv.ua/kornijchuk-bogdan-sergijovych/?fbclid=IwAR0JICTq-FYqedHje21DUA5_oLYWZH57ei-ZzTPfAUfQa0gjdGKjp5BUGm8

КОРПАН ОЛЕКСАНДР БОГДАНОВИЧ

Корпан, Олександр Богданович (08.09.1994, м. Севастополь, Україна — 02.03.2022, м. Старокостянтинів Хмельницької області, Україна, 07.03.2022 похований у м. Підгайцях Тернопільської області, Україна) — військовослужбовець, льотчик, капітан Повітряних сил Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військового льотчика.

Закінчив Військово-морський ліцей у м. Севастополі (2011; тепер Військово-морський ліцей імені адмірала В. Безкоровайного, м. Одеса), паралельно навчався в музичній школі. Закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил України імені Івана Кожедуба (спеціальність «льотчик-штурмовик»).

Продовжив службу в м. Миколаєві у 299-й бригаді тактичної авіації імені генерала В. Нікіфорова. Був командиром авіаційної ланки авіаційної ескадрильї цієї бригади.

Літав на Су-25. Навчав військових льотчиків.

Учасник бойових дій, залучався до складу операції Об'єднаних сил на Сході України.

Капітан Корпан загинув, виконуючи бойове завдання у м. Старокостянтиніві Хмельницької області. Під час виконання бойового польоту ціною власного життя відвів палаючий літак від житлових будівель та не катапультивався.

Пам'ятний нагрудний знак командувача Повітряних сил Збройних сил України «Майстерність, честь, відвага» (2016).

Почесний нагрудний знак Головнокомандувача Збройних сил України «За досягнення у військовій службі».

Медаль «10 років сумлінної служби».

2021 відзначено званням «Найкращий льотчик ударної авіації».

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (10.03.2022, посмертно).

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1222022-41633>

Література

Коваленко С. «Тепер він захищатиме нас із неба...» // АрміяInform. 2022.

URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/15/teper-vin-zahyshhatyme-nas-iz-neba/>
На Тернопільщині поховали льотчика ударної авіації // Суспільне. 2022.

URL: <https://suspilne.media/214788-na-ternopilsini-pohovali-lotcika-udarnoi-aviacii/>

Турчак О. Героїчно прикрив побратимів... ціною свого життя: стало відомо, як загинув 28-річний Капітан Корпан // 20 хвилин. 2022 URL: <https://te.20minut.ua/Podii/geroyichno-prikriv-pobratimiv-tsinoyu-svogo-zhittya-na-ternopilschini--11533436.html>

КОТЕНКО СЕРГІЙ ЛЕОНІДОВИЧ

Котенко, Сергій Леонідович (16.07.1967, м. Гайсин Вінницької області, тепер Україна — 09.03.2022, неподалік м. Запоріжжя, Україна; похований у м. Гайсині) — військовослужбовець, полковник Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Батько був лісником. 1989 Котенко закінчив Кам'янець-Подільське вище військово-інженерне командне училище імені маршала інженерних військ В. К. Харченка (тепер військовий навчальний підрозділ Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка).

Проходив службу на інженерних посадах, був направлений на службу в м. Мирне в Якутії.

Від 1992 проживав із родиною в м. Гайсині. Був командиром взводу, очолював навчальний курс. Прослужив в армії 22 роки.

Упродовж 2014–2015 очолював Гайсинську районну державну адміністрацію Вінницької області. Але відмовився від посади та повернувся на військову службу.

Воював у складі окремого мотопіхотного батальйону «Вінницькі скіфи», що увійшов до складу окремої мотопіхотної бригади імені Якова Гандзюка. Брав участь в антитерористичній операції (АТО) та операції Об'єднаних сил на Сході України. Військовий позивний — «Ратибор». Тримав рубежі м. Попасної Луганської області (2015–2016), с. Водяного Донецької області (2017–2018), смт Станиці Луганської Луганської області (2019–2020), поряд із м. Світлодарськом Донецької області (2020–2021).

На момент повномасштабного вторгнення очолював 9-й окремих мотопіхотний батальйон «Вінницькі скіфи» окремої мотопіхотної бри-

гади імені Якова Гандзюка. Підрозділ під командуванням Котенка тримав оборону на підступах до м. Запоріжжя і знищив десятки одиниць бойової техніки, чимало озброєння та живої сили противника, призупинив наступ окупантів.

Похований 11.03.2022 у м. Гайсині.

Орден Богдана Хмельницького III ступеня за значні особисті заслуги в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, громадянську мужність, самовідданість у відстоюванні конституційних засад демократії, прав і свобод людини, вагомий внесок у культурно-освітній розвиток держави, активну волонтерську діяльність (2019).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.03.2022, посмертно).

«За кожного солдата боровся, копав бліндажі й окопи. Ми відвоювали нашу землю. Лише вперед просувалися. Це наша земля», — говорить Володимир Авдєєв, бойовий побратим.

«Він був героєм. Казав, потрібно відновити мир, потім все інше. Багато робив для родин загиблих. До перемоги не дожив. Зробив багато. На похоронах хлопців плакав. Дбав про їхні родини», — розповіла жителька міста Гайсин, колишня колега Ульяна Калита.

Цит. за: Загинув командир батальйону «Вінницьких скіфів», який напередодні втратив брата // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/215820-zaginuv-komandir-bataljonu-vinnickih-skifiv-akij-naperedodni-vtrativ-brata/>

Додатково

У боях під м. Миколаєвом 07.03.2022 загинув рідний брат Котенка Олександр — учасник АТО, воював у складі 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар».

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 270/2019 від 17 травня 2019 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2702019-27085>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 139/2022 від 16 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1392022-41713>

Література

Коваленко С., Чалий Д. Щоб боротися з рашистами, командир «дев'ятки» полковник Сергій Котенко залишив крісло голови райдержадміністрації... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/17/shhob-borotysya-z-rashystamy-komandyr-devyatky-polkovnyk-sergij-kotenko-zalyshyv-krislo-golovy-rajderzhadministraciyi/>

На війні загинув командир батальйону «Вінницькі скіфи» полковник Сергій Котенко // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/03/10/komandyr-kotenko/>

Трудько В. «Добре, що я встиг сказати татові, як сильно його люблю». Син полковника Котенка ділиться зворушливими спогадами про батька // Експрес. 2022. URL: https://expres.online/zhittevi-istorii/dobre-shcho-ya-vstig-skazati-tatovi-yak-silno-yogo-lyublyu-sin-polkovnika-kotenka-dilitsya-zvorushlivimi-spagadami-pro-batka?fbclid=IwAR0dbu7oaKwSkMpzSAq6MAoT76Q3_Yk8KNB83oWMxwDXgSsEbTZabQvvR78/

КУКУРБА ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ

Кукурба, Олександр Васильович (18.09.1994, с. Верхній Вербіж, тепер Коломийського району Івано-Франківської області — 26.07.2022, Межівський район Дніпропетровської області, Україна; похований 29.07.2022 в с. Верхньому Вербіжі) — військовослужбовець, льотчик, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (14.04.2022).

Навчався в Київському військовому ліцеї імені Івана Богуна (2009–2011). Згодом (2011) подав документи до Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба та Національного медичного університету імені О. О. Богомольця. Його зарахували на факультет військової польової медицини без іспитів, однак Кукурба свідомо обрав авіацію. 2016 закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Здобув ступінь магістра за спеціальністю «Управління діями підрозділів авіації», кваліфікацію професіонала з військового управління, офіцера військового управління тактичного рівня, а також диплом магістра за напрямом підготовки «Управління діями підрозділів авіації» за спеціалізацією льотна експлуатація та бойове застосування літаків. Набув льотної підготовки на МІГ–29, СУ–25, ДМЛ, Л–39.

Позивний «Кочегар». Літав на СУ–24.

Учасник бойових дій, був залучений до складу операції Об'єднаних сил на Сході України. Перший здійснював посадку на розмінований аеродром м. Маріуполя (2017).

Від 2022 — начальник розвідки штабу 299-ї бригади тактичної авіації імені генерал-лейтенанта В. Нікіфорова (м. Миколаїв). Порушував

питання переозброєння Повітряних сил, пояснював необхідність сучаснішої техніки.

Загинув під час сотоного бойового вильоту.

Боровся з окупантами біля міст Миколаєва, Херсона, вів бої з ворожим складом і технікою під містами Києвом, Житомиром, на Харківському та Донецькому напрямках. Завдяки своїй майстерності, мужності та героїзму знищив близько 55 танків, 140 одиниць бронетехніки ворога та близько 900 окупантів.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (22.03.2022).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (14.04.2022).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом Богдана Хмельницького II ступеня (06.07.2022).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом Богдана Хмельницького I ступеня (08.08.2022, посмертно).

На його честь 2022 у м. Дніпрі названо вулицю.

У листопаді 2022 на території Нижньовербізького ліцею відкрито пам'ятну дошку, а в грудні ліцею присвоєно ім'я Героя України Олександра Кукурби.

Додатково

Маги виховувала сина сама. У родині не було військовослужбовців, але вже з 6 років Кукурба мріяв стати професійним військовим, першокласним льотчиком.

Зі студентських років товаришував, працював разом із Героєм України О. Корпаном, загибель якого дуже важко переживав.

Forbes опублікував національний список «30 до 30» — молодих українців, які відбудовуватимуть країну. Два претенденти — Р. Ратушний (1997–2022) та Кукурба — загинули за час складання списку.

Товариші по службі жартома говорили про Кукурбу, що він «накришив окупантів більше, ніж крихт при різанні французького батона».

«У квітні в Маріїнському палаці, у Білій Залі Героїв України я вручив йому орден «Золота Зірка». Вчора майор Кукурба загинув у бою. Це був його сотий бойовий виліт. Справжній український герой, якого ми будемо завжди пам'ятати», — сказав Президент України В. Зеленський.

Цит. за: Андаліцька І. Був «ювілейний» бойовий виліт: Зеленський розкрив деталі загибелі пілота-героя // Уніан. 2022. URL: <https://www.unian.ua/war/oleksandr-kukurba-lotchik-geroy-zaginu-pid-chas-yuvileynogo-boyovogo-vilotu-novini-vtorgnennya-rosiji-v-ukrajinu-11919558.html>

«Війна сильно змінила Сашка, як і всіх людей. Але Сашка — на краще. З перших бойових вильотів хлопчина, якого можна назвати повітряним бешкетником, став справжнім чоловіком. Він був переповнений сміливістю і рішучістю. Ніколи не відмовлявся від бойових польотів. У деякі моменти його доводилося навіть зупиняти. Але водночас він свідомо оцінював обставини та головним його завданням було завдати противнику якомога більше втрат. Він не жалів себе, іноді навіть ображався, що я даю йому менше польотів, ніж комусь іншому. Завжди просив мене підвішувати трохи більше ракет. Я пояснював, що це небезпечно, але він не зупинявся. Він був моїм одним із кращих воїнів, йому я міг довірити найскладніше завдання і точно знав, що він з ним впорається», — згадує Ростислав Лазаренко.

Цит. за: Яворська Т. Герої України. Олександр Кукурба — повітряний бешкетник, який став жахом для окупантів // Еспресо. 2022. URL: <https://espresso.tv/geroi-ukraini-oleksandr-kukurba-lotchik-yakiy-vinishchiv-desyatki-tankiv-i-sotni-vorogiv>

«Дивлячись на кількість і результативність польотів, ми жартували, що він тягне на другу Зірку Героя. Хоча які жарти? Це було б абсолютно заслужено! Цілком можливо, що він став би першим в історії двічі Героєм України», — кажуть колеги-військові.

Цит. за: Яворська Т. Герої України. Олександр Кукурба — повітряний бешкетник, який став жахом для окупантів // Еспресо. 2022. URL: <https://espresso.tv/geroi-ukraini-oleksandr-kukurba-lotchik-yakiy-vinishchiv-desyatki-tankiv-i-sotni-vorogiv>

Джерело

Про присвоєння О. Кукурбі звання Герой України: Указ Президента України № 239/2022 від 14 квітня 2022 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/239/2022#Text>

Література

Андаліцька І. Був «ювілейний» бойовий виліт: Зеленський розкрив деталі загибелі пілота-героя // Уніан. 2022. URL: <https://www.unian.ua/war/oleksandr-kukurba-lotchik-geroy-zaginuv-pid-chas-yuvileynogo-boyovogo-vilotu-novini-vtorgnennya-rosiji-v-ukrajinu-11919558.html>

Вічна пам'ять герою! // Київський військовий ліцей імені Івана Богуня. 2022. URL: <https://kvl.mil.gov.ua/2022/07/28/vichna-pamyat-geroyu-4/>

Олехнович А. «Дірвавшись» до справи свого життя, Олександр Кукурба став у ній одним із найкращих... // Сайт міста Івано-Франківська. 2022. URL: <https://www.0342.ua/news/3436874/dirvavsis-do-spravi-svogo-zitta-oleksandr-kukurba->

stav-u-nij-odnim-iz-najkrasih?fbclid=IwAR09Bi4UB2tc_G4cTSDcr2X4FqIdmIEvGgG6RWgwaehEoTrTh_jnJpEyAdw

Коломийщина попросалася з Героєм України Олександром Кукурбою // Дзеркало медіа. 2022. URL: <https://dzerkalo.media/news-search/kolomiyschina-proposchalasya-z-geroem-ukraini-oleksandrom-kukurboyu>

Яворська Т. Герої України. Олександр Кукурба – повітряний бешкетник, який став жахом для окупантів // Еспресо. 2022. URL: <https://espreso.tv/geroi-ukraini-oleksandr-kukurba-lotchik-yakiy-vinishchiv-desyatki-tankiv-i-sotni-vorogiv-30-do-30-oblichchya-maybutnogo> // Forbes. 2022. URL: <https://forbes.ua/ratings/30-do-30-oblichchya-maybutnogo-22082022-7820>

Каразуб І. Знищив сотні окупантів та десятки танків. Історія одного з найрезультативніших льотчиків-штурмовиків з Прикарпаття // Суспільне новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/323170-ne-300-a-900-skilki-naspravdi-okupantiv-znisiv-lotchik-sturmovik-z-prikarpatta-oleksandr-kukurba/>

Коломийщина попросалася з Героєм України Олександром Кукурбою // Дзеркало медіа. 2022. URL: <https://dzerkalo.media/news-search/kolomiyschina-proposchalasya-z-geroem-ukraini-oleksandrom-kukurboyu>

Олехнович А. «Дірвавшись» до справи свого життя, Олександр Кукурба став у ній одним із найкращих... // Сайт міста Івано-Франківська. 2022. URL: https://www.0342.ua/news/3436874/dirvavsis-do-spravi-svogo-zitta-oleksandr-kukurba-stav-u-nij-odnim-iz-najkrasih?fbclid=IwAR09Bi4UB2tc_G4cTSDcr2X4FqIdmIEvGgG6RWgwaehEoTrTh_jnJpEyAdw

Яворська Т. Герої України. Олександр Кукурба – повітряний бешкетник, який став жахом для окупантів // Еспресо. 2022. URL: <https://espreso.tv/geroi-ukraini-oleksandr-kukurba-lotchik-yakiy-vinishchiv-desyatki-tankiv-i-sotni-vorogiv-30-do-30-oblichchya-maybutnogo> // Forbes. 2022. URL: <https://forbes.ua/ratings/30-do-30-oblichchya-maybutnogo-22082022-7820>

Загинув на полі бою, прикриваючи побратимів із ЗСУ: історія Героя України Богдана Лещинина // Національна гвардія України. 2022. URL: <https://ngu.gov.ua/zagynuv-na-poli-boyu-prykrivyayuchy-pobratymiv-iz-zsu-istoriya-geroya-ukrayiny-bogdana-leshhynyna/>

КУЛИК СЕРГІЙ ГРИГОРОВИЧ

Кулик, Сергій Григорович (04.09.1967, с. Верещиця, тепер Яворівського району Львівської області, Україна — 03.03.2022, смт Гостомель, Бучанського району Київської області, Україна; похований 14.03.2022 у с. Старичах Яворівського району Львівської області) — педагог, військовослужбовець, штаб-сержант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Проходив військову службу на Чорноморському флоті.

1994 закінчив Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут (тепер Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка). Працював учителем фізкультури. Проживав у с. Старичах.

Від серпня 2014 до грудня 2016 брав участь у антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей (виконував обов'язки навідника-оператора бойової машини піхоти, згодом — кулеметника). Позивний «Боцман». 2014 захищав 29-й блокпост на Бахмутській трасі (поблизу смт Новотошківського Луганської області) — одна з гарячих точок (2014) [його обстрілювали з переносного зенітно-ракетного комплексу (ПЗРК) та протитанковими ракетами 94 дні; українські військові втримали позицію та не дали ворогу пройти в бік м. Сєвєродонецька].

Проходив службу в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного як сержант-інструктор в артилерійському підрозділі.

У Кулика залишилися мати, дружина та дві доньки.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) долучився до захисту смт Гостомеля. Перебував у складі батальйонно-тактичної групи (кулеметник взводу). Загинув наслідок кульового поранення під час звільнення селища.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (26.03.2022, посмертно).

Кулик С.: «Найбільш запеклий бій випав на 20 січня 2015. Зранку був сильний туман і раптом виходить зі страшним гуркотом комбайн. Зимою? Що це було? НЛО? Такий сильний звук. А за ним пішли танки. Почалася двіжуха. Один з наших на позивний Таліб — Канєвський Анатолій, влучив під «башню» танка. Машина згоріла. За танками йшла піхота. Ми їх відіскали. Потім другий танк. Ми далі лупашили. Третій танк вже відступив. Було смертельно страшно. Потім до нас дійшло, що вони мали прорвати 29-й блокпост і зайти в тил, бо перед тим 31-блокпост таки розбили... Тепер ми з побратимами кожного року зустрічаємося 20 січня і згадуємо, як вижили... В армії друзі надовго, а на війні то назавжди.

Може, так не можна говорити, але якби пару раз влучило тут таке, як на Донбасі, рознесло пару будинків, люди б відразу зрозуміли, що в Україні війна».

Цит. за: Сімка Т. Боєць «Боцман»: коли привезли вбитим мого учня, я сам поїхав за повісткою // Діло. 2020. URL: <https://dilo.net.ua/vijna-na-shodi/bojets-botsman-koly-pryvezly-vbyty-mogo-uchnya-ya-pishov-dobrovoltsem/>

Додатково

Пішов добровольцем до воєнкомату після смерті свого учня Ю. Костіва (1918–2014; Україна), який загинув унаслідок обстрілу блокпосту в районі с. Зеленопілля Довжанського району Луганської області.

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 179/2022 від 26 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1792022-41865>

Література

Сімка Т. Боєць «Боцман»: коли привезли вбитим мого учня, я сам поїхав за повісткою // Діло. 2020. URL: <https://dilo.net.ua/vijna-na-shodi/boyets-botsman-koly-pryvezly-vbyty-m-mogo-uchnya-ya-pishov-dobrovoltsem/>

Задверняк Н. Герой України Сергій Кулик викликав вогонь на себе, щоб врятувати побратимів // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/03/geroj-ukrayiny-sergij-kulyk-vyklykav-vogon-na-sebe-shhob-vryatuvaty-pobratymiv/>

КУЧЕРЯВИЙ ВІТАЛІЙ ВІКТОРОВИЧ

Кучерявий, Віталій Вікторович (07.09.1989, с. Водяне, тепер Звенигородського району Черкаської області, Україна — 13.03.2022, поблизу с. Старої Краснянки Северодонецького району Луганської області, Україна; похований у с. Водяному) — військовослужбовець, полковник Державної прикордонної служби України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (м. Хмельницький).

Керував прикордонними відділами в Чернігівській області.

Від 2020 проживав із родиною в м. Щасті Луганської області.

Начальник відділу контрольного пункту в'їзд — виїзд «Щастя» Луганського прикордонного загону імені Героя України Євгенія Пікуса, що неодноразово потрапляв під обстріли.

Залишилися дружина та син.

Після початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) вступив у бій з противником. Загін під командуванням Кучерявого успішно відбивав атаки ворога.

Загинув 13.03.2022 від артилерійського снаряда під час бою поблизу с. Старої Краснянки.

Орден «За мужність» III ступеня (10.03.2022).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (17.04.2022, посмертно).

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 124/2022 від 10 березня 2022 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/124/2022Text>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 252/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2522022-42153>

Література

Задверняк Н. Він захищав Щастя... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/23/vin-zahyshhav-shhastya/>

ЛАБУНСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

Лабунський, Олександр Миколайович (13.06.1982, м. Сарни, Рівненської області, тепер Україна — 14.03.2022, Київська область, Україна; похований 19.03.2022 у м. Сарнах) — військовослужбовець, старший солат Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Змалечку мріяв стати військовим. Навчався на електромонтера в Сарненському професійно-технічному училищі № 21 (тепер Державний професійно-технічний навчальний заклад «Сарненський професійний аграрний ліцей»). Продовжив освіту в технікумі, де здобув диплом за фахом «електризація та механізація сільського господарства».

Пройшов строкову службу в м. Сарнах. Працював водієм у підрозділі Сарненської пожежно-рятувальної частини. Брав участь у змаганнях із пожежних видів спорту, організованих Західним оперативним командуванням. Здобув вищу освіту в м. Львові за спеціальністю рятувальника.

Від 2017 служив у м. Волновасі Донецької області: ремонтував озброєння, водив машину. Удруге вирушив на Донеччину 2020: ніс службу в смт Мангуші Маріупольського району Донецької області. Отримав позивний «Лом» (від перших літер його прізвища, імені та по батькові).

У Героя залишилися два сини та дочка.

Після початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) служив у 128-й окремій гірсько-штурмовій бригаді. 24.02.2022 разом із побратимами виїхав на передову. Спочатку ніс

службу під м. Бучею, потім поблизу м. Вишгорода (обидва — Київська область). Лабунський виконував обов'язки командира автомобільного відділення реактивної артилерійської батареї.

За його участі батарея бригади знищила десятки одиниць бойової та спеціальної техніки, а також особовий склад окупантів.

Зранку 14.03.2022 підрозділ реактивної артилерії, виконуючи бойове завдання, потрапив під ворожий обстріл. Лабунський загинув на полі бою.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

«Колись Саша служив в нашому підрозділі, був вірним товаришем і другом, пліч-о-пліч з колегами боровся з вогнем і рятував людей. Згодом настав час, і він знову став на захист України, але вже зі зброєю в руках і у формі ЗСУ», — йдеться у повідомленні на сторінці Сарненської пожежно-рятувальної частини.

Цит. за: Тис А. «Вклоніться в ноги мамі, що народила Героя»: боронячи країну від ворога, загинув сарненський рятувальник // Радіо Трек. 2022. URL: https://radiotrek.rv.ua/news/vklonitsya-v-nogi-mami-shcho-narodila-geroya-boronyachi-krayinu-vid-voroga-zagynuv-sarnenskiy-ryatuvalnik_285268.html

«Син не ділився подробицями фронтових буднів. Знаю, що довгий час служив у м. Волновасі, там ремонтував техніку, був водієм. Потім ніс службу у смт Мангуші. Загалом відряджень та ротаций було чимало, та Сашко ніколи не скаржився. Завжди з гордістю носив форму ЗСУ та казав, що “все добре!”».

Цит. за: Герой з Сарн спалив десятки одиниць бойової техніки противника // Сарненщина кримінальна. 2022. URL: <https://sarnycriminal.site/informacija/heroj-z-sarn-spalyv-desiatky-odynyts-bojovoi-tehniky-protyvnyka.html>

«За безпосередньої участі Лабунського реактивна батарея бригади виконала більше ніж тридцять бойових завдань, у результаті яких уражені колони, скупчення живої сили й техніки ворога, — коментують побратими воїна. — Знищені десятки одиниць бойової та спеці-

альної техніки, а також особовий склад батальйонних тактичних груп окупантів».

Цит. за: Герой з Сарн спалив десятки одиниць бойової техніки противника // Сарненщина кримінальна. 2022. URL: <https://sarnycriminal.site/informacija/heroj-z-sarn-spalyv-desiatky-odynyts-bojovoi-tehniky-protyvnyka.html>

Джерела

Про присвоєння звання Героя України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1482022-41745>

Література

Герой України (посмертно) Олександр Лабунський загинув 14 березня в результаті обстрілу військами РФ, — Міноборони // Цензор.Нет. 2022. URL: https://censor.net/ua/video_news/3335976/geroyi_ukrayiny_posmertno_oleksandr_labunskyyi_zagynuv_14_bereznia_v_rezultati_obstrilu_viyiskamy_rf

Тис А. «Вклоніться в ноги мамі, що народила Героя»: боронячи країну від ворога, загинув сарненський рятувальник // Радіо Трек. 2022. URL: https://radiotrek.rv.ua/news/vklonitsya-v-nogi-mami-shcho-narodila-geroya-boronyachi-krayinu-vid-voroga-zagynuv-sarnenskiy-ryatuvalnik_285268.html

Трудько В. «Саша був дуже хорошим татом...» У бою з окупантами загинув 39-річний військовий із позивним «Лом» // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/sasha-buv-duzhe-khoroshim-tatom-u-boyu-z-okupantami-zagynuv-39-richniy-viyskoviy-iz-pozivnim-lom>

ЛЕЩИШИН БОГДАН ГРИГОРОВИЧ

Лешишин, Богдан Григорович (25.10.1982, с. Дусанів, тепер Львівського району Львівської області, Україна — 12.03.2022, с. Гута-Межигірська Вишгородського району Київської області, Україна; похований 24.03.2022 у с. Дусанові) — військовослужбовець, підполковник Національної гвардії України (НГУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив 8 класів Дусанівської школи (1989), Рогатинську загальноосвітню школу (Івано-Франківської області; 1999).

2005 вступив до Військового інституту внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (тепер Національна академія Національної гвардії України), спеціальність «Автомобілі та автомобільне господарство». Здобув кваліфікацію інженера-механіка, офіцера військового управління тактичного рівня.

2016 закінчив магістратуру Національної академії НГУ за спеціальністю «Військово-соціальне управління».

Служив у 1-му полку охорони особливо важливих державних об'єктів (м. Дніпро). Переведений до Навчального центру НГУ (2010–2018; м. Золочів Львівської області).

Від травня 2014 — учасник антитерористичної операції на Сході України, ніс службу в в смт Билбасівці, м. Слов'янську (обидва — Донецька область).

2018 у званні майора зарахований до особового складу 4-ї бригади оперативного призначення імені Героя України сержанта Сергія Михальчука НГУ. Працював заступником командира танкового батальйону

по роботі з особовим складом. Призначений тимчасово виконувачем обов'язків командира танкового батальйону.

2020 отримав звання підполковника. Переведений на посаду начальника охорони праці, родів, військ та служб.

Проживав із родиною в смт Гостомелі Бучанського району Київської області.

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні Київщини. У складі бригади відбивав ворожі атаки на території Міжнародного вантажного аеропорту «Антонов».

Загинув на полі бою від тяжких поранень.

Залишилися дружина та дочка.

12.03.2022 Лецишин очолив бронегрупу бригади, яка мала діяти спільно з підрозділами 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжців Збройних сил України (ЗСУ). Вирішив змінити маршрут пересування бригади, що ввело ворога в оману. Було знищено 3 бойові машини піхоти та близько взводу живої сили противника. Підполковник отримав осколкове поранення стегна, але відмовився від евакуації, продовжив командувати підрозділом. Зміг визначити та проаналізувати напрямок руху основних сил противника, окреслити безпечні шляхи відходу підрозділам ЗСУ, вирахував координати розміщення сил і засобів ворога, щоб передати їх командуванню.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (25.04.2022, посмертно).

Відкрито меморіальну дошку на фасаді Дусанівського ЗЗСО І—ІІІ ступенів (11.12.2022).

Джерело

Про присвоєння Б. Лецишину звання Герой України: Указ Президента України № 275/2022 від 25 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2752022-42277>

Література

Дробишева Т. Офіцер Нацгвардії Богдан Лещишин загинув на полі бою, прикриваючи побратимів із ЗСУ // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/04/oficzer-naczgwardiyi-bogdan-leshhyshyn-zagynuv-na-poli-boyu-prykryvayuchy-pobratymiv-iz-zsu/>

ЛІТУН АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

Літу́н, Андрі́й Микола́йович (1984, смт Вилोक, тепер Берегівського району Закарпатської області, Україна — 06.03.2022, Запорізька область, Україна; похований 10.03.2022 у м. Мукачеві Закарпатської області) — військовослужбовець, командир батальйону, підполковник Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Тривалий час проживав у м. Мукачеві. Одружений. Виховував двох дітей.

Від 2014 брав участь у боях за міста Дебальцеве, Красногорівку, с. Піски (усі — Донецька область), смт Станицю Луганську, м. Щастя (обидва — Луганська область) тощо.

До 2022 виконував завдання операції Об'єднаних сил у зоні бойових дій на Сході України. Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) був командиром 1-го гірсько-штурмового батальйону 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади.

У селищі Вилोक залишилися його батьки та рідні.

З перших днів широкомасштабного вторгнення військ Російської Федерації в Україну батальйон під керівництвом Літуна відбивав ворожі атаки на Запорізькому напрямку, знищив до 18 одиниць колісної та до 20 одиниць броньованої техніки, живу силу ворога.

Загинув, стримуючи наступ ворога.

Прощання з полеглим відбулося 10.03.2022 у Свято-Успенському храмі м. Мукачева.

12.10.2016 майора Літуна за вагомий особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час бойових дій та при виконанні службових обов'язків, нагороджено орденом Б. Хмельницького III ступеня.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (10.03.2022, посмертно).

23.03.2022 рішенням позачергової сесії міської ради м. Мукачева вулицю Льва Толстого перейменовано на вулицю Героя України Андрія Літуна.

Джерела

Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня захисника України: Указ Президента України № 442/2016 від 12 жовтня 2016 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/442/2016Text>
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1222022-41633>

Література

Бійці 128 бригади — Герої України, Андрій Літун // 128-ма окрема гірсько-штурмова Закарпатська бригада. 2022. URL: <https://www.128brigade.com/post/biyci-128-brigadi-geroi-ukrayini-roman-rusnik>
Блонар М. У Мукачеві попрощалися із загиблим Героєм України Андрієм Літуном // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/11/u-mukachevi-poproshhalysya-iz-zagyblim-geroyem-ukrayiny-andriyem-litunom/>
В Мукачеві названо вулицю в честь Героя України Андрія Літуна // Мукачевська міська рада. 2022. URL: <https://mukachevo-rada.gov.ua/news/v-mukachevi-nazvano-vulicyu-v-chest-geroya-ukrayini-andriya-lituna>
Комбатів із Виноградівщини посмертно присвоєно звання Герой України // Голос Карпат. 2022. URL: <https://goloskarpat.info/society/6231ce1b0e07b/>
Підполковнику Андрію Літуну посмертно присвоєно звання Герой України // Мукачевська міська рада. 2022. URL: <https://mukachevo-rada.gov.ua/news/pidpolkovniku-andriyu-litunu-posmertno-prisvoyeno-zvannya-geroj-ukrayini>

МАНЬКО ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Манько́, Вади́м Олексáндрович (1995?, м. Харків, Україна — 13.08.2022, поблизу с. Соснівки Богодухівського району Харківської області, Україна) — військовослужбовець, капітан Національної гвардії України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

2017 закінчив гуманітарний факультет Національної академії Національної гвардії України за військовою спеціальністю — офіцер по роботі з особовим складом, референт-перекладач.

Служив офіцером з тактичної медицини однієї з груп окремого загону спеціального призначення Східного територіального управління Національної гвардії України. Мав знання і навички розвідника, гранатометника, навідника-оператора бронетехніки, оператора безпілотних літальних апаратів.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації (24.02.2022) боронив Україну; виявив мужність, звитягу, лідерські якості та професіоналізм у боях з ворогом. Ініціативними рішеннями був здатний переломити хід бою. Мав позивний «Омут».

24.02.2022 у складі групи спецпризначенців атакував ворожий блокпост спецпідрозділу ФСБ РФ «Вимпел» в районі шосе Циркуни — Харків, знищив із гранатомета ворожий танк з екіпажем. Ризикуючи власним життям, під шквальним вогнем урятував пораненого побратима (надав першу допомогу, зупинив кровотечу, виніс в укриття).

Продовжив бій, розстріляв з автоматичної гармати бронетранспортера два броньовики («Тигр» і «Рись») окупантів. Ворог, зазнавши втрат у живій силі та техніці, відступив у напрямку державного кордону. Під час огляду поля бою капітан Манько взяв у полон російського офіцера-гвардійця.

17.06.2022 під час чергування на спостережному посту поблизу с. Дементіївки (Харківського району Харківської області) вирушив на перехоплення групи з 4-х ворожих розвідників, обійшов її з флангу та знищив. Внаслідок ворожого обстрілу позицій з реактивної системи залпового вогню дістав серйозну контузію, був направлений на стаціонарне лікування. Вже за кілька днів, попри наполягання лікарів, повернувся на передову.

28.06.2022 у складі групи спецпризначенців знищив ворожий опорний пункт, за кілька годин — російський резерв (3 бронетранспортери із солдатами), надісланий із метою повернути втрачені позиції.

13.08.2022 виконував завдання як старший групи медичної евакуації. Поблизу с. Соснівки окупанти із засідки здійснили дистанційно керований підрив української бронемашини евакуації «Кутуар». Вибух істотно пошкодив автомобіль, завдав поранень екіпажу. Манько, попри численні поранення ніг і тулуба, прикривав відхід побратимів вогнем з баштового кулемета. Загинув у бою: ворог розстріляв автомобіль з ручних гранатометів.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (06.10.2022, посмертно).

Нагороджений медалями «За військову службу Україні», «Захиснику Вітчизни» (обидві — 2022).

Відзнака Президента України «За участь в антитерористичній операції» (2016).

Зі спогадів побратима: «Вадим був надзвичайно щирим, добрим, іронічним. Ми познайомились рік тому, коли я прийшов до загону. Він тоді мені здався дещо відстороненим та замкненим. Проте пізніше виявилось, що це товариш, про якого можна лише мріяти. Дуже надійний.

Ніколи не цурався допомогти іншим, при цьому своїм проблемам давав раду переважно сам. У бойовій роботі він був дуже рішучим, але завжди зберігав холодний розум. ...постійно розвивався професійно й допомагав колегам. У нього це дуже класно виходило, він справді знав і умів дуже багато»

Цит. за: Агібалова В., Молотков С. Герой України Вадим Манько до останнього прикривав вогнем своїх побратимів // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/11/23/geroj-ukrayiny-vadym-manko-do-ostannogo-trykryvav-vognem-svoyih-pobratymiv/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 255/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2552022-42165>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 690/2022 від 6 жовтня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6902022-44357>

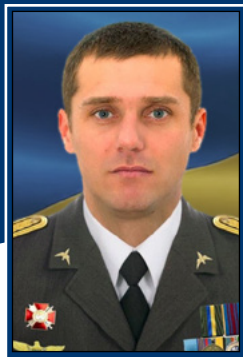
Література

Агібалова В., Молотков С. Герой України Вадим Манько до останнього прикривав вогнем своїх побратимів // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/11/23/geroj-ukrayiny-vadym-manko-do-ostannogo-trykryvav-vognem-svoyih-pobratymiv/>

«Був дуже рішучим!» У боях за українську Харківщину загинув спецпризначенець Вадим Манько // Національна гвардія України. 2022. URL: <https://ngu.gov.ua/buv-duzhe-rishuchym-u-boyah-za-ukrayinsku-harkivshhynu-zagynuv-specpryznachenecz-vadym-manko/>

Цьомик Г. У боях за Харківщину загинув спецпризначенець Вадим Манько // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/272741-u-boah-za-harkivsinu-zagynuv-specpryznachenec-kapitan-vadim-manko/>

МАРИНЯК ОЛЕКСАНДР МИРОСЛАВОВИЧ

Мариняк, Олександр Мирославович (03.10.1979, м. Броди, тепер Золочівського району Львівської області, Україна — 08.03.2022, поблизу с-ща Кулажинців Броварського району Київської області, Україна; похований 12.03.2022 у м. Бродах) — військовослужбовець, льотчик, полковник Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба (2000).

Брав участь у миротворчих операціях ООН у Конго і Лівії.

Служив в 16-й окремій бригаді армійської авіації «Броди» Сухопутних військ ЗСУ. Літав на Мі-24. Від 2014 виконував завдання в районі проведення антитерористичної операції на Сході України та операції Об'єднаних сил.

24.08.2021 був учасником військового параду до Дня Незалежності України.

2021 звільнився із ЗСУ. Працював у авіації Національної поліції України, літав на вертольоті Airbus H-145.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації (24.02.2022) до України повернувся до 16-ї бригади. Завдяки його діям було знищено живу силу противника, скупчення паливозаправників та ворожу техніку.

08.03.2022 літак, яким управляв екіпаж у складі підполковника О. Мариняка та капітана І. Беззуба, було збито ворогом поблизу с. Кулажинців.

*Мариняк, Олександр
Мирославович
(фото із сімейного архіву)*

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України нагороджено орденом Б. Хмельницького III ступеня (19.07.2014).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.03.2022, посмертно).

На честь Героя України Мариняка перейменовано вулицю в м. Бродях (3.11.2022).

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента № 599/2014 від 19 липня 2014 р. // Президент України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/599/2014Text>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 139/2022 від 16 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1392022-41713>

Література

Липовецький С. Війна родом з дитинства // Український тиждень. 2022.

URL: <https://tyzhden.ua/Columns/50/254572>

Скоростецький В. Лютчик-миротворець Олександр Мариняк загинув у бою за столицю // АрміяInform. 2022.

URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/16/lotchyk-myrotvorecz-oleksandr-marynyak-zagynuv-u-boyu-za-stolyczyu/>

МАРЦЕНЮК РОМАН ЮРІЙОВИЧ

Марценюк, Роман Юрійович (27.05.1992, с. Радовичі, тепер Володимирського району Волинської області, Україна — 11.03.2022, с. Наливайківка Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Базову середню освіту здобув у с. Грибовиці (тепер Володимирського району Волинської області). 2008 вступив на навчання в Нововолинське вище професійне училище № 1 (тепер Державний навчальний заклад «Нововолинський центр професійно-технічної освіти», м. Нововолинськ). Здобув кваліфікацію штукатура, облицювальника-плиточника.

Із січня 2021 служив у Збройних силах України. Був навідником танка в 14 окремих механізованих бригад імені князя Романа Великого Сухопутних військ Збройних сил України.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) захищав Київську область.

Похований 15.03.2022 в с. Грибовиці.

11.03.2022 в с. Наливайківці (Бучанського району Київської області) у складі танкового екіпажу, який очолював сержант О. Цюпак, знищив кілька одиниць ворожої бронетехніки. Підрозділ відбивав атаки противника в напрямку смт Макарова. Загинув унаслідок шквального артилерійського обстрілу.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (20.04.2022, посмертно).

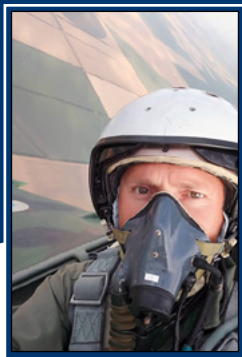
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 264/2022 від 20 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2642022-42217>

Література

Коваленко С. Роман Марценюк знищив кілька одиниць ворожої бронетехніки // АрміяInform. 2022.
URL: <https://armyinform.com.ua/2022/07/12/roman-marczenyuk-znyshhyv-kilka-odynycz-vorozhoiy-bronetehniky/>

МАТУЛЯК ГЕННАДІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

Матуляк, Геннадій Васильович (29.04.1977, с. Мартинівське, тепер Вознесенського району Миколаївської області, Україна — 25.02.2022, с. Глібівка Вишгородського району Київської області, Україна; перепхований 16.04.2022 у м. Миколаєві, Україна) — військовослужбовець, льотчик 1-го класу, підполковник (від 2019) Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни з 2014, Герой України (2022, посмертно).

Народився в родині військовослужбовця.

1984–1994 навчався в Мартинівській середній школі. 1998 закінчив Харківський інститут льотчиків Військово-повітряних сил (тепер Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба; спеціальність «Льотна експлуатація та бойове застосування літальних апаратів»), 2006–2007 — Харківський аерокосмічний університет імені М. Є. Жукова (тепер Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»; спеціальність «Якість, стандартизація та сертифікація»), 2022 — Національний університет оборони України імені Івана Черняховського (спеціальність «Бойове застосування та управління діями військових частин авіації»).

Проходив службу:

в м. Вознесенську (1998–2000 — льотчик, 2000–2003 — старший льотчик; в/ч А2536);

м. Херсоні (2003–2004 — начальник відділення підготовки даних — інструктор; в/ч А1996);

м. Миколаєві (2004–2007 — старший льотчик-інструктор, в/ч А0699; у 229-й бригаді тактичної авіації імені генерал-лейтенанта Васи-

ля Нікіфорова (в/ч А4465) з'єднання тактичної авіації Повітряних сил ЗСУ: 2007–2010 — старший льотчик, 2010–2018 — начальник розвідки — старший льотчик штабу, 2018–2019 — заступник командира авіаційної ескадрильї, 2019–2022 — командир авіаційної ескадрильї).

Літав на літаках МіГ-29, Л-39, Су-25.

Учасник атитерористичної операції на Сході України та операції Об'єднаних сил.

Загинув у авіатроці.

Залишилися дружина та двоє дітей.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) виконував бойові вильоти, знищуючи колони ворожої техніки в районі Херсонської області. Уранці 25.02.2022 успішно виконав перший бойовий виліт. Друге бойове завдання виконував під смт Гостомелем, летів над населеними пунктами Вишгородського району Київської області. Під час повітряного бою над с. Глібівкою в літак Матуляка, який був головним, поцілили ракетою. Підполковник (замість катапультивання) зміг відвести підбитий літак від житлового кварталу до лісосмуги.

Коли спробував катапультиватися, в літак поцілили вдруге. Льотчик загинув від отриманих опіків.

Тимчасово похований місцевими жителями в лісі на місці катастрофи.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

Додатково

Захоплювався хокеєм і стрітфайтерами.

Джерела

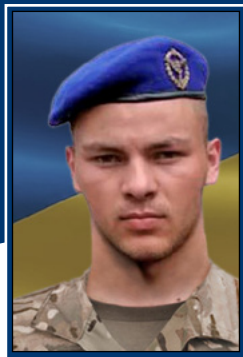
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Олехнович О. Ольга Матуляк, дружина Героя України: «Геннадій мріяв, аби весь світ дізнався про професіоналізм наших льотчиків...» // АрміяInform. 2022. URL: https://armyinform.com.ua/2022/04/29/olga-matulyak-druzhyna-geroya-ukrayiny-gennadij-mriyav-aby-ves-svit-diznavsya-pro-profesionalizm-nashyh-lotchykiv/?fbclid=IwAR2BgiU_DTWyiiDdKP0OMxKtdVJgq4Jmo2tX_ON7QHTQ6afB8BjgarPxxk6k

Пілот ЗСУ Матуляк зміг відвести падаючий літак від населеного пункту, чим врятував життя сотень людей на Київщині // Цензор.Нет. 2022. URL: <https://sensor.net/ua/p3326261>

МИХАЛЬЧУК СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Михальчук, Сергій Олександрович (27.05.1998, с. Великі Проходи, тепер Харківського району Харківської області, Україна — 14.12.2019, поблизу м. Світлодарська Бахмутського району Донецької області, Україна; похований 18.12.2019 у м. Харкові) — військовослужбовець, сержант 4-ї бригади оперативного призначення Національної гвардії України, учасник російсько-української війни, Герой України (2020, посмертно).

Закінчив Комунальний заклад «Великопроходівський ліцей» Дергачівської міської ради Харківської області (2016). Працював різноробом.

Призваний на строкову службу до 1-ї Президентської бригади оперативного призначення імені гетьмана Петра Дорошенка Національної гвардії України.

2018 підписав контракт, отримавши посаду старшого кулеметника 2-го взводу розвідки спецпризначення 4-ї бригади оперативного призначення Національної гвардії України. Позивний «Міха».

Учасник операції Об'єднаних сил на території селища Новолуганського Бахмутського району Донецької області. Залучався до перевірки мінно-вибухових загороджень переднього краю оборони, проводив інженерну розвідку нейтральної смуги. За його допомогою викрито приховані ворожі позиції (листопад 2019), знищено авто з боєприпасами (грудень 2019).

14.12.2019 під час виконання бойового завдання в районі Світлодарської дуги прикрив своїм тілом побратима від артилерійського об-

стрілу, змусив відступити ворожу диверсійно-розвідувальну групу. Під час повторного мінометного обстрілу внаслідок вибуху міни отримав множинні осколкові сліпі та проникні поранення, несумісні з життям. Помер дорогою до Світлодарської міської лікарні.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (25.03.2020, посмертно).

21.08.2020 4-й бригаді оперативного призначення Національної гвардії України присвоєно ім'я Героя України сержанта Сергія Михальчука.

10.09.2020 йому встановлено меморіальну дошку в Комунальному закладі «Великопроходівський ліцей».

Портрет Михальчука вміщено на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» (м. Київ).

4-а бригада оперативного призначення імені Героя України сержанта Сергія Михальчука Національної гвардії України: «Незважаючи на юний вік, Сергій Михальчук гідно бився з російсько-терористичним окупантом і загинув у бою, як справжній воїн. Він продемонстрував найвищий прояв бойового братерства, віддавши своє життя за побратима».

Цит. за: Від ворожого обстрілу на півночі Донеччини загинув нацгвардієць Сергій Михальчук // Новинарня. 2019. URL: <https://novynarnia.com/2019/12/15/serhii-myhalchuk/>

Джерела

Про присвоєння імені Героя України сержанта Сергія Михальчука 4 бригаді оперативного призначення Національної гвардії України: Указ Президента України № 336/2020 від 21 серпня 2020 р. // Президент України.

URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3362020-34749>

Про присвоєння С. Михальчуку звання Герой України: Указ Президента України № 111/2020 від 25 березня 2020 р. // Президент України.

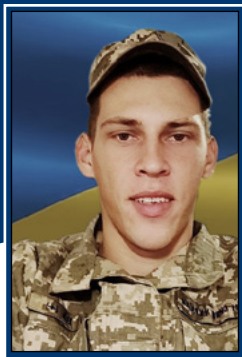
URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1112020-33025>

Література

Від ворожого обстрілу на півночі Донеччини загинув нацгвардієць Сергій Михальчук // Новинарня. 2019. URL: <https://novynarnia.com/2019/12/15/serhii-myhalchuk/>

Вічна пам'ять Герою // Національна гвардія України. 2019. № 6. С. 2.
10 вересня 2020 року у КЗ «Великопроходівський ліцей» було проведено церемонію відкриття меморіальної дошки герою України Михальчуку Сергію Олександровичу, який загинув 14 грудня 2019 року під час виконання бойового завдання // Комунальний заклад «Великопроходівський ліцей» Дергачівської міської ради Харківської області. 2020. URL: <http://velpro.licey.org.ua/news/16-28-48-10-09-2020/>
Назавжди 21: фільм про Героя України сержанта Сергія Михальчука // Офіційно. 2020. URL: <https://oficiyno.com.ua/2020/12/14/nazavjdi-21-film-pro-geroja-ukrajini-serjanta-sergija-mihalchukamvs-45306/>
Михальчук Сергій Олександрович («Міха») // Книга пам'яті полеглих за Україну. URL: <https://memorybook.org.ua/16/mihalchukserg.htm>

МОВЧАН ВІТАЛІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ

Мовчан, Віталій Анатолійович (17.03.1998, м. Куп'янськ Харківської області, Україна — 24.04.2022, поблизу смт Трьохізбенки Щастинського району Луганської області, Україна; поховано 18.03.2022 у м. Володимирі Волинської області, Україна) — військовослужбовець, лейтенант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Походив із робітничої родини.

Навесні 2016 уклав контракт на військову службу в лавах ЗСУ, обійняв посаду механіка-водія. Отримав звання старшого солдата.

2016–2020 навчався в Харківському національному університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба (спеціальність «Військове управління», напрям «Протиповітряна оборона Сухопутних військ»).

Служив у 39-му окремому зенітному ракетному полку військ Протиповітряної оборони у складі Сухопутних військ України. Мешкав за місцем дислокації формування, у м. Володимирі.

У день повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) перебував на бойовому чергуванні (очолював обслуговування зенітного ракетного комплексу, ЗРК) під смт Трьохізбенкою, боровив цивільне населення і воїнів-захисників від повітряних атак. Підрозділ одним із перших прийняв бій із наступальними силами ворога. Близько 7-ї ранку провів перший у житті бойовий пуск зенітної ракети по ворожій повітряній цілі та першим же пострілом уразив російський багатоцільовий винищувач Су-30. Професійно керував протиповітря-

ним боєм, застосовував тактику маневрування й зміни позицій. Новим влучним пуском екіпаж ЗРК знищив ворожий безпілотний літальний апарат.

Загинув на бойовому посту від ракет ворожих ударних гвинтокрилів Мі-24, які вразили позиції з критично малої висоти. Екіпаж ЗРК дістав важкі поранення.

Поховано на Федорівському кладовищі в м. Володимирі.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (28.02.2022, посмертно).

Джерела

Зло, озброєне ракетами, бомбами й артилерією, треба зупинити негайно — звернення Президента України // Президент України. 2022.

URL: <https://www.president.gov.ua/news/zlo-ozbroyene-raketami-bombami-j-artileriyeyu-treba-zupiniti-73257>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>

Література

Збив ворожий бомбардувальник, але сам загинув: на Волині поховали харківського героя // V Gorode. 2022.

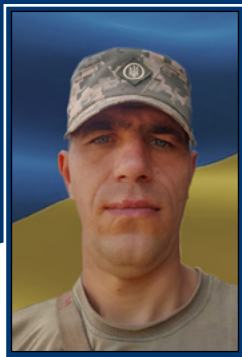
URL: <https://kh.vgorode.ua/ukr/news/sobytyia/a1201099-zbiv-vorozhij-bombarduvalnik-ale-sam-zahinuv-na-volini-pokhovali-kharkivskoho-heroja>

Коваленко С. Ціною власного життя... Герой України Віталій Мовчан захистив українське небо // АрміяInform. 2022.

URL: <https://armyinform.com.ua/2022/06/17/czinoyu-vlasnogo-zhyttya-geroj-ukrayiny-vitalij-movchan-zahystyv-ukrayinske-nebo/>

На Волині поховали харківського героя, який збив ворожий бомбардувальник // Kharkiw Today. 2022. URL: <https://2day.kh.ua/ua/kharkow/na-volyni-pokhovaly-kharkivskoho-heroja-yakyy-zbyv-vorozhyy-bombarduvalnyk>

НЕСОЛЬОНІЙ МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

Несольоній, Михайло Михайлович (08.06.1988, с. Сніжків, тепер Богодухівського району Харківської області, Україна — 24.02.2022, поблизу м. Глухова Сумської області, Україна) — військовослужбовець, молодший сержант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив середню школу в с. Сніжкові.

Від 15.01.2015 служив у Збройних силах України, зокрема 01.12.2016–01.09.2018 — механіком-водієм медичного пункту військової частини 58-ї бригади 16-го окремого мотопіхотного батальйону (за контрактом).

З 2018 — старший механік-водій евакуаційного відділення евакуаційного взводу ремонтної роти військової частини (А1376), від 2019 — механік-водій бойової машини піхоти III класу.

Брав участь у здійсненні заходів із гарантування національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації на території Донецької області (міста Авдіївка, Торезьк протягом 04.11.2019–08.07.2021; з перервами).

24.02.2022 загинув у ближньому бою із силами противника (під час евакуації людей).

Нагороджений подякою 58 окремої мотопіхотної бригади за вагомий внесок у справу підвищення боєздатності військової частини, зразкове виконання поставлених завдань щодо захисту незалежності, суверенітету, територіальної цілісності країни (2017), почесним

нагрудним знаком командира 16 окремого мотопіхотного батальйону (2020).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

Джерела

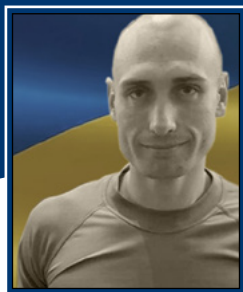
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Загинув під знаком Червоного Хреста в перший день війни... // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/13/zagynuv-pid-znakom-chervonogo-hresta-v-pershyj-den-vijny/>

У бою під Глуховом загинув військовий з Валківщини // Шостка Online. 2022. URL: <https://shostka.online/line-news/u-boyu-pid-gluhovom-zagynuv-vijskovij-z-valkivshhini.html>

НІКОНОВ МИКОЛА АРТУРОВИЧ

Ніконов, Мико́ла Арту́рович (09.08.1985, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, Україна — 12.03.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна) — військовослужбовець, морський піхотинець, капітан 2 рангу Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Криворізьку загальноосвітню школу.

Служив у 73-му Морському центрі Спеціального призначення імені кошового отамана Антіна Головатого (частина спеціальної розвідки Сил спеціальних операцій ЗСУ, м. Очаків). Командир загону бійців, інструктор із парашутних стрибків, водолаз-розвідник. Позивні «Нік», «Артуріч».

2011–2012 брав участь у міжнародних військових навчаннях.

Від 2014 виконував військові обов'язки в зоні антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) група під командуванням Ніконова провела спеоперацію в окупованому м. Новоазовську (Донецька область), зайшла в тил ворога на 70 км та підірвала військові запаси окупантів.

За 12 днів оборони м. Маріуполя підрозділ під командуванням Ніконова знищив 6 одиниць ворожої військової техніки та близько 50 одиниць живої сили противника. Він керував переміщенням підрозділу на на безпечнішу ділянку оборонного рубежу та до останнього залишався прикривати підрозділ, загинув під обстрілами.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня за особисту мужність і високий патріотизм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (2016).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (10.03.2022, посмертно).

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 313/2016 від 29 липня 2016 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/313/2016Text>

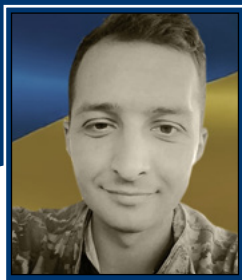
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1222022-41633>

Література

Володимир Зеленський вручив ордени «Золота Зірка» військовослужбовцям ЗСУ та членам родин загиблих Героїв України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/volodimir-zelenskij-vruchiv-ordeni-zolota-zirka-vijskovosluz-74117>

Криворіжця Миколу Ніконова, капітана 2 рангу, посмертно нагородили зіркою Героя України // Рудана. 2022. URL: <https://rudana.com.ua/uk/news/kryvorizhchya-mykolu-nikonova-kapitana-2-rangu-posmertno-nagorodyly-zirkoyu-geroya-ukrayiny>

НІКОНЧУК АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ

Нікончу́к, Андрі́й Валері́йович (1993, м. Володимир-Волинський, тепер м. Володимир Волинської області, Україна — 24.02.2022, поблизу м. Вишгорода Київської області; похований 07.03.2022 у м. Володимирі) — військовослужбовець, солдат Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Служив за контрактом у складі зенітного підрозділу 39-го зенітного ракетного полку Військ протиповітряної оборони Сухопутних військ ЗСУ.

На момент повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) разом з іншими воїнами-зенітниками ніс бойове чергування в районі м. Вишгорода, захищав стратегічний об'єкт — Київську ГЕС — від нальотів російської авіації. Зенітний підрозділ першим вступив у бій із переважаючими силами противника. Ворог завдав ракетного удару за позицією зенітників.

Загинув унаслідок влучення на позиції крилатої ракети Збройних сил РФ, випущеної з території Республіки Білорусь.

Прощання з героєм відбулося 07.03.2022 у Василівській церкві в м. Володимирі.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 02 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Володимир попрощався з героєм Андрієм Нікончуком // Волинь online. 2022. URL: <https://volynonline.com/volodymyr-poproshhavsya-z-geroyem-andriyem-nikonchukom/>

Для нас це вітчизняна війна, і ми знаємо, чим такі війни закінчуються для загарбників — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/dlya-nas-ce-vitchiznyana-vijna-i-mi-znayemo-chim-taki-vijni-73293>

Коваленко С. Він захищав Київську ГЕС... // АрміяInform. 2022.

URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/07/vin-zahyshhav-kyyvsku-ges/>

НОРОВ АНДРІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ

Норов, Андрій Олексійович (06.06.1977, м. Кіровоград, тепер м. Кропивницький, Україна — 13.03.2022, Київська область, Україна; похований у м. Кропивницькому) — військовослужбовець, капітан Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Кіровоградській школі № 1.

Пройшов строкову військову службу. Здобув вищу економічну освіту.

З 2002 мешкав у м. Києві. Учасник Помаранчевої революції та Революції гідності. 2016 у званні сержанта повернувся на військову службу в лавах ЗСУ. Брав участь у антитерористичній операції на Сході України. Мав позивний «Космос».

Служив у 72-й окремій механізованій бригаді імені Чорних запорожців Сухопутних військ ЗСУ. Призначений командиром роти вогневого забезпечення.

Закінчив офіцерські курси. У січні 2019 у званні молодшого лейтенанта повернувся із зони операції Об'єднаних сил (ООС) на Донбасі до м. Білої Церкви (пункт постійної дислокації бригади).

У лютому 2022 організував оборону стратегічного об'єкта — Київської ГЕС; очолив підрозділ мотопіхотного батальйону.

Воював від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022). Призначений заступником командира батальйону з бойової підготовки.

05.03.2022 достроково отримав військове звання капітана. Під його керівництвом уже в перший день військової агресії було знищено кілька

ворожих вертольотів (Ка-52 та Мі-8). Зведені сили, які очолював Норов, позбавили ворога бойової машини піхоти (БМП-2), 3 вантажівок із майном і боеприпасами «Урал-4320» та складу боеприпасів поблизу с. Козаровичів (Вишгородського району Київської області), що істотно підірвало боездатність противника. Брав участь в обороні та визволенні міст Київщини, з 10.03.2022 захищав м. Ірпінь.

Був поранений унаслідок застосування ворогом ракетної системи «Град». Загинув під час підступного обстрілу противником колони, що евакуювала поранених.

Нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (2019), орденом «За мужність» III ступеня (2020).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

М. Ратушний: «Його усі називали Космосом. Я не цікавився, чому. Сказати, щоб Андрій мріяв про космос, — ні. Мабуть, через те, що душа в нього зоряна. Від нього ішло тепло. Притягував до себе».

Цит. за: Крупський В. Його називали Космосом // Україна-Центр. 2022. URL: <https://uc.kr.ua/2022/03/30/jogo-nazyvaly-kosmosom/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Президент у Білій Церкві вручив державні нагороди воїнам 72-ї бригади ім. Чорних Запорозжів // Деснянська районна в місті Києві державна адміністрація (офіційний сайт). 2019. URL: <https://desn.kyivcity.gov.ua/news/10932.html>

Гришина Д. Обороняв Київську ГЕС та Ірпінь: історія загиблого столичного капітана ЗСУ // Вечірній Київ. 2022. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/63675/>
Коваленко С. Капітан-Герой «Космос» завдав ворогу жажливих втрат // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/26/kapitan-geroj-kosmos-zavdav-vorogu-zhahlyvyh-vtrat/>

ОКСАНЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ЯКОВИЧ

Оксанченко, Олександр Якович (26.04.1968, с. Маломихайлівка, тепер Синельниківського району Дніпропетровської області, Україна — 25.02.2022, м. Київ, Україна) — військовослужбовець, льотчик 1-го класу, полковник запасу, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Середню освіту здобув у Маломихайлівській школі (1975–1985).

1989 закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків ім. С. І. Грицевця (1993 розформовано). Був учнем та послідовником генерал-лейтенанта В. Нікіфорова (1954–2015; Україна).

Упродовж 1989–2018 проходив військову службу на льотних посадах від льотчика-інструктора до заступника командира військової частини з льотної підготовки: до 1996 в м. Дніпропетровську (тепер м. Дніпро), з 1996 — м. Миргороді.

Інструктор-пілот військової частини 831-ї бригади тактичної авіації Повітряного командування «Центр» Повітряних сил Збройних сил України (м. Миргород).

Учасник антитерористичної операції на Сході України.

2014, перебуваючи на бойовому чергуванні на Міжнародному аеродромі Бельбек (Автономна Республіка Крим), прикривав із повітря українських військових, залишився вірним Україні.

З листопада 2020 — депутат Миргородської міської ради 8 скликання.

Загинув за повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну в повітряному бою над м. Києвом, відволікаючи на себе ворожу авіацію.

Здобув кваліфікацію «Військовий льотчик 1 класу», першим серед військових льотчиків винищувальної авіації в повному обсязі опанував програму фігур вищого пілотажу. Літав на літаках Л-39, МіГ-21, Су-27 (загальний наліт понад 2000 годин). Був дисплей-пілотом на Су-27.

Один із найкращих пілотів Повітряних сил ЗСУ і майстер повітряного бою.

Представляв країну та посідав призові місця в авіаційних пілотажних показах у Бельгії, Великій Британії (The Royal International Air Tattoo), Данії, Мальті, Польщі (RADOM), Румунії, Словаччині, Угорщині, Чехії (Czech International Air Fest) тощо.

Нагороджений орденом Данила Галицького за роботу в зоні АТО та під час окупації Криму (2016).

Лауреат номінації «людина року» м. Миргорода (2016).

2016 визнаний найкращим виконавцем фігур вищого пілотажу, 2018 — найкращим пілотом (усі — Czech International Air Fest, Чехія).

Здобув перемогу в номінації «Найкращий пілотаж серед країн — партнерів НАТО» на міжнародному авіаційному показі «The Royal International Air Tattoo — 2017», Велика Британія.

2018 став почесним громадянином м. Миргорода.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (28.02.2022, посмертно).

«Досвід і професіоналізм приходять не тільки з роками. Це — результат наполегливих, навіть виснажливих, тренувань. Присвоєння класної кваліфікації, вищий пілотаж і навіть міжнародне визнання — лише статичне підтвердження можливостей та фаховості... Кожен крок до вищої майстерності повинен бути відпрацьований до автоматизму. Виконання більш складних вправ у жодному разі не має означати, що до пройденого матеріалу повертатись вже необов'язково. Умовностей і простих рішень складних завдань небо не пробачає ані

молодому пілоту, ані тим паче досвідченому... Тож поняття “майстерність” і “відповідальність” для мене завжди — слова-синоніми». (О. Оксанченко)

Цит. за: Лазарев О. Олександр Оксанченко: «Повітряний ас — це не статус, це — величезна відповідальність» // Зоря Полтавщини. 2016.

URL: <http://www.old.zorya.poltava.ua/2016/12/07/oleksandr-oksanchenko-povitryanyj-as-tse-ne-status-tse-velychezna-vidpovidalnist/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України №94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Лазарев О. Олександр Оксанченко: «Повітряний ас — це не статус, це — величезна відповідальність» // Зоря Полтавщини. 2016. URL: <http://www.old.zorya.poltava.ua/2016/12/07/oleksandr-oksanchenko-povitryanyj-as-tse-ne-status-tse-velychezna-vidpovidalnist/>

Олександр Оксанченко — кращий льотчик-винищувач України, яким захоплюються у світі // 24 Канал. 2017. URL: https://24tv.ua/oleksandr_oksanchenko_krashhiy_lotchik_vinishhuvach_ukrayini_yakim_zahoplyuyutsya_u_sviti_n844534

Українські військові льотчики отримали приз за кращий пілотаж на міжнародному авіаційному показі «The Royal International Air Tattoo — 2017»! // Міністерство оборони України (офіційний сайт). 2017. URL: <https://www.mil.gov.ua/news/2017/07/18/ukrainski-vijskovi-lotchiki-otrimali-priz-za-krashhiy-pilotazh-na-mizhnarodnomu-aviacijnomu-pokazi-the-royal-international-air-tattoo-2017-!/>

Військові льотчики з Миргорода Олександр Оксанченко та Юрій Булавка показали вищий пілотаж під час п'яти авіашоу в Європі // Міністерство оборони України (офіційний сайт). 2018. URL: <https://www.mil.gov.ua/news/2018/09/10/vijskovi-lotchiki-z-mirgoroda-oleksandr-oksanchenko-ta-yurij-bulavka-pokazali-vishhiy-pilotazh-pid-chas-pyati-aviashou-v-evropi/>
Оксанченко став найкращим асом на чеському Авіашоу// Полтава 365. 2018. URL: <https://poltava365.com/oksanchenko-stav-najkrashhim-asom-na-cheskomu-aviashou.html>

Олександр Оксанченко загинув у повітряному бою, відволікаючи на себе ворожу авіацію // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/01/12oleksandr-oksanchenko-zagynuv-u-povitryanomu-boyu-vidvolikayuchy-na-sebe-vorozhu-aviaciyu/?fbclid=IwAR1yaAQpEhG1liaA58EKtsJKWfRevD1xvWVBCd8xriAuCCf3l43gDIenpzU>

Почесні громадяни // Місто курорт Миргород. URL: <http://myrgorod.pl.ua/page/pro-misto/pochesni-gromadjany>

ОЦЕРКЛЕВИЧ ВІКТОР ЯРОСЛАВОВИЧ

Оцерклéвич, Віктор Ярослáвович (10.05.1986, м. Болград Одеської області, тепер Україна — 06.04.2022, поблизу м. Бахмута Донецької області, Україна) — військовослужбовець, капітан Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Після закінчення школи працював начальником чергової зміни в ТОВ «Стрілець». Після строкової служби (призваний 2004) залишився у війську, але 2010 звільнився й працевлаштувався на АТ «Криворізький залізорудний комбінат». Починав з учня прохідника дільниці № 9 шахти «Родіна». Через пів року його було переведено на посаду прохідника дільниці № 3. Згодом працював за тією ж професією на 2-й дільниці. Виявив себе справжнім професіоналом, відповідальним працівником, порядною людиною. Користувався заслуженою повагою серед колег та керівництва шахти «Родіна» й підприємства.

2015–2016 брав участь в антитерористичній операції на Сході України (АТО) та операції Об'єднаних сил (ООС), захищаючи суверенітет і незалежність держави. У грудні 2016 уклав контракт про проходження військової служби в лавах ЗСУ. Воював неподалік Донецького аеропорту, на Світлодарській дузі (лінія оборони поряд із м. Світлодарськом) та в інших «гарячих точках» АТО й ООС. Служив у 54-й окремій механізованій бригаді імені гетьмана Івана Мазепи (м. Бахмут).

У званні капітана служив у механізованому батальйоні ЗСУ. Позивний «Крепиш». Станом на квітень 2022 капітан Оцерклевич був заступником командира механізованого батальйону 17-ї окремої танкової Криворізької бригади імені Костянтина Пестушка.

Одружений. Виховував двох доньок (Вікторію та Ірину).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.04.2022, посмертно).

На честь Героя на будівлі Болградського ліцею № 3 встановлено пам'ятну дошку.

«До 2010 року я служив, а потім звільнився, бо бачив розпад нашої армії. Відтоді дуже змінились і озброєння, і екіпіровка. Ми дуже зросли. Я думаю, з часом наші Збройні сили будуть дуже міцні, серед найкращих у світі. Ця війна нас дуже підняла. Думав, що цього вже не зробить ніхто. Але бойові дії зробили нашу армію сильнішою, військових — професійними і вмотивованими», — казав Віктор у лютому 2018.

Цит. за: Наш Крепиш. Криворізькому воїну Віктору Оцерклевичу присвоєно звання Героя України (посмертно) // ТРК «Рудана». 2022. URL: <https://rudana.com.ua/uk/news/nash-kryepysh-kryvorizkomu-voyinu-viktoru-ocerklevychu-prysvoyeno-zvannya-geroya-ukrayiny>

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 233/2022 від 12 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2332022-42101>

Література

Вічна пам'ять... // АТ «Кривбасзалізрудком». 2022.

URL: <https://www.krruda.dp.ua/vichna-pamyat/>

Титоренко Я. Захищаючи Батьківщину від окупантів в бою загинув криворіжець Віктор Оцерклевич // 0564.ua. 2022.

URL: <https://www.0564.ua/news/3369119/zahisaucci-batkivsinu-vid-okupantiv-v-bou-zagininuv-krivorizec-viktor-ocerklevic>

ПАРТАЛА СТАНІСЛАВ ЮРІЙОВИЧ

Парта́ла, Станісла́в Ю́рійович (ймовірно 05.10.1984, м. Харків, тепер Україна — 02.03.2022, м. Маріуполь Донецької області, Україна) — військовослужбовець, лейтенант Національної гвардії України, воїн-розвідник, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України, куди пішов добровольцем з Євромайдану. Навесні 2014 став бійцем батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» у званні рядового. Очолював групу зі складу полку Національної гвардії «Азов».

Станом на листопад 2016 сержант Партала був старшим інструктором (заступником командира взводу) 1-го відділення взводу розвідки 1-го батальйону оперативного призначення ОЗСП «Азов».

Під час виконання бойового завдання з групою розвідників і саперів поблизу с. Павлополя (Маріупольський район Донецької області) — проведення спеціальної операції з пошуку та евакуації загиблого солдата «Азову», ризикуючи власним життям, здійснив спробу забрати тіло бойового побратима. Сапери, які рухалися попереду, підірвалися на вибуховому пристрої, двоє з них зазнали поранень. Групу почали обстрілювати терористи, однак завдяки досвідченості сержанта Партали вдалося вивести підрозділ, евакуювати двох поранених саперів та винести тіло загиблого.

2020 старший інструктор військової частини 3057 Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України Партала відзначився в районі селища Зайцеве (Донецька обл.). Завдяки його професіоналізму та вмінню керівництву було вчасно помічено прихова-

не просування ворожої диверсійно-розвідувальної групи з п'яти осіб, що наближалася до позицій батальйонної тактичної групи «Азову», чотирьох бойовиків знищили, одного — взяли в полон.

За роки служби в зоні АТО/ООС гвардієць провів чимало вдалих виходів, знищив десятки окупантів, як інструктор навчав військових.

Мав позивний «Метро».

27.02.2022 в акваторії Азовського моря бойові кораблі Російської Федерації розпочали обстріл узбережжя та спробували висадити морський десант. Морські піхотинці Збройних сил України успішно відбили три спроби ворога зійти на берег, після чого відступили для перегруповування. Прикриття їхнього відходу та тимчасове утримання берегових рубежів було доручене нацгвардійцям — групі Окремого загону особливого призначення «Азов». За 48 годин «азовці» відбили чотири спроби висадки морського десанту, завдали ворогу суттєвих втрат. лейтенант Партала особисто знищив вісьмох загарбників і потопив два ворожі плавзасоби.

02.03.2022 Партала та його підлеглі успішно виконали задачу з мінування можливих шляхів висування ворога. Повертаючись до пункту дислокації, у районі селища Калинівка (східне передмістя м. Маріуполя) зіткнулися з чисельно більшою групою противника, яка спробувала їх оточити. Партала організував відбиття нападу. Під час бою нацгвардійці знищили три бронемашини противника (дві з них особисто підбив лейтенант Партала). Командир взводу дістав важке поранення, та попри це продовжував керувати боєм і зумів вивести свій підрозділ у район зосередження.

Життя героя медикам врятувати не вдалося.

Указом Президента України № 517/2016 від 21.11.2016 за «особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України» нагороджений орденом За мужність III ступеня.

03.02.2017 отримав громадську відзнаку — звання Народного Героя України. Вручення відбулося 02.03.2017 в м. Маріуполі.

Указом Президента України № 81/2020 від 13.03.2020 за «особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіаль-

ної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу» нагороджений орденом За мужність II ступеня.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання «Героя України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (2022, посмертно).

«Цивільний ультрас харківського “Металіста”, він в “Азові” почав із рядового і палив російську бронетехніку, нищив “сепарів” та брав їх у полон від початку війни на Донбасі».

Цит. за: Як воював і як загинув розвідник Станіслав Партала «Метро» з «Азову», Герой України // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/04/01/yak-voyuvav-i-yak-zagynuv-rozvidnyk-stanislav-partala-metro-z-azovu-geroj-ukrayiny/>

«Побратими й посестри згадують про нього як про людину небагатослівну й абсолютно байдужу до нагород. “Розвідник від Бога” — ця коротка характеристика з вуст кадрового офіцера Нацгвардії варта тисячі відзнак... За роки на передовій Станіслав провів сотні вдалих бойових операцій, знищив десятки російських окупантів, навчив військової справи безліч побратимів. Будучи командиром взводу розвідки, цей офіцер належав до еліти бойових підрозділів Національної гвардії України. Саме завдяки таким воїнам, як Станіслав Партала, Маріуполь захищається кров'ю російських загарбників, але не здається»

Цит. за: Коваленко С., Агібалова В. «Розвідник від Бога» — побратими про загиблого Героя України Станіслава Парталу // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/28/rozvidnyk-vid-boga-pobratymy-pro-zagyblogo-geroya-ukrayiny-stanislava-partalu/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 517/2016 від 21 листопада 2016 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/517/2016#Text>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 81/2020 від 13 березня 2020 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/81/2020#Text>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 167/2022 від 25 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1672022-41809>

Література

Президент нагородив добровольців, які пішли на фронт із Євромайдану // Дніпровська районна в місті Києві державна адміністрація. 2016. URL: <https://dnipr.kyivcity.gov.ua/news/6941.html>

Десять бойцов и два врача получают негосударственные награды «Народный Герой Украины» в Мариуполе // Цензор. НЕТ. 2017. URL: <https://censor.net/ru/n434502>

Аваков наградил государственными наградами работников системы МВД // Главное. 2020. URL: <https://glavnoe.ua/news/n357036431-avakov-nagradil-gosudarstvennymi-nagradami-rabotnikov-sistemy-mvd>

Коваленко С., Агібалова В. Розвідник від Бога // Українське слово. 2022. URL: <https://www.ukrslowo.net/interesting-facts/doli-ludski/110044.html>

Коваленко С., Агібалова В. «Розвідник від Бога» — побратими про загиблого Героя України Станіслава Парталу // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/28/rozvidnyk-vid-boga-pobratymy-pro-zagyblogo-geroya-ukrayiny-stanislava-partalu/>

Як воював і як загинув розвідник Станіслав Партала «Метро» з «Азову», Герой України // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/04/01/yak-voyuvav-i-yak-zagynuv-rozvidnyk-stanislav-partala-metro-z-azovu-geroj-ukrayiny/>

ПАРХОМЕНКО СЕРГІЙ ІВАНОВИЧ

Пархо́менко, Сергі́й Іва́нович (14.01.1997, м. Харків, Україна — 14.05.2022, м. Гуляйполе Запорізької області, Україна; похований 18.05.2022 у м. Вінниці, Україна) — військовослужбовець, льотчик, капітан Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Батько був військовим льотчиком.

Після навчання в Київському військовому ліцеї імені Івана Богуна Пархоменко закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба (2019), здобув кваліфікацію льотчика 3-го класу.

Від 2019 служив у 299-й бригаді тактичної авіації імені генерал-лейтенанта В. Нікіфорова (м. Миколаїв), був командиром авіаційної ланки тактичної авіації. Літав на Су-25.

Загинув під час виконання бойового завдання поблизу м. Гуляйполя Запорізької області.

Прощання з льотчиком відбулось у м. Вінниці 18.05.2022.

Виконав 38 бойових вильотів у складних умовах протидії ворожих засобів протиповітряної оборони та винищувальної авіації, під час яких знищив понад 20 ворожих танків та 50 бойових броньованих машин, 55 транспортних засобів, 20 цистерн із паливом і живу силу противника. Неодноразово виводив авіаційну техніку з-під ракетних ударів ворога.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (20.05.2022).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота зірка» (20.05.2022, посмертно).

«Вибір професії для льотчика в третьому поколінні був очевидним. Дідусь та батько — військові авіатори, дитинство минуло на аеродромах, полігонах, у гарнізонах... Тож очікувано для всіх Сергій вирішив продовжити військову династію. Та його вабила зовсім не романтика польотів, адже вступив до військового вишу у 2014-му, коли тато виконував бойові завдання в повітрі...»

«На початку широкомасштабного вторгнення росії Сергій якраз готувався стати батьком. Його син народився у вкрай важкий для країни час — у березні 2022-го...»

Цит. за: Олехнович А. За два місяці до загибелі Герой України Сергій Пархоменко став батьком...// АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/21/za-dva-misyaczi-do-zagybeli-geroj-ukrayiny-sergij-parhomenko-stav-batkom/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 292/2022 від 2 травня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2922022-42345>

Про присвоєння С. Пархоменку звання Герой України: Указ Президента України № 351/2022 від 20 травня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3512022-42597>

Література

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ // Київський військовий ліцей імені Івана Богуна. 2022. URL: <https://kvl.mil.gov.ua/2022/05/19/vichna-pamyat-geroyam-2/>

Олехнович А. За два місяці до загибелі Герой України Сергій Пархоменко став батьком...// АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/21/za-dva-misyaczi-do-zagybeli-geroj-ukrayiny-sergij-parhomenko-stav-batkom/>

Тригуб О. Бойові літаки в небі над Вінницею віддали останню шану молодому льотчику-штурмовику Сергію Пархоменку // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/18/bojovi-litaky-v-nebi-nad-vinnyczeyu-viddaly-ostannyu-shanu-molodomu-lotchyku-shturmovyku-sergiyu-parhomenku/>

ПАРХОМУК ВІТАЛІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

Пархомук, Віталій Васильович (05.06.1984, смт Заболоття, тепер Ковельського району Волинської області, Україна — 08.03.2022, поблизу смт Макарова Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, старший солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Після закінчення місцевої школи вивчився на майстра-штукатура. Строкову службу не проходив (проблеми зі здоров'ям).

2014 добровольцем пішов в армію. Служив танкістом у 14 окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого на території Луганської області. Після демобілізації повернувся в рідне село. 2019 знову підписав контракт із тією самою бригадою та продовжив службу на Донеччині.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) захищав північні рубежі держави, зокрема визволяв Київську область.

08.03.2022 брав участь у боях за звільнення від російських окупантів смт Макарова. Разом із трьома танковими екіпажами вступив у бій з переважаючими силами ворога. З першого пострілу екіпаж Т-64БВ (командир — старший сержант С. Васіч, старший солдат В. Пархомук, солдат О. Свинчук) підбив головну машину противника. Маневруючи, танк зайшов у фланг ворога й почав вести вогонь осколково-фугасними снарядами по піхоті. Під час бою знищено 6 одиниць ворожої техніки й значну кількість живої сили противника, що дало змогу відкинути

окупантів. Загинув разом з екіпажем (унаслідок влучення в танк протитанкової керованої ракети). Цього самого дня під час контрнаступу українських військ смт Макарів було звільнено.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.03.2022, посмертно).

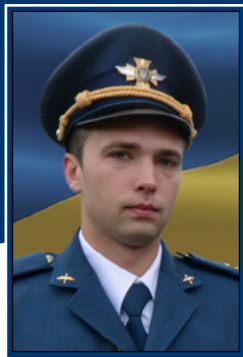
Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>

Література

Шульман О., Коваленко С. Останній бій екіпажу Героїв // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/18/ostannij-bij-ekipazu-geroyiv/>

РАДІОНОВ В'ЯЧЕСЛАВ ДЕНИСОВИЧ

Радіонов, В'ячеслав Денисович (16.01.1997, м. Запоріжжя, Україна — 24.02.2022, м. Васильків Київської області, Україна; похований у м. Василькові) — військовослужбовець, льотчик, старший лейтенант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військових авіаторів.

Закінчив 9 класів Запорізького навчально-виховного комплексу № 19 (тепер Запорізька гімназія № 19 Запорізької міської ради).

Навчався в Запорізькому обласному ліцеї-інтернаті з посиленою військово-фізичною підготовкою «Захисник» Запорізької обласної ради в м. Запоріжжі (2012–2014).

Захоплювався авіамодельним спортом.

Закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба (2018; здобув освітньо-кваліфікаційний рівень бакалавра за напрямом «Військове управління підрозділами авіації»).

Направлений 2019 для проходження військової служби у складі 40-ї бригади тактичної авіації Повітряних сил ЗСУ (Повітряне командування «Центр» у м. Василькові Київської області). Літав на МіГ-29.

24.08.2021 брав участь в авіаційному параді до Дня Незалежності України.

На початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) військовий аеродром у м. Василькові одним із перших зазнав ракетного удару. Завдяки мужнім діям Радіонова повний

склад літаків 40-ї бригади тактичної авіації не зазнав ушкоджень і був піднятий у повітря. Того ж дня військові льотчики бригади, які боролися небо над м. Києвом та областю, збили 6 літаків (винищувачів і штурмовиків) агресора.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (28.02.2022).

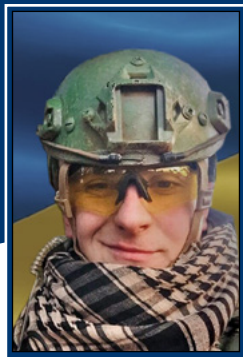
Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>

Література

Глава держави присвоїв звання Героя України військовим // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/02/28/glava-derzhavy-prysvoyiv-zvannya-geroya-ukrayiny-vijskosluzhbovcyam-zs-ukrayiny/>
Зло, озброєне ракетами, бомбами й артилерією, треба зупинити негайно — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/zlo-ozbroylene-raketami-bombami-j-artileriyeyu-treba-zupiniti-73257>

РУСНИК РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ

Руснік, Роман Васильович (29.07.1998, с. Луг, тепер Ужгородського району Закарпатської області, Україна — 09.03.2022, поблизу м. Кременної Луганської області, Україна; похований 14.03.2022 у с. Лузі) — військовослужбовець, командир роти вогневої підтримки, старший лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

2015 закінчив Мукачівський військовий ліцей із посиленою військово-фізичною підготовкою (тепер Закарпатський обласний ліцей-інтернат із посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Красного поля), 2019 — Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (м. Львів) та отримав перше офіцерське звання.

Після випуску потрапив на фронт. Брав участь у бойових ротаціях у найгарячіших точках фронту (від 2019).

Позивний «Румун».

Командир роти вогневої підтримки військової частини А1778 старший лейтенант Русник разом зі своїм підрозділом обороняв околиці м. Кременної. 09.03.2022 поблизу позицій підрозділу помітив ворожу диверсійно-розвідувальну групу. Висунувся в бік противника на чолі з відділенням і швидко знешкодив її. Залишився на відвойованій позиції для розвідки подальших дій ворога. Окупанти відправили взвод на підкріплення та почали наступ. Відділення тримало оборону та завдало значних втрат противнику. Однак сили були нерівними, для збереження

життя побратимів Русник наказав товаришам відходити, сам залишився прикривати відступ. Бронегрупа, яка підійшла на підмогу, знешкодила ворога.

09.03.2022 загинув під час бою з російськими окупантами, до останнього захищаючи відступ бойових товаришів.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

«Здається, він завжди був у гарному гуморі, так і сипав жартами з будь-якого приводу. Сумувати з Ромою ніколи не доводилось, — кажуть хлопці з підрозділу Героя України Романа Русника. — Та поряд зі смішками була неймовірна впевненість у його грамотних, часто нестандартних рішеннях і в тому, що він завжди прикриє, врятує, підставить плече... Справжній командир!»

Цит. за: Олехнович А. До останнього прикривав відступ побратимів: історія Героя України Романа Русника // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/11/do-ostannogo-prykryvav-vidstup-pobratymiv-istoriya-geroya-ukrayiny-romana-rusnyka/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1482022-41745>

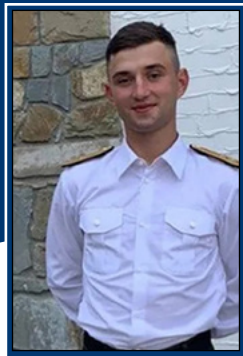
Література

Бійці 128 бригади — Герої України, Роман Русник // 128-ма окрема гірсько-штурмова Закарпатська бригада. 2022. URL: <https://www.128brigade.com/post/biyci-128-brigadi-geroi-ukraini-roman-rusnik>

Олехнович А. До останнього прикривав відступ побратимів: історія Героя України Романа Русника // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/11/do-ostannogo-prykryvav-vidstup-pobratymiv-istoriya-geroya-ukrayiny-romana-rusnyka/>

Петруньо К. Закарпатцю Роману Руснику посмертно присвоїли звання Героя України // Суспільне. Новини. 2022 URL: <https://suspilne.media/227463-zakarpatsu-romanu-rusniku-posmertno-prisvoili-zvanna-geroa-ukraini/>
Співчуття // Ставненська сільська рада. 2022. URL: <http://stav.gov.ua/novyna/spivchuttya/>

САПИЛО ВІТАЛІЙ РОМАНОВИЧ

Сапіло, Віталій Рома́нович (03.09.2000, с. Черче, тепер Івано-Франківського району, Україна — 25.02.2022, поблизу м. Києва, Україна; похований 28.02.2022 у с. Соکیلниках Львівського району Львівської області, Україна) — військовослужбовець, морський лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Мешкав у с. Соکیلниках Львівського району Львівської області.

Навчався в середній школі в м. Львові. Розпочав займатися футболом у 12 років. Закінчив 2017 Спортивну дитячо-юнацьку школу олімпійського резерву № 4 (м. Львів). Був ключовим гравцем (захисником) дитячої команди ФК «Карпати» (тренер О. Савченко). Однак невдовзі відмовився від кар'єри у професійному футболі (отримав травму спини).

Закінчив факультет бойового застосування військ Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (2021). Отримав призначення в одну з механізованих бригад на посаду командира танкового взводу.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) обороняв м. Київ від наступу окупантів. Знешкодив три десятки одиниць бойової техніки противника. Загинув під час авіаудару.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій

присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

«Прикладом справжнього героїзму та відданості своєму народові сьогодні є вихованці та випускники Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, які на полях битв знищують окупантів, ведуть за собою у бій інших, проявляють безпрецедентну мужність та героїзм»

П. Ткачук, начальник Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Цит. за: У боях за Україну загинули чотири випускники Академії Сухопутних військ // Твоє місто. 2022. URL: https://tvoemisto.tv/news/u_boyah_za_ukrainu_zagynuly_chotyry_vypuskniky_akademii_suhoputnyh_viyisk_128745.html

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Герой України, який обожнював футбол: на згадку про Віталія Сапила // ФК «Карпати». 2022. URL: <https://fckarpaty.org.ua/news/geroi-ukrayini-iaakii-obozhniuvav-futbol-na-zgadku-pro-vitaliia-sapila/>

Денисяк О. На Львівщині попрощались із загиблим на війні 21-річним Віталієм Сапилом // Львівський портал. 2022. URL: <https://portal.lviv.ua/news/2022/02/28/na-lvivshchyni-poproshchalys-iz-zahyblim-na-vijni-21-richnym-vitaliєм-sapylom>

Для нас це вітчизняна війна, і ми знаємо, чим такі війни закінчуються для загарбників — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/dlya-nas-ce-vitchiznyana-vijna-i-mi-znayemo-chim-taki-vijni-73293>

СБИТОВ ПАВЛО ОЛЕГОВИЧ

Сбітов, Павло Олєгович (22.10.1994, с. Березець, тепер Львівського району Львівської області, Україна — 12.03.2022, поблизу м. Волновахи Донецької області, Україна; похований у с. Березці) — військово-службовець, морський піхотинець, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Березецькій загальноосвітній школі. Підлітком вирішив стати військовим.

2012 закінчив Львівський ліцей імені Героїв Крут із посиленою військово-фізичною підготовкою. Випускник факультету бойового застосування військ Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (2016).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Служив у 503-му окремому батальйоні морської піхоти Військово-морських сил ЗСУ (місце дислокації — м. Маріуполь Донецької області). З 2017 — командир роти, приділяв особливу увагу фізичному і бойовому вишколу підрозділу. Неодноразово брав участь у міжнародних навчаннях із бійцями країн НАТО. 2019 на міжнародних військових навчаннях «Спритний дух» (англ. «Agile Spirit») у Грузії (учасники — понад 3 тис. військових із 14-ти країн — членів НАТО та країн-партнерів) отримав нагороду як один із найкращих військовослужбовців.

У жовтні 2019 рота під командуванням старшого лейтенанта Сбитова перемогла в конкурсі на найкращий однотипний підрозділ ЗСУ 2019 (конкурс уперше відбувся із використанням систем лазерної імітації бойових дій та віртуального бойового середовища).

З 2021 — командир батальйону.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) воював на передовій. Завдяки його професіоналізму та рішучим діям знищено декілька великих підрозділів ворога.

Загинув у бою під м. Волновахою. Батальйон взяв на себе удар трьох ворожих батальйонних тактичних груп 150-ї мотострілецької дивізії Збройних сил РФ.

Нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (2018) за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (16.03.2022, посмертно).

За спогадами військового капелана о. Андрія Зелінського: «Його називали “Академіком” — це був позивний командира роти, і він дістався Павлу “у спадок” від попереднього. Але то був виправданий позивний — Павло Сбитов був дуже розумною людиною... Його характер і професійний досвід гартувались в умовах війни... Його дуже поважали навіть старші військові, якими керував. Він був хорошим товаришем, вірним своїй боротьбі, своїм побратимам, нашій спільній перемозі».

Цит. за: «Ковальська О. Мам, ти мені вибач, що я став дорослим». Історія Павла Сбитова, який загинув, відбиваючи атаку трьох тактичних груп рашистів // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/mam-ti-meni-vibach-shcho-ya-stav-doroslim-istoriya-pavla-sbitova-yakiy-zaginuv-vidbivayuchi-ataku-trokh-taktichnikh-grup-rashistiv>

Джерела

Опір, стійкість та хоробрість наших захисників дають змогу зберегти наш народ і нашу землю — звернення Президента України // Президент України. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/opir-stijkist-ta-horobrist-nashih-zahisnikiv-dayut-zmogu-zbe-73589>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 139/2022 від 16 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1392022-41713>

Література

Подільська С. Від хлопчика-ліцеїста до командира найкращої роти української армії // АрміяInform. 2019. URL: <https://armyinform.com.ua/2019/11/28/vid-hlopchyka-liczeyista-do-komandyr-najkrashhoyi-roty-ukrayinskoyi-armiyi/>

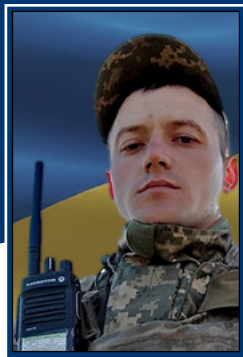
Понад мільйон гривень становить призовий фонд конкурсу на найкращий однотипний підрозділ ЗС України // АрміяInform. 2019. URL: <https://armyinform.com.ua/2019/10/11/ponad-miljon-gryven-standovyt-pryzovyy-fondkonkursu-na-najkrashhyj-odnotypnyj-pidrozdil-zs-ukrayiny/>

Ковальська О. Мам, ти мені вибач, що я став дорослим». Історія Павла Сбитова, який загинув, відбиваючи атаку трьох тактичних груп рашистів // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/mam-ti-meni-vibachshcho-ya-stav-doroslim-istoriya-pavla-sbitova-yakiy-zagynuv-vidbivayuchi-atakutrokh-taktichnikh-grup-rashistiv>

Прийняли на себе удар трьох БТТ: відомо, де загинув львівський морпіх Павло Сбитов // NTA. 2022. URL: <https://www.nta.ua/pryjnyaly-na-sebe-udartroh-btgvidomo-de-zagynuv-lvivskyj-morpih-pavlo-sbytov/>

Скоростецький В. «Морська піхота — це сім'я, бойовий дух, це всі один за одного!» — Павло Сбитов // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/16/morska-pihota-cze-simya-bojovyy-duh-cze-vsi-odyn-za-odnogopavlo-sbytov/>

СВИНЧУК ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ

Свинчук, Олég Анатолі́йович (12.09.1993, с. Бережці, тепер Ковельського району Волинської області, Україна — 08.03.2022, поблизу смт Макарова Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, танкіст, солдат Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Походив із багатодітної родини (мав двох братів і двох сестер).

2011 закінчив Римачівську загальноосвітню школу (тепер Ковельського району).

25.06.2015–24.11.2016 пройшов строкову військову службу. Працював у Польщі. Повернувся в Україну з рішенням стати військовим.

Від 25.03.2021 служив за контрактом у лавах ЗСУ, у танковому батальйоні 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого Сухопутних військ ЗСУ.

Після початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) боронив Київську область.

08.03.2022 брав участь у боях за визволення від російських окупантів смт Макарова. Екіпаж танка Т-64БВ під командуванням С. Васіча (Герой України, посмертно) вступив у бій із переважаючими силами ворога. Першим пострілом підбив головну машину противника. Загалом у бою знищено декілька одиниць ворожої техніки і значну кількість живої сили противника. Загинув у танку разом з екіпажем від прямого влучання протитанкової керованої ракети.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.03.2022).

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>

Література

Вічна слава і вічна пам'ять Герою! // Наше життя. 2022. URL: <https://web.archive.org/web/20220322171753/https://ourlife.org.ua/2022/03/09/вічна-слава-i-вічна-пам'ять-герою/>

Повідомили деталі бою, в якому поклали голови волинські танкісти Сергій Васіч, Віталій Пархомук та Олег Свинчук // Волинь. 2022. URL: <https://www.volyn.com.ua/news/209766-povidomyly-detali-boiu-v-iakomu-poklaly-holovy-volynski-tankisty-serhii-vasich-vitalii-parkhomuk-ta-oleh-svynchuk>

Трудько В. «За Олежика болять аж до неба!» У війні з окупантами загинув молодий волинянин // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/za-olezhika-bolit-azh-do-neba-u-viyni-z-okupantami-zagynuv-molodiy-volinyanin>

Шульман О., Коваленко С. Останній бій екіпажу Героїв // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/18/ostannij-bij-ekipazhu-geroyiv/>

СЕНЮК ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Сенюк, Олексій Олександрович (24.12.1974, с. Теліжинці, тепер Білоцерківського району Київської області, Україна — 27.02.2022, м. Чернігів, Україна; похований 13.04.2022 у м. Носівці Чернігівської області, Україна) — будівельник, військовослужбовець, головний сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Після здобуття середньої освіти в с. Теліжинцях працював будівельником.

Від 2014 — учасник антитерористичної операції на Сході України як доброволець, згодом підписав контракт. Служив у 1-й окремій танковій Сіверській бригаді Сухопутних військ ЗСУ.

Залишилися дружина та дві доньки.

Після початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні м. Чернігова.

У складі 1-ї окремої танкової Сіверської бригади в одному зі зіткнень із противником знищив дві ворожі бойові машини піхоти і захопив танк Т-72.

Загинув 27.02.2022 в бою за м. Чернігів (від авіаудару ворога).

За особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені

під час виконання військового обов'язку, та з нагоди Дня ЗСУ нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (02.12.2016).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.12.2016, посмертно).

«Побратими пригадують, що Олексій завжди був найкращим військом-танкістом, який пройшов пекло боїв, що точилися спочатку на сході України. Ніколи не боявся приймати рішення і брати за них відповідальність».

Цит. за: Задверняк Н. Герой України Олексій Сенюк загинув у день народження своєї донечки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/27/geroj-ukrayiny-oleksij-senyuk-zagynuv-u-den-narodzhennya-svoyeyi-donechky/>

Джерело

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 538/2016 від 2 грудня 2016 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5382016-20838>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

В Носівці провели в останню путь загиблого захисника Чернігова // Cheline. 2022. URL: https://cheline.com.ua/news/nadzvichajni-podii/v-nosivtsi-proveli-v-ostannyu-put-zagiblogo-zahisnika-chernigova-295338?__cf_chl_tk=EFVOEVoyPMFoGZfcs1dnOy4LUmwNw7LG3WG0px1W5WI-1651479890-0-gaNycGzNCRE

Задверняк Н. Герой України Олексій Сенюк загинув у день народження своєї донечки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/27/geroj-ukrayiny-oleksij-senyuk-zagynuv-u-den-narodzhennya-svoyeyi-donechky/>

Лазур Н. Внаслідок авіаудару загинув танкіст Олексій Сенюк, який захищав Україну з 2014 року // 24 канал. 2022. URL: https://24tv.ua/vnaslidok-aviaudaru-zagynuv-tankist-oleksiy-senyuk-yakiy-zahishhav_n1911492

СЕРЕДЮК ЄГОР ВАСИЛЬОВИЧ

Середюк, Єгoр Васи́льович (02.07.1995 с. Мартинівське, тепер Вознесенського району Миколаївської області, Україна — 15.04.2022, м. Ізюм Харківської області, Україна; похований 20.04.2022 у с. Сербях, тепер Звягельського району Житомирської області, Україна) — військовослужбовець, льотчик, капітан Збройних сил України (ЗСУ), командир авіаційної ланки, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військовослужбовця.

2018 закінчив Харківський національний університет Повітряних сил імені Івана Кожедуба.

Відтоді служив у 229-й бригаді тактичної авіації імені генерал-лейтенанта Василя Нікіфорова (в/ч А4465) з'єднання тактичної авіації Повітряних Сил ЗСУ. Літав на Су-25.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) здійснив понад 25 бойових вильотів.

Під час повернення з бойового завдання його літак був збитий ворожою диверсійно-розвідувальною групою із переносного зенітно-ракетного комплексу. Загинув 15.04.2022 в авіакатастрофі.

Залишилися дружина та донька.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (22.03.2022).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (20.04.2022, посмертно).

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 157/2022 від 22 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1572022-41777>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 264/2022 від 20 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2642022-42217>

Література

Ковальська О. Загинув 26-річний льотчик Єгор Середюк. «Коли Єгор сідав за штурвал, його очі горіли!» // Ukrayina.pl. 2022. URL: <https://ukrayina.pl/ukrayina/7,183473,28532888,1047-1072-1075-1080-1085-1091-1074-26-1088-1110-1095-1085-1080-1081.html?fbclid=IwAR39fZxhiQ4dlQEIS-2cJyY4DPBrGnSqq7WJmTnszQWODBJHq5YrHNi7wKY>

Олехнович А. Тетяна Середюк: «Жодні нагороди не повернуть мені чоловіка, а донецькі тата. Єгор заслужив звання Героя України, як ніхто інший» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/02/tetyana-seredyuk-zhodni-nagorody-ne-povernut-meni-cholovika-a-donechczi-tata-ale-yegor-zasluzhyv-zvannya-geroya-ukrayiny-yak-nihto-inshyj/>

СКАКУН ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Скаку́н, Віта́лій Володи́мирович (19.08.1996, м. Бережани Тернопільської області, Україна — 24.02.2022, м. Генічеськ Херсонської області, Україна; похований у м. Бережанах) — військовослужбовець, сапер, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Бережанську загальноосвітню школу I–III ступенів № 3 (2013). Вступив до Вищого професійного училища № 20 м. Львова. 2017 отримав диплом молодшого спеціаліста за спеціальністю «Зварювальне виробництво», здобув кваліфікацію техника-технолога зварювального виробництва за освітньою програмою «машинобудування і матеріалобробка».

29.11.2019 вступив до лав Збройних сил України. Закінчив 05.03.2020 навчання у 201-му навчальному центрі у м. Кам'янець-Подільському (Хмельницька область), отримавши фах сапера.

10.05.2020 зарахований до інженерно-саперного відділення окремого батальйону 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського. Під час несення служби брав участь у здійсненні заходів із гарантування національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації в Донецькій області.

Батько помер від онкології в січні 2021. У морського піхотинця залишилися матір, бабуся і сестра. Відспіваний у церкві Пресвятої Трійці, похований у м. Бережанах.

Від початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну (24.02.2022) одним із найважчих місць в Україні став Кримський перешийок, де ворога зустрів окремий батальйон морської піхоти. Щоб зупинити просування танкової колони, ухвалено рішення про підриг Генічеського автомобільного мосту. Виконати це завдання зголосився інженер окремого батальйону матрос Скакун. Міст замінували, але відійти звідти він не встиг. За словами побратимів, Скакун вийшов на зв'язок та повідомив про те, що підриває міст. Відразу пролунав вибух, унаслідок якого герой загинув.

Присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за визначну особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі (26.02.2022, посмертно).

Почесний громадянин м. Лешна (Великопольське воєводство, Польща, 2022).

«25 лютого було просто необхідно зруйнувати Генічеський автомобільний міст, який з'єднував сили Росії у Криму з материковою Україною. Через запеклі бої піхотинці не встигли вчасно замінувати його», — каже Олег Жданов, полковник запасу, військовий експерт.

Цит. за: Коваль А. Він пожертвував своїм життям заради України. Героїчна історія морського піхотинця Віталія Скакуна // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/vin-pozhertvuvav-svoim-zhittiyam-zaradi-ukraini-geroichna-istoriya-morskogo-pikhotintsya-vitaliya-skakuna-4>

«Я впевнений, що Віталій підірвав себе на мосту через велику любов до своїх побратимів і України. Не кожен може на таке піти, — додає лейтенант Петро Мураш, начальник групи цивільно-військового співробітництва 137-го окремого батальйону морської піхоти 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського. — «Він знав, що зруйнувати міст — дуже важливе завдання, і якщо цього не зробити, то наші війська не зможуть підступити на визначені рубежі передислокації й оборони...»

Цит. за: Коваль А. Він пожертвував своїм життям заради України. Героїчна історія морського піхотинця Віталія Скакуна // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/vin-pozhertvuvav-svoim-zhittyam-zaradi-ukraini-geroichna-istoriya-morskogo-pikhotintsya-vitaliya-skakuna-4>

«Про те, що на другий рік контракту Віталій 9 місяців був у ООС, я дізналася вже постфактум, — каже мама героя. — Загалом Віталій завжди тримав свої переживання у собі, рідко ділився думками. Він не був з тих, хто кричить про свій патріотизм, а скоріше з тих, хто проявляє його в діях... За день до нападу Росії я зателефонувала синові. Путін був занадто агресивним. Сказала сину: “Хоч би війни не було. Може, нам хтось допоможе — НАТО, наприклад”. Він мені відповів: “Мамо, нам не треба на когось покладатися, а самим захищати свою країну”, — пригадує матір. — Моє серце розривається від болю через втрату сина... Я дуже пишаюся ним...»

Цит. за: Коваль А. Він пожертвував своїм життям заради України. Героїчна історія морського піхотинця Віталія Скакуна // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/vin-pozhertvuvav-svoim-zhittyam-zaradi-ukraini-geroichna-istoriya-morskogo-pikhotintsya-vitaliya-skakuna-4>

Література

Герой Украины Виталий Скакун. Почетный гражданин города Лешно // Polska Agencja Prasowa. 2022. URL: <https://www.pap.pl/ru/news%2C1106839%2Cgeroy-ukrainy-vitaliy-skakun-pochetnyy-grazhdanin-goroda-leshno.html?fbclid=IwAR32l6EeN7aiTDuwm8MU7zytb88o6oBO9I7EBAPz5nbE7Ze65RT95RrD8kA>

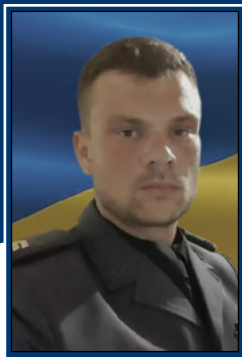
Вічна шана Герою! 25-річний Віталій Скакун з Бережан підірвав міст ціною власного життя // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/podrobisiti/vichna-shana-geroyu-25-richniy-vitaliy-skakun-z-berezhan-pidirvav-mist-tsinoyu-vlasnogo-zhittya>

Коваленко С. Колона ворожої бронетехніки не пройшла // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/04/geroi-kolona-vorozhoi-bronetehniki-ne-projshla/>

Коваль А. Він пожертвував своїм життям заради України. Героїчна історія морського піхотинця Віталія Скакуна // Експрес. 2022. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/vin-pozhertvuvav-svoim-zhittyam-zaradi-ukraini-geroichna-istoriya-morskogo-pikhotintsya-vitaliya-skakuna-4>

Webber A. Ukrainian Sapper Who Blew Himself up to Stop Russian Tanks Honoured by Leszno Bikers After They Reveal He Had Lived in the Town and Was a Club Member // The First News. 2022. URL: https://www.thefirstnews.com/article/ukrainian-sapper-who-blew-himself-up-to-stop-russian-tanks-honoured-by-leszno-bikers-after-revealing-he-had-lived-in-the-town-and-was-a-club-member-28315?fbclid=IwAR2GgLL3ZuWlgU4wjzJEMAfAVXCRHykOrKIdvliwbJH04_pORznsB_-1ndc

СКОБЛЯ ОЛЕКСІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

Скобля, Олексій Миколайович (14.03.1990, м. Мінськ, тепер Республіка Білорусь — 13.03.2022, с. Мощун Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, старший сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Після 9 класу навчався в Мінському державному автомеханічному коледжі імені академіка М. С. Висоцького. Пізніше вступив до Гродненського державного університету імені Янки Купали (Республіка Білорусь), проте не закінчив.

Від березня 2015 — учасник антитерористичної операції на Сході України. Відбував ротацію в районі шахти «Бутівка» неподалік м. Авдіївки Донецької області.

Воював у складі тактичної групи «Білорусь», що входила до Добровольчого українського корпусу. Отримав українське громадянство.

2016 приєднався до 8-го полку Сил спеціальних операцій ЗСУ, додатково пройшов курси парамедиків. Неодноразово рятував побратимам життя. Позивний «Тур».

Залишилася дружина.

15.03.2022 кремований у м. Києві.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні Київщини в складі 8-го полку Сил спеціальних операцій ЗСУ.

Загинув 13.03.2022 під час виконання бойового завдання зі зброєю в руках, до останнього прикриваючи побратимів. Завдяки Скоблі врятувалася група спецпризначенців.

За значні особисті заслуги в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, громадянську мужність, самовідданість у обстоюванні конституційних засад демократії, прав і свобод людини, вагомий внесок у культурно-освітній розвиток держави, активну волонтерську діяльність нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (17.05.2019).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено орденом «За мужність» II ступеня (04.04.2022, посмертно).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.04.2022, посмертно).

На честь Героя України Скоблі названо вулицю та провулок у м. Хмельницькому.

Друзі та рідні Олексія Скоблі: «Він не мав страху. Після нападу росії на Україну 24 лютого успішно виконав чимало надзвичайно складних завдань, завжди був прикладом для інших».

Цит. за: Олехнович А. Білорус Олексій Скобля ціною власного життя врятував групу українських спецпризначенців // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/14/bilorus-oleksij-skoblya-czinoyu-vlasnogo-zhyttya-vryatuvav-grupu-ukrayinskyh-specpryznachencziv/>

Джерела

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 270/2019 від 17 травня 2019 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2702019-27085>

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 212/2022 від 4 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2122022-42025>

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 233/2022 від 12 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2332022-42101>

Література

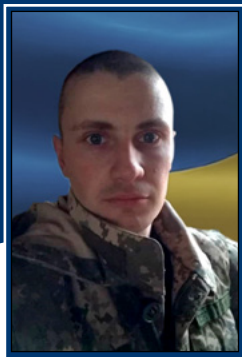
Неведомская Т. Погибли за Украину: истории двух белорусских добровольцев // Deutsche Welle. 2022. URL: <https://www.dw.com/ru/pogibli-za-ukrainu-istorii-dvuh-belorusskih-dobrovolcev/a-61163261>

Олехнович А. Білорус Олексій Скобля ціною власного життя врятував групу українських спецпризначенців // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/14/bilorus-oleksij-skoblya-czinoyu-vlasnogo-zhyttya-vryatuvav-grupu-ukrayinskyh-speczpryznachencziv/>

Смертельно раненый, остался прикрывать своих. Кто такой белорус «Тур», убитый под Киевом // Наша Ніва. 2022. URL: <https://nashaniva.com/?c=ar&ti=286400&lang=ru>

Федченко А. «Той, хто першим іде на вогонь, не має страху». Яким був білорус «Тур», загиблий у боях під Києвом // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/219161-toj-hto-persim-ide-na-vogon-ne-mae-strahu-akim-buv-bilorus-tur-zagiblij-u-boah-pid-kievom/>

СЛІСАРЧУК АРТЕМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Слісарчук, Артём Олександрович (02.04.1990, м. Шепетівка Хмельницької області, тепер Україна — 24.03.2022, поблизу м. Ізюма Харківської області, Україна; похований 26.04.2022 у м. Шепетівці) — військовослужбовець, старший лейтенант, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї військовослужбовця. 1996 вступив до 1-го класу Шепетівського навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа I–III ступенів — гімназія». Від 2005 навчався в Рівненському економіко-гуманітарному та інженерному коледжі, здобув кваліфікацію техника-програміста. 2012 закінчив Хмельницький національний університет, де здобув кваліфікацію інженера-програміста.

Від січня 2013 — на військовій службі за контрактом. Від березня 2014 брав участь в антитерористичній операції (АТО) на Сході України. Виконував військові обов'язки в Донецькій, Луганській, Рівненській та Чернігівській областях.

2016 присвоєно звання молодшого сержанта. Пройшов шлях від солдата до сержанта, обіймав посади зенітно-ракетної обслуги, командира відділення — старшого оператора радіолокаційної станції відділення бойового управління, заступника начальника зенітної обслуги. Навчався і самовдосконалювався, тому вступив у Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Закінчивши курси кваліфікації, отримав звання молодшого лейтенанта.

Офіцерська кар'єра почалася з посади начальника зенітної ракетної обслуги зенітної ракетної батареї Шепетівського зенітного ракетного

*Слісарчук, Артем
Олександрович
(фото з сімейного архіву)*

полку Повітряного командування «Захід» Повітряних сил Збройних сил України (ЗСУ).

Уже з перших ротаций в зону проведення АТО Слісарчук став зразковим офіцером, старшим лейтенантом ЗСУ.

Церемонія прощання відбулася на центральній площі м. Шепетівки. Героя поховано на Алеї слави.

Залишилися мати, сестра, наречена.

Пройшов 7 ротаций в АТО та операції Об'єднаних сил (ООС). У липні 2021 був 7-й виїзд у зону проведення ООС.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) разом із побратимами виконував бойове завдання на Харківщині. Загинув під час протиповітряного бою з авіацією ворога під м. Ізюмом.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій

присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.04.2022, посмертно).

Додатково

Змалечку в Слісарчука було два вподобання: комп'ютер і пасіка. Любов до пасіки перейшла від дідуся Анатолія Дем'яновича, який тримав пасіку і передавав свої навички онуку.

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>

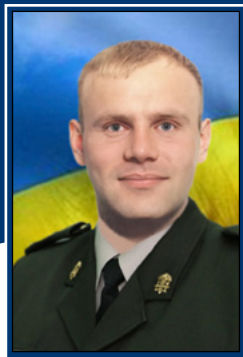
Література

Герой України: у Харківській області у бою з окупантами загинув зенітник ЗСУ Артем Слісарчук // НВ Харків. 2022. URL: <https://nv.ua/ukr/kharkiv/gerojichno-zagynuv-zahisnik-ukrajini-artem-slisarchuk-novini-harkova-50237134.html>

Мовчан А. Живемо завдяки їм: Хмельниччина прощається із загиблими військовими // Є. 2022. URL: https://ye.ua/syspilstvo/58809_Zhivemo_zavdyaki_yim_Hmelnichchina_proschayetsya_iz_zagiblimi_viykovimi.html

Погребняк І. У Шепетівці провели в останню путь двох побратимів-захисників // День за днем. 2022. URL: <https://denzadnem.com.ua/ato/111392>

СОБКІВ РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ

Собків, Роман Васильович (08.04.1989, с. Малі Дідушичі, тепер Стрийського району Львівської області, Україна — 14.03.2022, Вишгородський район Київської області, Україна; похований у с. Малих Дідушичах) — військовослужбовець, майор Національної гвардії України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Великодідушицьку опорну спеціалізовану загальноосвітню школу I–III ступенів, Вище професійне училище №8 м. Стрия (2007).

2007 призваний на строкову службу до внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ (МВС) України. Закінчив Національну академію Національної гвардії України (2012; спеціальність «Автомобільний транспорт»). Прослужив чотири роки в танковому підрозділі 4-ї бригади оперативного призначення імені Героя України сержанта Сергія Михальчука Національної гвардії України. Перебував у бойових відрядженнях у зоні антитерористичної операції на Сході України (АТО) та операції Об'єднаних сил (ООС).

У лютому — квітні 2017 підрозділ, яким керував майор Собків, прикривав позиції ротної тактичної групи та стримував диверсійно-розвідувальні групи (в Бахмутському районі (Донецька область). Виконував службово-бойові завдання з охорони та оборони визначених об'єктів у Донецькій області (грудень 2017 — березень 2018).

У серпні 2021 був переведений до окремого загону спецпризначення «Омега» Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні аеропорту «Київ» (завдання: завадити створити плацдарм для висадки ворожого десанту).

Від березня 2022 виконував завдання з оборони районів Київської області, знищив кілька позицій противника.

14.03.2022 зі своєю групою потрапив у вогневу засідку. За підтримки загону В. Головка зміг обійти позиції противника та провести військову операцію.

Загинув від численних осколкових поранень під час виконання бойового завдання, прикривши власними силами відхід особового складу. Завдяки його мужності підрозділ зміг відійти на безпечну відстань, перегрупуватися та повернутися в бій.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (17.04.2022, посмертно).

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 251/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2512022-42149>

Література

Агібалова В. Двоє Героїв «Омеги» здобули вічну славу в одному бою // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/22/dvoye-geroyiv-omegy-zdobuly-vichnu-slavu-v-odnomu-boyu/>
Історії Героїв. Роман Собків, захисник Києва // Національна гвардія України. 2022. URL: <http://ngu.gov.ua/2022/04/22/istoriyi-geroyiv-roman-sobkiv-zahysnyk-kyueva/>

СТУПАК ЮЛІАН ЮРІЙОВИЧ

Ступак, Юліан Юрійович (28.08.2000, с. Ясинуватка, тепер Олександрійського району Кіровоградської області, Україна — 08.03.2022, с. Гусарівка Ізюмського району Харківської області, Україна; похований 03.04.2022 у с. Ясинуватці) — військовослужбовець, лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в середній загальноосвітній школі м. Кам'янського. Закінчив факультет бойового застосування військ Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (2021). Відповідно до рейтингу навчання міг самостійно обрати подальше місце служби.

Від серпня 2021 брав участь у бойових діях у районі проведення операції Об'єднаних сил. Був командиром взводу 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр» Сухопутних військ Збройних сил України. Позивний «Цезар».

Після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) боровив Сумську й Харківську області. У бою отримав смертельне осколкове поранення.

Похований у с. Ясинуватці Олександрійського району Кіровоградської області.

Підбив танк противника ручним протитанковим гранатометом. Відкинув гранату, яку скинули на позиції підрозділу, у бік ворога (що вразило живу силу противника).

Загинув під час виконання бойових завдань, прикриваючи побратимів. Його дії сприяли перегрупуванню взводу та водночас унеможливили ведення наступальних дій російською армією.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (13.04.2022, посмертно).

«Виручили знання, які я здобув в Академії. Звісно, спочатку на мене дивилися, як на дитину, але коли розпочалися заняття, я надавав нову інформацію про озброєння, про тактику ведення бою, що застосовують в іноземних арміях. Крім того, намагався вникнути в проблеми кожного — десь допомогти, десь підтримати, десь відстоював свою позицію як керівник. Згодом довів, що я вмю, знаю, зможу».

Ю. Ступак. Цит. за: Кожен офіцер-випускник у наш час повинен «нюхнути пороху» // АрміяInform. 2021. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/11/23/kozhen-oficer-vypusknik-u-nash-chas-povynen-nyuhnuty-porohu/>.

«По піхоті “працював” ворожий танк. Осколком його (Юліана Ступака — ред.) зачепило... Героїчно залишився виводити людей, які потрапили у складне становище, не могли вийти самостійно. Він залишився їх витягувати. Свій взвод витягувати. І він останній ішов... Герой України — це мало для такої людини».

Боєць 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр». Цит. за: Репортаж з передової // 93 бригада Холодний Яр. 2022. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=MyCi8skD0KE>

Додатково

З дитинства мріяв бути військовим. На вибір професії своєю чергою вплинув початок російсько-української війни 2014. Вирізнявся вмінням передбачати та прогнозувати події на полі бою. Мав авторитет серед підлеглих. Через комунікативні навички й дипломатичність здобув військовий позивний «Цезар».

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 237/2022 від 13 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2372022-42113>.

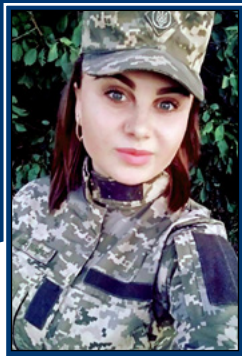
Література

Іванець О. Кожен офіцер-випускник у наш час повинен «нюхнути пороху» // АрміяInform. 2021. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/11/23/kozhen-oficzer-vypusknyk-u-nash-chas-povynen-nyuhnuty-porohu/>.

Задверняк Н. Батько Героя України Юрій Ступак: «Юліан говорив, що росіяни аж ніяк не безсмертні і дуже добре горять» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/01/batko-geroya-ukrayiny-yurij-stupak-yulian-govoryv-shho-rosiyany-azh-niyak-ne-bezsmertni-i-duzhe-dobre-goryat/>.

Сарафанова Н. «До останнього не вірив, що син загинув, сподівався, що поранений, але живий». Батько Героя України з Кіровоградщини // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/231702-do-ostannogo-ne-viriv-so-sin-zagynuv-spodivavsya-so-poranenij-ale-zivij-batko-geroa-ukraini-z-kirovogradsini/>

СТУПНИЦЬКА КАТЕРИНА ВІКТОРІВНА

Ступницька, Катерина Вікторівна (11.04.1996, с. Залізниця, тепер Рівненського району Рівненської області, Україна — 10.03.2022, смт Макарів Бучанського району Київської області, Україна; 12.03.2022 похована в с. Залізниця) — військовий медик, сержант Збройних сил України, Герой України (посмертно, 2022).

Закінчила 2015 Дубенський фаховий медичний коледж (Рівненська область). Працювала у фельдшерсько-акушерському пункті (с. Даничів Рівненського району Рівненської області).

Служила військовим лікарем за контрактом (2021 продовжила).

Від 2016 — санітарний інструктор медичного пункту 3-го механізованого батальйону 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого (військова частина А1008, м. Володимир Волинської області). Відбувала ротації в зоні операції Об'єднаних сил.

08.03.2022 під час визволення смт Макарова було підбито екіпаж танка командира першої роти. Ступницька надала їм першу медичну допомогу та змогла евакуювати в безпечне місце.

10.03.2022 російські окупанти завдали ракетно-бомбових ударів по будівлі, що слугувала медичним штабом, де перебувала медик.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

«Життя настільки легко втратити. Вирішила, що не можу бути осторонь, просто не можу, маю допомагати бійцям і піклуватися про них. Я тут заради того, щоб війна закінчилась, щоб допомогти людям і врятувати чим більше життів».

Цит. за: Ступницька К. На Кореччині попрощалися із 25-річною дівчиною, яку вбили росіяни // ITV Media Group. 2022. URL: https://itvmg.com/news/na-korechchini-poproshchalisya-iz-25-richnoyu-divchinoyu-yaku-vbili-rosiyani-foto-71757?fbclid=IwAR3wbmDHkKwU52ho4TmnCzSg2vYuQCMWmwsowWDKp5AiA_OO_AmmLzwk7N4U

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1482022-41745>

Література

Андрощук Г. «Хоробрості — хоч відбавляй»: бойові побратими про 26-річну Героїню України, яка загинула від ворожого авіаудару // 0352.ua. 2022. <https://www.0352.ua/news/3358378/horobrosti-hoc-vidbavljaj-bojovi-pobratimi-pro-26-ricnu-geroinu-ukraini-aka-zaginula-vid-vorozogo-aviaudaru>
На Кореччині попрощалися із 25-річною дівчиною, яку вбили росіяни (ФОТО) // ITV Media Group. 2022. URL: https://itvmg.com/news/na-korechchini-poproshchalisya-iz-25-richnoyu-divchinoyu-yaku-vbili-rosiyani-foto-71757?fbclid=IwAR3wbmDHkKwU52ho4TmnCzSg2vYuQCMWmwsowWDKp5AiA_OO_AmmLzwk7N4U
Олехнович А. «І звідки у ній було стільки хоробрості? В її то 25 років?» // АрміяInform. 2022. URL: <https://web.archive.org/web/20220324083951/https://armyinform.com.ua/2022/03/24/i-zvidky-u-nij-bulo-stilky-horobrosti-v-yiyi-to-25-rokiv/>

ТАРАБАЛКА СТЕПАН ІВАНОВИЧ

Тарабáлка, Степа́н Ива́нович (09.01.1993, с. Королівка, тепер Коломийського району Івано-Франківської області, Україна — 13.03.2022, поблизу м. Житомира, Україна; похований у с. Королівці) — військовослужбовець, льотчик, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Із дитинства мріяв стати військовим льотчиком.

Спочатку навчався в Корницькій загальноосвітній школі I–III ступенів. Після 4 класу перейшов до Коломийської гімназії імені М. Грушевського (тепер Коломийський ліцей імені М. Грушевського Коломийської міської ради Івано-Франківської області), де навчався наступні 2 роки.

Відвідував Коломийську дитячу музичну школу № 1 (тепер імені А. Кос-Анатольського; клас труби — викладач В. Крив'юк, клас фортепіано — С. Гаргат). Мама переконувала сина здобувати професію військового диригента.

Від 2006 навчався в Прикарпатському військово-спортивному ліцеї (м. Надвірна Івано-Франківської області).

2014 успішно закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил імені І. Кожедуба.

Служив за направленням у військовій частині в Івано-Франківській області.

Був льотчиком-винищувачем літака МіГ-29. Служив у складі Повітряного командування «Захід» Повітряних сил ЗСУ.

Тактичний аеродром у сусідньому с. Корничі Коломийського району зазнав ракетного удару від російських окупантів на світанку 24.02.2022.

Тарабалка боровив небо України від повітряних атак від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну.

Загинув у повітряному бою із переважаючими силами противника.

Зажив поваги серед підлеглих і командирів як справжній офіцер і професіонал. Був одружений, виховував сина.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

На його честь 2022 у м. Коломиї названо вулицю.

Додатково

У с. Ценяві мати Героя відкрила для реабілітації військовослужбовців оздоровчий центр «Тепло крилатої душі» (грудень 2022).

«Степан з дитинства бачив багато літаків у небі, спостерігав за навчаннями десантників, — каже Наталія Тарабалка. — І мріяв, що колись сам пілотуватиме літак».

«Я усвідомлювала, наскільки професія льотчика небезпечна... Ми зі Степаном через різні погляди на його майбутнє три дні не розмовляли, — згадує мама. — Та син сказав, що він або навчатиметься на льотчика, або не буде вступати взагалі. Тож ми поїхали на “день відкритих дверей” у Харківський національний університет Повітряних сил імені І. Кожедуба... У день вступу я молилася за сина на лавці біля університету. Іншої підтримки, окрім Божої, у нас не було, — каже співрозмовниця. — Він пройшов конкурс — і став на крок ближче до своєї мрії».

Цит. за: Мартиник Б. Загинув, захищаючи небо над Україною. У бою з росіянами обірвалося життя пілота МиГ-29 Степана Тарабалки // Експрес. 2022. № 13 (10672). С. 6. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/zagynuv-zakhishchayuchi-nebo-nad-ukrainoyu-u-boyu-z-rosiyanami-obirvalosya-zhittya-pilota-mig-29-stepana-tarabalki>

«Це офіцер нової генерації української армії, який розпочав свою офіцерську кар'єру саме в той час, коли в Україну прийшла війна. Захист своєї країни був для нього свідомим вибором.

Усі, хто знав Степана Тарабалку особисто, розповідають, що він справжній офіцер та професіонал своєї справи. На таких, як він, рівняються підлегли, а старші командири впевнені, що все в підрозділах буде під контролем».

Командування Повітряних сил ЗСУ. Цит. за: Військовому льотчику Степану Тарабалці посмертно присвоїли звання Героя України // Діло. 2022.

URL: <https://dilo.net.ua/novyny/vijskovomu-lotchyku-stepanu-tarabaltsi-posmertno-prysvoyily-zvannya-geroya-ukrayiny/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Бойко І. Льотчик Степан Тарабалка удостоєний звання Герой України посмертно // Україна молода. 2022. URL: <https://umoloda.kyiv.ua/number/0/188/165239>

Військовому льотчику Степану Тарабалці посмертно присвоїли звання Героя України // Діло. 2022. URL: <https://dilo.net.ua/novyny/vijskovomu-lotchyku-stepanu-tarabaltsi-posmertno-prysvoyily-zvannya-geroya-ukrayiny/>

Волошн Т. Захищав небо України: у бою загинув Степан Тарабалка із Коломийщини // Галицький кореспондент. 2022. URL: <https://gk-press.if.ua/zahyshhav-nebo-ukrayiny-u-boyu-zagynuv-stepan-tarabalka-iz-kolomyjshhyny/>

«Загинув у бою з переважаючими силами окупантів»: Повітряні сили розповіли про Героя-льотчика Степана Тарабалку // Новинарня. 2022. URL: <https://novynarnia.com/2022/03/24/zagynuv-u-boyu-z-perevazhayuchymy-sylamy-okupantiv-povitryani-sily-rozpovily-pro-geroya-lotchyka-stepana-tarabalku/>

Мартиник Б. Загинув, захищаючи небо над Україною. У бою з росіянами обірвалося життя пілота МіГ-29 Степана Тарабалки // Експрес. 2022. № 13 (10672). С. 6. URL: <https://expres.online/zhittevi-istorii/zagynuv-zakhishchayuchi-nebo-nad-ukrainoyu-u-boyu-z-rosiyanami-obirvalosya-zhittya-pilota-mig-29-stepana-tarabalki>

ТАРАСЕНКО ГЕОРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Тарасенко, Георгій Олександрович (06.12.1996, м. Харків, Україна — 26.03.2022, поблизу м. Харкова; похований 30.03.2022 в урочищі Холодний Яр Черкаської області, Україна) — активіст та громадський діяч, доброволець, молодший лейтенант запасу, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Брав участь у подіях Революції гідності в м. Харкові. Уперше потрапив на фронт на Сході України 2014.

2014–2019 навчався в Харківському національному аграрному університеті імені В. В. Докучаєва, отримав спеціальність агронома. Одночасно зі здобуттям університетської освіти Тарасенко навчався на військовій кафедрі та одержав військове звання молодшого лейтенанта запасу.

21.05.2017 заснував і очолив Добровольчий підрозділ «Фрайкор» і однойменну військово-патріотичну організацію (19.03.2018). Разом із членами організації Тарасенко брав участь у громадсько-політичному житті м. Харкова. Ініціював проведення щорічних патріотичних заходів: маршу до Дня захисників України (з 2018) та маршу ветеранів війни до Дня Незалежності України (з 2019).

Упродовж воєнних дій на Сході України добровольці підрозділу «Фрайкор» під командуванням Тарасенка провели сім бойових ротацій загальним терміном 22 місяці. Вони підсилювали регулярні підрозділи Збройних сил України (ЗСУ) на Маріупольському напрямку та в селищах під Донецьким аеропортом. Мав позивний «Жора».

Після повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) до України добровольчий підрозділ «Фрайкор» на чолі з Тарасенком став на оборону м. Харкова.

Тарасенко разом із членами добровольчого батальйону та бійцями Національної гвардії України, Корпусом оперативно-раптової дії Національної поліції України, військ ЗСУ та територіальної оборони міста протидіяли захопленню ворожими диверсійними військами приміщення харківської школи № 134.

12.03.2022 група Тарасенка знешкодила диверсантів, які планували підриви військових та цивільних об'єктів у м. Харкові. Спільно з підрозділами ЗСУ й територіальної оборони міста Тарасенко та його добровольчий підрозділ протистояли ворожим проривам у північно-західній частині міста з боку Лісопарку.

Загинув під час контрнаступу за визволення сіл Вільхівки та Маглої Рогані на Ізюмському напрямку під м. Харковом. Контрнаступ проводили сили 92-ї механізованої бригади ЗСУ, територіальної оборони, батальйону поліції «Слобожанщина», окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України, добровольчого підрозділу «Фрайкор».

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час виконання бойових завдань, самовіддане служіння Українському народу присвоєне звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (17.04.2022, посмертно).

Тарасенко став першим добровольцем від початку повномасштабного вторгнення РФ, який був удостоєний звання Героя України.

«Для нас це важливо, що нас визнала держава, визнала як своїх захисників, як добровольчий підрозділ. Тому що це соціальні гарантії для хлопців, визнання для їхніх родин, соціальний захист. Це розуміння для них самих, що вони не є якимось незаконним угрупованням, вони є добровольцями, вони є ветеранами, борцями за незалежність України в російсько-українській війні».

Цит. за: «Важливо, що нас визнала держава»: 9 бійців-добровольців отримали посвідчення учасників бойових дій // 5 канал. 2020. URL: <https://www.5.ua/suspilstvo/vazhlyvo-shcho-nas-vyznala-derzhava-9-biitsiv-dobrovoltsiv-otrymaly-posvidchennia-uchasnykiv-boiovykh-dii-225378.html>

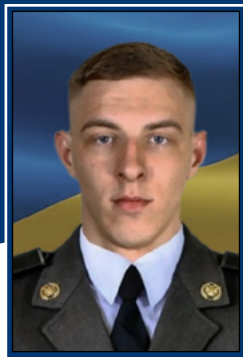
Джерела

Про присвоєння Г. Тарасенку звання Герой України: Указ Президента України №253/2022 від 17 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2532022-42157>

Література

«Він йшов першим»: у боях за Харківщину загинув лідер «Фрайкору» Георгій Тарасенко // Суспільне. Новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/221796-vin-jsov-persim-u-boah-za-harkivsinu-zagynuv-lider-frajkoru-georgij-tarassenko/>
Коваленко С. Доброволець Георгій Тарасенко: «Ворога обов'язково буде знищено й вигнано з українських земель...» // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/08/dobrovolcz-georgij-tarassenko-voroga-obovyazkovo-bude-znyshheno-j-vygnano-z-ukrayinskyh-zemel/>

УКРАЇНЕЦЬ ВЛАДИСЛАВ ПЕТРОВИЧ

Українець, Владислав Петрович (05.12.1999, м. Хмільник Вінницької області, Україна — 24.02.2022, неподалік м. Херсона, Україна; 21.11.2022 похований у м. Хмільнику) — військовослужбовець, лейтенант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в середній школі в м. Хмільнику (9 класів). Закінчив Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою Хмельницької області (2016), Національну академію Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (м. Львів; 2020).

Від 22.07.2020 служив командиром 2 механізованого взводу механізованої роти військової частини А2960 (10 батальйон 59 окрема мотопіхотна бригада імені Якова Гандзюка Сухопутних військ ЗСУ).

Учасник бойових дій, залучався до складу операції Об'єднаних сил на Сході України.

У перший день повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) прикривав відхід українського війська від удару ворога, що атакував його позиції. Загинув під час прориву військ противника на Антонівському мосту (Херсонська область).

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час виконання бойових завдань, самовіддане служіння Українському народу присвоєно

звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, померло).

У м. Хмільнику ім'я Героя внесено до Книги пошани та пам'яті «Гордість Хмільника» (померло).

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України №94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

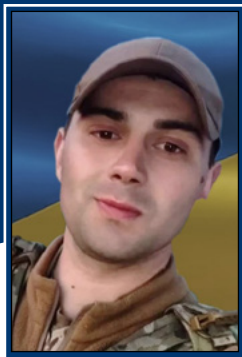
Література

Вінничанину, який прикрив відхід своїх при наступі ворога, присвоєно звання Герой України (померло) з удостоєнням ордена «Золота Зірка» // Вінниця. info. 2022. URL: <https://www.vinnitsa.info/news/vinnychanynu-yakyy-trykryv-vidkhid-svoyikh-pri-nastupi-voroha-prysvoyeno-zvannya-heroy-ukrayiny-posmertno-z-udostoyenniam-ordena-zolota-zirka.html>

Олехнович А. Дружина Героя України Владислава Українця: «В останніх повідомленнях ми обговорювали ім'я первістка...» // АрміяInform. 2022. URL: https://armyinform.com.ua/2022/03/11/druzhyna-geroya-ukrayiny-vladyslava-ukrayinczya-v-ostannih-povidomlenniah-my-obgovoryuvaly-imya-pervistka/?fbclid=IwAR2jLrp1NrTdfRdVRmHRTvbWjzBAL7zbynnCT_ngqIxpilKWYre6I4fZbY

Тригуб О. На Вінниччині провели в останню путь Героя України, загиблого в перший день вторгнення рф // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/11/21/na-vinnychchini-provely-v-ostannyu-put-geroya-ukrayiny-zagyblogo-v-pershij-den-vtorgnennya-rf/>

УСОВ ПАВЛО ВІТАЛІЙОВИЧ

Їсов, Павло Віталійович (1996, смт Стара Виживка, тепер Ковельського району Волинської області, Україна — 11.03.2022, поблизу м. Києва, Україна; похований 14.03.2022 у смт Старій Виживці) — військово-службовець, танкіст, старший лейтенант Збройних сил України, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного в м. Львові (2018).

Після випуску брав участь у бойових діях операції Об'єднаних сил на Сході України. Став командиром танкового взводу.

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) боровив Київщину. Був командиром танкової роти механізованого батальйону. Разом із екіпажем знищив 6 одиниць ворожої техніки та значну кількість живої сили противника. Загинув у танковому бою під м. Києвом при спробі окупантів прорватися до столиці.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (19.03.2022, посмертно).

Зі спогадів побратимів: «За віком — хлопець, по суті — справжній чоловік та професійний командир. У мирний час його тактику бою вивчатимуть у військових підручниках».

Цит. за: Олехнович А. Герой України Павло Усов загинув у танковому бою, попередньо знищивши кілька одиниць ворожої техніки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/25/geroj-ukrayiny-pavlo-usov-zagynuv-utankovomu-boyu-poperedno-znyshhyvshy-kilka-odynycz-vorozhoyi-tehniky/>

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 148/2022 від 19 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>

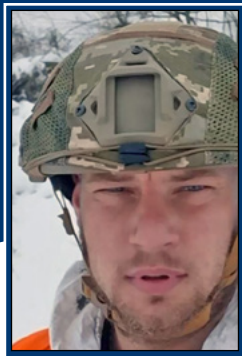
Література

Героїчний танкіст // Волинська газета. 2022. URL: <https://volga.lutsk.ua/view/50614/>

Олехнович А. Герой України Павло Усов загинув у танковому бою, попередньо знищивши кілька одиниць ворожої техніки // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/25/geroj-ukrayiny-pavlo-usov-zagynuv-u-tankovomu-boyu-poperedno-znyshhyvshy-kilka-odynycz-vorozhoyi-tehniky/>

У війні за Україну загинув військовий зі Старовижівщини // Район Стара Виживка. 2022. URL: <https://vyzhivka.rayon.in.ua/news/496493-u-viyni-za-ukrainu-zagynuv-viyskoviy-zi-starovizhivshchini>

ХАНІН АНДРІЙ ПАВЛОВИЧ

Ханін, Андрій Павлович (19.03.1988, с. Веселівка Сакського району, тепер Автономна Республіка Крим, Україна — 26.02.2022, м. Волноваха Донецької області, Україна) — військовослужбовець, головний сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив Харківський національний університет внутрішніх справ (2010, спеціальність «Правознавство»).

До 2014 служив у спецпідрозділі Міністерства внутрішніх справ (Крим). Після окупації півострова російськими військами переїхав до м. Дніпра.

Навесні 2021 вступив на військову службу до 25-ї окремої Січеславської повітрянодесантної бригади у складі Десантно-штурмових військ ЗСУ (Дніпропетровська область). Спочатку обіймав посаду командира відділення — командира бойової машини, згодом став головним сержантом парашутно-десантного взводу.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) виконував військові обов'язки поблизу м. Волновахи. 26.02.2022 під час бою вмілими діями знищив ворожий танк Т-72 і близько 10 солдатів противника. Отримав тяжке поранення, зміг надати першу медичну допомогу не тільки собі, а й пораненим побратимам. Загинув, намагаючись знищити БМП ворога.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (12.03.2022, посмертно).

Ханін А.: «Я дуже хочу повернути Крим, щоб знову чути на його берегах ні з чим незрівнянний шум вільного моря, щоб прогулюватися дворами Ханського палацу з мінаретами і пити неперевершену кримськотатарську каву... Кляті окупанти відібрали мій дім і мою малу батьківщину. Я обов'язково її поверну!»

Цит. за: Задверняк Н. Десантники ніколи не відступають: останній бій сержанта Ханіна // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/23/desantnyky-nikoly-ne-vidstupayut-ostannij-bij-serzhanta-hanina/>

ua/2022/03/23/desantnyky-nikoly-ne-vidstupayut-ostannij-bij-serzhanta-hanina/

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>

Література

Задверняк Н. Десантники ніколи не відступають: останній бій сержанта Ханіна // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/23/desantnyky-nikoly-ne-vidstupayut-ostannij-bij-serzhanta-hanina/>

Ліснічук М. Український захисник у бою за Волноваху знищив танк ворога і 10 окупантів, але помер від поранень. Історія Героя // Obozrevatel. 2022. URL: <https://news.obozrevatel.com/ukr/vojna-v-ukraine/ukrainskij-zahisnik-u-boyu-zavolnovahu-znischiv-tank-voroga-i-10-okupantiv-ale-pomer-vid-poranen-istoriya-geroya.htm>

ЦЮПАК ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

Цюпа́к, Олекса́ндр Сергі́йович (28.08.1982, смт Луків, тепер Ковельського району Волинської області, Україна — 11.03.2022, с. Наливайківка Бучанського району Київської області, Україна; похований 15.03.2022 у с. Залужжі Володимирського району Волинської області) — військовослужбовець, танкіст, майстер-сержант Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Закінчив школу (1998), професійно-технічне училище № 22 смт Лукова (2001, спеціальність тракторист-механік).

Проходив строкову службу в армії (2001–2003; смт Десна), після чого підписав контракт.

Від квітня 2014 — учасник антитерористичної операції на Сході України в складі 51-ї окремої механізованої бригади. Командир екіпажу в боях під містами Северодонецьком (Луганська область), Іловайськом (Донецька область). Організовував та навчав ротні тактичні групи.

Згодом служив у 14-й окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого Сухопутних військ ЗСУ. Боровив Україну в ході операції Об'єднаних сил.

2013, 2017 та 2018 підрозділ Цюпака був відзначений як найкращий танковий взвод Збройних сил України. Майстер-сержант Цюпак також двічі представляв ЗСУ на міжнародних танкових змаганнях НАТО «Сильна Європа» (англ. «Strong Europe Tank Challenge»; Німеччина).

Проживав із родиною в с. Залужжі. Залишилися дружина, двоє дітей.

Під час повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні Київщини.

11.03.2022 танковий екіпаж під керівництвом Цюпака в с. Наливайківці Київської області знищив декілька одиниць броньованої техніки противника та відбив ворожу атаку під час активних наступальних дій ворога в напрямку смт Макарова Бучанського району.

Загинув унаслідок шквального артилерійського обстрілу.

Відзначено нагрудним знаком Міністерства оборони України «Воїн-миротворець» (2008), «За вірцевість у військовій службі» II та III ступенів (2009, 2017), «За зразкову службу» (2016), «Знак пошани» (2017), почесним знаком «Учасник військового параду 2018» (2018).

Нагороджено медаллю «Захиснику Вітчизни», «10 років сумлінної служби» (обидві — 2015), «15 років сумлінної служби» (2018), «Операція Об'єднаних сил. За звитягу та вірність» (2019).

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено медаллю «За військову службу Україні» (2022, посмертно).

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (20.04.2022, посмертно).

«Побратими запевняють, що Олександр не лише неймовірний професіонал і гордість окремої механізованої бригади, а й душа компанії. Настрій умів підняти завжди, а на війні без цього важко. Здавалось, він практично ніколи не сумує... Так і сипав жартами, навіть у вкрай непростих ситуаціях».

Цит. за: Олехнович А. Герой України Олександр Цюпак був гордістю окремої механізованої бригади // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/06/geroy-ukrayiny-oleksandr-czyupak-buv-gordistyu-okremoyi-mehanizovanoi-brygady/>

Джерело

Про відзначення державними нагородами України: Указ Президента України № 131/2022 від 13 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1312022-41685>

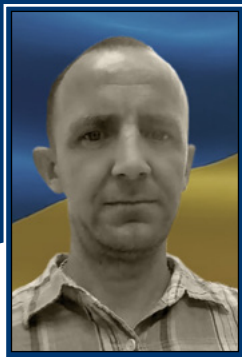
Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 264/2022 від 20 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2642022-42217>

Література

Дружина загиблого Героя України з Рівненщини отримала орден «Золота Зірка» // Горинь.info. 2022. URL: <https://horyn.info/news/druzhyna-zagyblogo-geroya-ukrayiny-z-rivnenshhyny-otrymala-orden-zolota-zirka/>

Олехнович А. Герой України Олександр Цюпак був гордістю окремої механізованої бригади // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/05/06/geroj-ukrayiny-oleksandr-cyupak-buv-gordisty-ukremoyi-mehanizovanoi-brygady/>

ЦЮРИК МИКОЛА ВОЛОДИМИРОВИЧ

Цюрик, Мико́ла Володи́мирович (17.05.1981, м. Камінь-Каширський Волинської області, тепер Україна — 12.03.2022, поблизу с. Наливайківки Бучанського району Київської області, Україна; похований 15.03.2022 в м. Камені-Каширському) — військовослужбовець, солдат Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Камінь-Каширському професійно-технічному училищі №4, здобув професію тракториста. Працював на сезонних роботах. Захоплювався футболом.

2014 був призваний до лав ЗСУ. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України у складі 51 окремої механізованої бригади (1,5 року).

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) був мобілізований до складу 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого.

Загинув під час виконання бойового завдання (внаслідок артилерійського обстрілу).

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (20.04.2022, посмертно).

«Микола був доброю людиною, хорошим сином і помічником своїм батькам, трудолюбивим господарем. Це був вправний воїн та щирий українець, який понад усе прагнув жити в істинно вільній країні й поклав задля її незалежності й добробуту своє життя. Світла пам'ять про нього палатиме незгасимою свічкою у наших серцях, освітлюючи нам шлях до перемоги, якої він не дочекався, але доклав стільки зусиль для цього. Не маємо права забути Героя!» — відгукується про полеглого бійця секретар районної спілки ветеранів російсько-української війни «Побратим» Сергій Шумік.

Цит. за: Брошко Л. Поклав життя за волю і Україну // Полісся. 2022. URL: <http://polissia.net/?p=16469>

«Він ріс звичайним хлопчиною у простій родині. Але став Героем для всієї України... Хотів жити, мати сім'ю, народити діточок, розпочав будівництво будинку. Але завершити дім йому вже не судилося... Про війну ніколи не розповідав. А я й не питав, щоб не ворухити болючі спогади...»

Молодший брат Володимир. Цит. за: Брошко Л. Жителю Каменя-Каширського Миколі Цюрику присвоєно звання Героя України. На жаль, посмертно... // Полісся. 2022. URL: <http://polissia.net/?p=16532>

Джерело

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 264/2022 від 20 квітня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/2642022-42217>

Література

Брошко Л. Жителю Каменя-Каширського Миколі Цюрику присвоєно звання Героя України. На жаль, посмертно...// Полісся. 2022. URL: <http://polissia.net/?p=16532>

Брошко Л. Поклав життя за волю і Україну // Полісся. 2022. URL: <http://polissia.net/?p=16469>

Волинянин Микола Цюрик отримав звання Героя України посмертно // Волинські Новини. 2022. URL: <https://www.volynnews.com/news/all/volynianyn-mykola-tsiuryk-otrymav-zvannia-heroia-ukrayiny-posmertno/>

ЧИБІНЄВ ВАЛЕРІЙ ВІКТОРОВИЧ

Чибінієв, Валерій Вікторович (03.03.1988, м. Бердянськ Запорізької області, тепер Україна — 03.03.2022, біля смт Гостомеля Бучанського району Київської області, Україна) — військовослужбовець, капітан Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (з 2016).

Виховувався від 1993 у школі-інтернаті в м. Бердянську. Після закінчення 9 класу вступив до Запорізького обласного ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою «Захисник» Запорізької обласної ради. Закінчив Одеський інститут Сухопутних військ (від 2011 — Військова академія; м. Одеса).

2010 лейтенант Чибінієв розпочав військову службу в 79-й окремій десантно-штурмовій бригаді Високомобільних десантних військ ЗСУ (військова частина А0224, м. Миколаїв).

На початку окупації Криму російськими військами перебував у складі бригади в м. Чонгарі (Херсонська область) та м. Армянську (Автономна Республіка Крим).

Від травня 2014 брав участь в антитерористичній операції.

У складі 1-го аеромобільно-десантного батальйону брав участь у визволенні м. Червоного Лимана (тепер м. Лиман Донецької області).

У червні 2014 в районі смт Бірюкового (тепер смт Криничне Луганської області) очолюваний ним підрозділ знищив диверсійно-розвідувальну групу противника, в липні — біля смт Ізвариного (Луганська область) врятували трьох військовослужбовців з-під підбитого танку. Позивний від 2014 — «Каракурт».

У січні 2015 обороняв злітну смугу поблизу Міжнародного аеропорту «Донецьк» імені С. Прокоф'єва.

У липні 2016 підрозділ снайперів під його керівництвом успішно виконав бойове завдання на спостережному посту поблизу м. Авдіївки (Донецька область). Отримав поранення, але продовжував керівництво підрозділом.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) виконував спеціальне завдання Головного управління розвідки Міністерства оборони України.

03.03.2022 Чибінієєв, О. Доля, Д. Кіреєв загинули в боях за смт Гостомель.

За мужність, героїзм і високий професіоналізм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі присвоєно звання Герой України з вручення ордена «Золота Зірка» (24.08.2016).

Звання «Почесний громадянин Бердянська» за рішенням Бердянської міської ради (2021).

Додатково

Брат, старший солдат Р. Чибінієв, командир відділення десантно-штурмового взводу під час виконання бойового завдання на Приазов'ї 11.04.2019 отримав поранення, несумісне з життям.

Джерела

Про присвоєння В. Чибінієву звання Героя України: Указ Президента України № 348/2016 від 23 серпня 2016 р. // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/348/2016Text>

Література

Дубченко І. Герой України Чибінієв про війну, одруження та як ледь не втратив свідомість на нагородженні // Depo. Запоріжжя. 2016. URL: <https://zp.depo.ua/ukr/berdyansk/geroy-ukrayini-desantnik-valeriy-chibineev-mi-budemo-stoyati-28082016110000>

Ткачук П., Баб'як О., Гусар Ю. та ін. Світла пам'ять героям полеглим. Честь і слава героям живим! Львів : Національна академія сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного, 2017. С. 26–29.

Чибінієв Валерій Вікторович // Запорізька районна державна адміністрація Запорізької області. URL: http://zrda.gov.ua/geroiv_ukraini/472-chibineev_valerii_viktorovich.html

ЧОБАНУ СТЕПАН ІВАНОВИЧ

Чобану, Степан Іванович (21.12.1963, с. Долинське, тепер Ізмаїльського району Одеської області, Україна — 28.02.2022, м. Кропивницький Кіровоградської області, Україна; похований 06.03.2022 у м. Миргороді Полтавської області, Україна) — військовослужбовець, льотчик, майор Збройних сил України (ЗСУ), учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Народився в сім'ї робітників.

1982 призваний на строкову військову службу до армії СРСР. Закінчив 1987 Чернігівське вище військове авіаційне училище льотчиків імені Ленінського комсомолу (від 1995 розформовано). Проходив навчання на бойовому літаку МіГ-23, згодом служив у м. Кіровограді (тепер м. Кропивницький) на аеродромі «Канатове». Пройшов перенавчання на літак Су-27 (1990), направлений на службу до 831-го винищувального авіаційного полку (м. Миргород Полтавської області).

1992 склав присягу на вірність українському народові, виконував військовий обов'язок у складі ЗСУ.

Здобув кваліфікацію «Військовий льотчик 1 класу». Літав на літаках Л-39, МіГ-23, Су-27 (загальний наліт понад 1100 годин).

Брав участь у парадах з нагоди Дня Незалежності України — пролітав над Хрещатиком (1996, 2001, 2008).

Від 2010 на пенсії. 2015 через військову агресію Російської Федерації повернувся до лав ЗСУ, чергував у складі сил протиповітряної оборони. 24.02.2022 вивів літак з-під ракетного удару, продовжував виконувати бойові польоти.

28.02.2022 відволік на себе ворожу авіацію над м. Кропивницьким, завдяки чому дав можливість піднятися в повітря решті літаків частини, вивести їх з-під удару та перебазуватися на резервний аеродром. Був атакований ракетами країни-агресора й загинув.

Похований 06.03.2022 на військовому цвинтарі в м. Миргороді.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (02.03.2022, посмертно).

На честь Чобану було перейменовано вулиці в містах Києві, Миргороді, Мукачеві (Закарпатська область), Кропивницькому (усі — 2022).

Почесний громадянин м. Миргорода (від 2022, посмертно).

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>

Література

Коваленко С. Віддав життя в битві за українське небо // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/08/viddav-zhyttya-v-bytvi-za-ukrayinske-nebo/>
Чалий Д. У Миргороді віддали останню шану військовим льотчикам — Героям України // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/03/06/u-myrgorodi-viddaly-ostannnyu-shanu-vijskovym-lotchykam-geroyam-ukrayiny/>

ЧУПРІН МИХАЙЛО РУСЛАНОВИЧ

Чупрін, Михайло Русланович (19.04.1990, м. Красний Луч, тепер м. Хрустальний Луганської області, Україна — березень 2022, м. Маріуполь Донецької області Україна) — військовослужбовець, старший лейтенант, учасник російсько-української війни, Герой України (2022, посмертно).

Навчався в Донецькому державному технічному університеті (тепер Донецький національний технічний університет) за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво».

Від 2015 — учасник антитерористичної операції на Сході України (АТО) у складі танкового підрозділу полку «Азов». Був навідником танку в складі танкової роти «Холодний Яр».

Навесні — улітку 2015 брав участь у боях поблизу с. Широкиного Маріупольського району Донецької області. Призначений командиром танку. Позивний «Чуп».

У вересні 2020 очолив танкову роту в складі полку «Азов» Національної гвардії України.

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну (24.02.2022) брав участь в обороні м. Маріуполя, командував екіпажем танка Т-64.

25.02–12.03.2022 танкова рота Чупріна тримала оборону міста на вулиці Набережній уздовж р. Кальміусу — одному з напрямків наступу

ворожих військ. В умовах масованих ворожих обстрілів екіпаж танка Т-64 під командуванням Чупріна знищив 7 танків ворога, 5 бронемашин та близько 10 вантажівок, до двох взводів живої сили противника.

Від 13.03.2022 екіпаж Чупріна відбивав ворожі атаки на місто з боку смт Старого Криму Донецької області. Під час чергової спроби прориву оборони міста Чупрін особисто знищив 3 танки, 2 бронетранспортери та близько взводу особового складу противника.

Загинув у бою, в підбитому танку, який використав як нерухому вогневу точку.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (25.03.2022, посмертно). Подання про присвоєння складено ще за життя військового.

Джерела

Про присвоєння звання Герой України: Указ Президента України № 167/2022 від 25 березня 2022 р. // Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1672022-41809>

Література

Агібалова В., Коваленко С. «Вони не бояться!»: герої-танкісти «Азову» самовіддано відстоювали Маріуполь // АрміяInform. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/17/vony-ne-boyatsya-geroyi-tankisty-azovu-samoviddano-vidstoyuvaly-mariupol/>

«Бути Воїном – жити вічно!» Історія Героя України Михайла Чупріна // Національна гвардія України. 2022. URL: <https://ngu.gov.ua/buty-voyinom-zhyty-vichno-istoriya-geroia-ukrayiny-myhajla-chuprina/>

ФОРМУВАННЯ ПАНТЕОНУ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ	4
ГЕРОЙ УКРАЇНИ	9
Адамовський Олег Олегович	13
Аллеров Владислав Юрійович	15
Амелін Артем Артемович	17
Аніщенко Олександр Григорович	20
Апухтін Дмитро Олександрович	23
Балюк Володимир Петрович	25
Бедзай Ігор Володимирович	28
Білоконь Максим Віталійович	32
Блоха Юрій Ігорович	33
Бобанич Тарас Миколайович	36
Бондарук Віталій Анатолійович	39
Брановицький Ігор Євгенович	41
Бринжала Олександр Петрович	44
Вагоровський Едуард Миколайович	46
Васильєв Дмитро Миколайович	48
Васіч Сергій Вікторович	51
Гарбуз Олександр Русланович	53
Гегечкорі Олег Іродійович	55
Головко Віктор Олександрович	58
Григор'єв Олександр Олександрович	60
Грицаєнко Віталій Миколайович	62
Гудзь Валерій Федорович	66
Дашко Ігор Тарасович	70
Дерусова Інна Миколаївна	72
Єрко В'ячеслав Володимирович	75
Жержевський Сергій Олександрович	78
Зеленський Євгеній Олександрович	81
Івашко Андрій Олександрович	84
Кагал Максим Володимирович	86
Коваленко Юрій Вікторович	89
Коломієць Дмитро Валерійович	92
Корнійчук Богдан Сергійович	94

<i>Корпан Олександр Богданович</i>	96
<i>Котенко Сергій Леонідович</i>	98
<i>Кукурба Олександр Васильович</i>	101
<i>Кулик Сергій Григорович</i>	106
<i>Кучерявий Віталій Вікторович</i>	109
<i>Лабунський Олександр Миколайович</i>	111
<i>Лецишин Богдан Григорович</i>	114
<i>Літун Андрій Миколайович</i>	117
<i>Манько Вадим Олександрович</i>	119
<i>Мариняк Олександр Мирославович</i>	122
<i>Марценюк Роман Юрійович</i>	125
<i>Матуляк Геннадій Васильович</i>	127
<i>Михальчук Сергій Олександрович</i>	130
<i>Мовчан Віталій Анатолійович</i>	133
<i>Несольоний Михайло Михайлович</i>	135
<i>Ніконов Микола Артурович</i>	137
<i>Нікончук Андрій Валерійович</i>	139
<i>Норов Андрій Олексійович</i>	141
<i>Оксанченко Олександр Якович</i>	143
<i>Оцкерлевич Віктор Ярославович</i>	146
<i>Партала Станіслав Юрійович</i>	148
<i>Пархоменко Сергій Іванович</i>	152
<i>Пархомук Віталій Васильович</i>	154
<i>Радіонов В'ячеслав Денисович</i>	156
<i>Русник Роман Васильович</i>	158
<i>Сапило Віталій Романович</i>	160
<i>Сбитов Павло Олегович</i>	162
<i>Свинчук Олег Анатолійович</i>	165
<i>Сенюк Олексій Олександрович</i>	167
<i>Середюк Єгор Васильович</i>	169
<i>Скакун Віталій Володимирович</i>	171
<i>Скобля Олексій Миколайович</i>	174
<i>Слісарчук Артем Олександрович</i>	177
<i>Собків Роман Васильович</i>	180
<i>Ступак Юліан Юрійович</i>	182
<i>Ступницька Катерина Вікторівна</i>	185
<i>Тарабалка Степан Іванович</i>	187
<i>Тарасенко Георгій Олександрович</i>	190
<i>Українець Владислав Петрович</i>	193
<i>Усов Павло Віталійович</i>	195
<i>Ханін Андрій Павлович</i>	197
<i>Цюпак Олександр Сергійович</i>	199
<i>Цюрик Микола Володимирович</i>	202
<i>Чибінієв Валерій Вікторович</i>	204
<i>Чобану Степан Іванович</i>	207
<i>Чупрін Михайло Русланович</i>	209

Джерела інформації

Вебсайти органів влади й посадових осіб України,
військових формувань та правоохоронних органів:

Верховна Рада України // URL: <https://www.rada.gov.ua/>
Головне управління розвідки Міністерства оборони України // URL: <https://gur.gov.ua/>
Державна прикордонна служба України // URL: <https://dpsu.gov.ua/>
Міністерство оборони України // URL: <https://www.mil.gov.ua/>
Окремий загін спеціального призначення «ОМЕГА» // URL: <https://sf-omega.com.ua/>
Президент України // URL: <https://www.president.gov.ua/>
Служба безпеки України // URL: <https://ssu.gov.ua/>

Офіційні сторінки Генерального штабу Збройних сил України,
оперативних командувань, родів військ у соціальних мережах:

ВМС ЗС України // URL: <https://www.facebook.com/navy.mil.gov.ua>
Генеральний штаб ЗСУ // URL: <https://www.facebook.com/GeneralStaff.ua>
Командування Десантно-
штурмових військ ЗСУ // URL: <https://www.facebook.com/www.dshv.mil.gov.ua>
Командування Повітряних сил ЗСУ // URL: <https://www.facebook.com/kpszsua>
Оперативне командування «Схід» // URL: <https://www.facebook.com/EastOC>
Оперативне командування «Північ» // URL: <https://www.facebook.com/kommander.nord>
Служба безпеки України // URL: <https://www.facebook.com/SecurSerUkraine>

Сторінки інформаційних агенств і ЗМІ:

АрміяInform // URL: <https://armyinform.com.ua/>
«Голос України» // URL: <http://www.golos.com.ua/>
Експрес // URL: <https://expres.online/>
Суспільне // URL: <https://suspilne.media/>
«Новинарня» // URL: <https://novynarnia.com/>
Obozrevatel // URL: <https://www.obozrevatel.com/rus/>
Українська правда // URL: <https://www.pravda.com.ua/>

Статті про Героїв України оприлюднено на порталі e-ВУЕ

URL: <https://vue.gov.ua/>

Державна наукова установа «Енциклопедичне видавництво»

URL: <https://ev.vue.gov.ua/>

«Велика українська енциклопедія» в соціальних мережах

<https://www.facebook.com/vue.gov.ua/>
https://t.me/in_vue

Довідкове видання

**ГЕРОЇ УКРАЇНИ.
Російсько-українська війна**

Випуск 1

Авторський колектив:

д. і. н., проф. Алла Киридон (кер. авт. колективу); д. філос. н., проф. Алла Арістова; Юлія Богородова; к. і. н. Наталія Гаврилишина; к. філол. н. Наталія Вербич; к. політ. н. Володимир Марченко; Наталя Маслова; Дар'я Панчук; Олена Рудюк; к. і. н. Мар'яна Чорна; провідний редактор художній Михайло Гутман; фахівець з комп'ютерної графіки (дизайну) Максим Ткаченко.

Макет і комп'ютерна верстка:
Михайло Гутман